

УТРИННИ СЛОВА

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

**ОБИЧАЙТЕ
И РАДВАЙТЕ СЕ**

Година IX
Том II

(1939-1940)

Издателство “Бяло братство”

В настоящото първо издание е запазена пълна автентичност на стенограмите, разчетени от Елена Андреева. Всички намеси от страна на коректорите са изнесени под линия. На места в текста са вмъкнати уточнения в скоби от самата стенографка. При редактирането са допълнени и поставени в квадратни скоби явно липсващи, пропуснати от стенографките, думи и изрази. Въпросните думи са обозначени с б.р.

Стенографирали: Паша Теодорова (1888-1972)
Савка Керемидчиева (1901-1945)
Елена Андреева (1899-1990)
Стенограмите дешифрирала: Елена Андреева
Коректори: Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева
Компютърен дизайн: Атанас Джажев
Художник на корицата: Огнян Георгиев

© Духовно общество “Бяло братство”

ISBN 954-8091-71-2, първо издание

ОБИЧАЙТЕ И РАДВАЙТЕ СЕ!

19 неделно утринно Слово

25. II. 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. В начало бе Словото.

Ще прочета 24 глава от Евангелието на Матей. Махар Бену.

Има две съществени разбираня на живота. Вие донякъде се досещате. Не мислете, че тия разбираня не са толкова важни. Какви са тия разбираня сега? Всеки си има особени схващания. Две съществени неща има, две разбираня. В едното разбиране, ти си крайно сиромаш, нямаш нито косъм на главата си. Представете си, че цялата глава е гола, но косъм нямаш и на клепачите, крайно беден човек си. Имаш най-голямата сиромашия, която можеш да си представиш, беден човек си и се оплакваш. Другият е крайно богат, всичко има наредено, модно, нищо не му липсва и в ядене, и в пиене, в дрехи, в книги, всичко има, какво ли няма. Казвате: "Блаженство е това." От това блаженство излиза нещастieto. Защото този, който е сиромаш, никой нищо не може да му вземе, никой не може да го обере. Той никога няма да се оплаче, че са го обрали, невъзможно е. Единственото нещо е, че могат да му направят някое добро, да му се даде нещо, един косъм да му се тури на главата. Този ще му подари един косъм, онзи ще му подари един косъм, ще започнат да растат косми по главата му. Засега, ако сте от доволните, въпросът е разрешен, вие сте от богатите. Ако сте от недоволните, въпросът пак е разрешен, вие сте от сиромашите. Тогава имате право да искате. Има един начин на искане. Някои вземат думите Христови, да търси човек, да иска, да хлопа, но без да ги разбират. Седели ли сте да мислите, какво нещо е доброто и какво нещо е злото. Конкретно, какво е доброто и злото. Вие имате някакви вътрешни субективни схващания. Всеки си определя злото, какво е. Злото е един свят на закон. Закон има за всяко нещо там. Ако речеш да кажеш една дума, закон има. Ако престъпиш закона, затвор има. В злото и да мигаш с очите си, закон има, колко пъти трябва да мигаш. Ако мигаш повече, или ако мигаш по-малко, в затвора си. В злото,

точно е определено колко да говориш, ако говориш повече, или ако говориш по-малко, затвор има. Няма излишни думи, както вие говорите. И колко да слушаш и то е определено. Ако сте слушали повече, в затвора ще идете, ако сте слушали 5, 10, 15 минути, точно навреме ще идете да слушате и точно навреме ще излезете. Ако идете по-рано или ако закъснеете, в затвора. Ако не дойдете навреме, в затвора. Не си свободен. Може да кажеш: "Аз имам такива възгледи." Абсолютен закон е. Ти не си свободен.

Доброто е вече противоположно на злото. Без закон е. Ти седиш колкото искаш. Ще слушаш колкото искаш. Ще учиш, колкото искаш. Ще спиш колкото искаш. Ще ядеш, колкото искаш. Забогатяваш, колкото искаш. Ще се радваш колкото искаш. Всичко ще правиш, колкото искаш. Всичко ще правиш колкото искаш, нищо повече. Щом дойдеш при някой човек и му кажеш: "Я ми помогни!" Ти настояваш. Ти работиш по закона на злото. Ти заставяш този човек. Остави го той сам да се прояви. Вие, по някой път, се молите по закона на злото, вие искате по закона на [злото, б.р.]. Казваш: "Моля ти се" - и настояваш. Такава е настоящата религия. При злото като метод, закон трябва да имате. И законът, то е злото в света. При това, с всичките тия закони, които имаме в света, искаме светът да се оправи. Ще се оправи светът. Всяко нещо е на място. Ти ще се пържиш, защо? Ти, като се събудиш, не си свободен в спането. Поспал си повече - в затвора. Не си легнал навреме - в затвора. Не си погледнал жена си, както трябва - в затвора. Погледнал си я както трябва - в затвора. Всички сега казват: "Да се уреди светът, да има ред и порядък, да има закон, всеки да си знае мястото." Всичките тия хора мислят, че ще се оправи светът. Светът отвън може да бъде оправен, а вътре, който е в този оправения свят, да му мисли. Затворите са измазани много хубаво, стражарите са облечени хубаво, но който е в затвора да му мисли.

Сега, аз пристъпвам да изясня един порядък. Сега, мнозина от вас не са свободни вътрешно. Може да ви се каже, че вие сте виновати, но под закон сте вътре. И постепенно трябва да се освободите. Седиш някой те мъчи вътре, шепне ти: "Ти си един голям грешник" - в тебе ти говори. Направиш нещо, казва ти, че не е хубаво. Хайде в затвора, вътре, мъчи те. Събудиш се сутрин, сънувал си някой сън, мъчи те. Хайде в затвора. Сънувал си, ти който си вегетарианец, на сън ядеш месо. Станеш сутрин, съди те вътрешно. Целият ден ще разказваш съня, че си ял месо.

Неразположен си. Никой не знае отвън, че си ял месо.

Сега разбирането трябва да се освободи от злото, да се освободим вътрешно. Да бъдем свободни. Доброто е отвътре и отвън. Та всички вие сега чакате това, което се разправя в 24 глава, да стане отвън. То е един процес вътре в нас. Този процес - свършекът на света трябва да дойде. Този свят, тези противоречия, които съществуват в ума ни, противоречията, които съществуват в сърцето ни и в тялото ни, тия противоречия трябва да се свършат. Хване те ставен ревматизъм, не си ли в затвора? Хване те диабет, не си ли в затвора? Хване те главоболие, не си ли в затвора? Хилядите болести, това са затвори. Всичките лекари държат написаните книги за причините, какъв е законът на някаква болест. Разправя някой, че газове има, че тумор има. Вие сега седите и мислите, казвате: "Като идем в оня свят, дали ще видим Христа?" То е все същото, да е живял човек сто години на земята и да е гледал слънцето, и да каже: "Като умрем, ще видим ли слънцето?" Никого няма да го види. В оня свят не се нуждаят от нашето слънце. Ако тук не си видял слънцето и в оня свят няма да го видиш. Чудни са някои, които очакват да видят Христа в оня свят. Оттогава вече са минали близо две хиляди години. Как ще си го представиш сега Христа? Две хиляди годишен човек е. Тук, като живее сто години, израства му брада до гърдите. Човек като остарее, това не е животът. Това е старият живот на злото. Всичките тия противоречия, които днес съществуват, са излезли от злото в света. Целият днешен порядък, както днес го виждате, това е злото. Доброто е отвън. Тук - там го видите в някой проблясък. Някой милостив човек ...

*човека. Следователно, ако ти искаш да те обичат, ти трябва да носиш истината, за да те обичат. Като обичат истината, покрай нея ще обичат и тебе. Но истината определя обичта. Някои ще запитат: "Какво нещо е истината?" Истината е това: То е здравият човек, свободният човек, който живее без закон. Няма никакъв закон, той е самият закон на себе си. Каквото го прави, той го прави без никакъв умисъл. Онези, които служат на истината, трябва да живеят само за Бога. В неговия ум няма абсолютно никакво противоречие. Той никога не може да се гневи на някого, да помисли зло. Той вижда най-хубавото, никому не се сърди. Не, не се

* На това място в оригинала липсва текст с обем една машинописна страница.

сърди, но той като види един човек радва му се. Истината никога не може да се радва на един човек, който не носи любовта в себе си. Следователно, когато някой казва: "Не ми се радва." Че как ще ти се радва? Ти не може да се радваш на един човек, който не носи любовта в себе си. Не можеш да обичаш човека, който не носи истината в себе си. Следователно, вие искате да ви се радват. Казвам: Носете любовта, ще ви се радват и на земята, и на небето, където и да идете, ще ви се радват. Носете истината, ще ви обичат и тук и горе, където и да идете, като носите истината, всички ще ви обичат - и дърветата ще ви обичат, и растенията ще ви обичат, и животните ще ви обичат, и въздухът, и слънцето ще ви обичат, всички ще ви обичат. Сега вие казвате: "Как може да бъде това?" Вие се намирате в положението на Никодима, учен равин, като дойде при Христа разговаряха се и този беше един от въпросите, за които се разговаряха. На Никодима Христос му каза: "Ти си учител израилев и това ли не знаеш?" Аз на вас ще ви кажа: От толкоз хиляди години вие сте християни и това ли не знаете? Казвате: "Като дойде Христос." Като дойде Христос и намери, че истината не е във вас, какво ще стане с вас? Ще ви остави в този свят. В небето не се нуждаят от хора, в които истината и любовта не живеят. Всеки, който носи любовта и истината в себе си, вземат го в оня свят. Всеки, който не носи любовта и истината, оставят го в този свят. Аз да ви кажа, че всеки, който живее на земята, ще остане на земята по единствената причина, тук да научи любовта. Ако тук не намери любовта и истината и в онзи свят не може да ги намери.

Сега противоречието във вас се ражда оттам, че вие мислите, пък и всички вярващи мислят, че знаят истината. Христос казва на едно място: "Сега познах, че всичко от Тебе ми е дадено". Значи, опитал е нещата. Сега казвате, че всичките хора в света, трябва да бъдат кротки, да се подчиняват на закона. Дотогава, докогато един човек се подчинява на един закон, той служи на злото. Един пресътпник върви, стражарът върви подир него, той се подчинява. Казват му: "Ще се подчиниш." Ако не вършиш злото, можеш да си свободен. Щом вършиш злото, ти не си свободен. Щом кажеш една лоша дума, ти не си свободен. Щом мислиш лошо, ти не си свободен. Щом вършиш лошо ти не си свободен. Казвате: "Ние не сме светии." Знаете какво нещо е светията. Много проста работа. Светията си носи една свещ, че каквото вземе, той го разглежда

със свещта си. Чете някоя книга, със свещта си чете. Носи някаква кошница, погледне, търси надпис. Ако кошницата има надпис "Любов, истина", той я оставя, макар и да е златна. Щом има надпис "с любовта и истината", взема я със себе си. Каруци има с надписи, колкото искаш, надписани са.

Да ви кажа, днес да живеете по този, новия начин. Като излизате оттук на никой от вас да не дойде нито една лоша мисъл, да не се разсърди, да постъпва добре целия ден. Можете ли го направи? Ето аз ще ви дам премия от десет хиляди лева. Нали някой казвате, че сте сиромаси, десет хиляди лева давам. Но всички онези, които ще ми обещаят, аз ще изпратя да ги изпитат. Ще кажа, вземете по една губерка и като минеш ти, който искаш да изпълниш Божия закон, всеки ще те бодне. Колкото души и да те намушкат с иглата да кашеш: Благодаря, много ми е приятно, че ме мушкате. После, като те обиди някой да кажеш: "Колко хубаво говориш! Такъв разговор не съм чувал, като мед ми пада на сърцето." Вие сега мислите, че това е много. Казвате: "Бива, бива."

Туй е реалното в живота. Докато човек не може да се самовлада, не може да изпълни Божия закон. Дошла буря, да идва. Бият се хората, да се бият. Радвай се! Тия хора, каквото да правят, бият се русите и финландците. Да се бият. Умрял някой. Да умре. Такъв е светът. Какво има да съжалявате, че умрял някой? Умрял. Раждат се. Да се раждат. Следователно, раждането е заробване, смъртта е освобождение, който разбира. Но заробва се кога? Ако ти се раждаш, да научиш нещо в света, ти ще се заробиш. Някои мислят, че умрял някой човек, освобождава се, излиза из затвора навън. Смъртта е освобождение.

Вие седите и казвате: "Въглища нямаме, половин тон остана, какво ще се прави." Казвате: "Снощи температурата падна 12 градуса под нулата, много треперихме, нямаме дърва." Някой казва: "Ще вярваш." Казва: "С вяра не става тази работа." Аз понякога път, като ми е студено, дигна антена около стотина километра нагоре, потече топлина, седа, грея се. Че нали топлината иде от слънцето, от 92 милиона мили? Топлината постоянно иде. Толкоз топлина праща и дърва и въглища праща, вие къде ги дявате и аз не зная. При това, седи някой, моли се. Ще се обърнеш в себе си да благодариш за онова, което ти е дал Господ. Благодарни за очите, за ушите, благодари за носа, за устата, за ръцете, ще благодариш, че има звезди, ще благодариш за всичко онова, което виждаш на-

около си. Четеш тази книга, ще благодариш. Минеш покрай някое цвете, ще благодариш. Какво казва бялото цвете? - "Бъди чист като мене!" Ухание има то. Предава от себе си хубави мисли. Намериш червено цвете. Казва: "Бъди активен, расти! Аз в земята бях долу, с труд и постоянство израстнах." Червеният цвят, като дойде, той плаши болестите. Ако има скандали в една къща, белият цвят е потребен, турете бялото знаме. Ако има война, бялото знаме дигни. Ако хората са мързеливи, не работят, не мислят, не чувствуват, дигни червеното знаме. Другояче не може. Че свободата е това. Аз говоря на онези, които могат да мислят. Някои от вас ще кажете: "Това вярно ли е или не?" Условиата при които сега живеем, верни ли са или не? Щастливи ли сме ние на земята или не? То е мъчение, мъчение от сутрин до вечер. И при това, очакваме някой да тури нов закон. Казва: "Нови закони се направиха." Че от новите закони, нови задължения идват. Турили са нов закон. Да кажем на годината са турили да плащаш сто лева. Турили са закон за върхнините, ще плащаш по 50 лева. Ти се зарадваш. Казваш: "Тази работа се уреди." Едно време, когато правех своите изследвания в България, че ме питаха селяните: "Кога ще се оправи светът? Да дойде някое ново правителство да ни освободи." Рекох, много се лъжете. Някое правителство няма да ви освободи. Което и правителство да дойде, то ще иска вие, данъкоплатците да плащате. Казват: "Да се намалят малко данъците." Казвам им: Не, според мен има друг един начин. Да се молите на Бога, че нивата, която ви дава пет кила от десет декара, да ви даде 50 кила, че като дойдат да искат, да има да давате на всички. Стражар дойде, иска да имате да давате. Съдия дойде, поглежда уж за правото, веднага ще платиш. Свещеникът дойде, оее умрялото, ще платиш. Господарят на зданието дойде, ще платиш. Учителят дойде да преподаде нещо, ще платиш. Ще ти дадат хубави дрехи, ще платиш. Плащане навсякъде. Без пари не може. Сега, някои искат да кажат да живеем без пари. Един ден, една сестра иде и ми казва, че еди кой си брат служи на фараона, че той живее още в Египет. - "Рекох: Ти не служиш ли на фараона?" Тя мисли, че вече е свършила с фараона. Че мъжът ѝ заминал на онзи свят, ти си пенсионерка, не служиш ли на фараона? Дотогава, докато вие имате криви вярвания, дотогава вие не носите любовта и истината. Това е злото. Това, което изключва любовта и истината, то е злото. Тогава имаме един ред и порядък, ще се подчиняваме

на тези закони. Ти вярваш в този свят на законите. Аз не казвам, ние да преобразим този свят, но ти ще излезеш от този свят на злото. Туй може да го направим. Няма да правим зло, няма да мислим зло. Няма какво да ни смущава злото. Ако аз съм беден, погледна пълната каса, няма да ме смущава, че една каса имала пари вътре. По някой път някои се съблазняват. Съблазанта е едно заблуждение. Представете си, че минава един мъж, вижда една жена, направена от восък, много красива. Тъй е направена, че мига, мърда се, прави известни движения, усмихва се. Ако ти се заблудиш, помислиш, че тя е жива, искаш да я прегърнеш, целунеш, да поговориш сладко. Питам: Не се ли заблуждаваш? Тази жена, която е направена от восък, пчелите дадоха материала, някой художник дошъл, моделирал восъка, направил една красива жена.

Тук скоро е дошел един любезен приятел, влиза при нашите кошери и взима мед от пчелите. Той не е много от умните. Осем кошера отворил, изтърсил меда. Ако той беше от умните, щеше да отвори един кошер, трябва му мед да извади няколко пити и да си върви. Но понеже е глупав, отворил и много кошери разбутал. После минава покрай двора на една сестра, оставила си тя дрехите отвън, той ги задигнал. Тя ми разправя, че не си събрала дрехите. Казвам: "Защо не си събра дрехите?" - "Замръзнали бяха." Виж, този човек и замръзнали дрехи събира. Как той може да събира замръзнали дрехи, а тя казва, че не може да ги събира. - "Рекох: Ще ги размразиш." Той взел дрехите, взел меда и излиза оттука, хващат го стражарите. Цял един процес се образува. Той не е от умните, от глупавите е. Осем пчели разтуря. Да беше дошъл да ми каже, щехме да му дадем. Сега отива сам да си вземе, законът го хваща, в затвора, вътре. Казват: "Да му простим." Не се прощава на един човек, който не носи любовта и истината в себе си. Не се прощава, туй да го знаете. Прощка в света има само за онова, което има любов. Казва: "Да се обичаме." Може да обичаш онзи човек, който има истината в себе си. Може да се радваш на онзи човек, който носи любовта в себе си. Туй трябва да знаем. Каквото и да ми приказват на мене, другите работи са в света на злото. Друг ме пита: "Защо стана тази кражба?" - Пък защо да не става? Този е учен човек, дошъл да разглежда, иска да види, дали кошерите са добре хранени, дали имат достатъчно мед, да не би да страдат тези пчели от глад. Научни изследвания прави.

Сега два порядъка съществуват в света. Единият порядък е

порядък на доброто. Другият е порядък на злото, в който човек като влезе, ще се подчинява на закона. Христос е казал: "Не се противи на злото". Влезеш ли в света на злото, ще се подчиняваш на всичките закони. Ако не искаш да се подчиняваш, ще влезеш в света на доброто, тогава сам ще бъдеш закон за себе си. Никакъв закон няма да има. Само един закон ще има: Да обичаш и да се радваш. Когато казваме "да обичаш", любовта е изпълнението на всичките закони в доброто. Когато казваме, че трябва да се обичаме, аз подразбирам порядъка на доброто в света. Светът на доброто няма закон, ти ще бъдеш закон на себе си. Ако ти не си закон сама на себе си, ти не си в света на доброто. Значи, ако съществуват в тебе външни закони, на които трябва да се подчиняваш, ти си в света на злото вътре. В този свят, злото е господар. И този свят е разумен. И в природата има закон. И в природата има зло. Следователно, за злото навсякъде съществуват закони. А пък има един свят, дето всеки човек е закон на себе си.

Днес, ако дойде Христос, какви ще ви намери? Де ще ви намери? Ако днес дойде Христос, вие, които не се радвате на любовта, и вие, които не обичате истината, мислите ли, че Той ще ви вземе в другия свят. Не, ще ви остави тук на земята, тогава вие ще бъдете от недоволните, че животът е несносен. Че какъв носен живот трябва да имате? Значи, всички около вас трябва да страдат, пък вие да благувате. То е несъвместимо с живота. Щом всичките страдат, ще страдаш и ти. Щом всичките благуват, ще благуваш и ти. Законът е такъв.

Та казвам: Благото е вътре във вас. Да бъдете спокойни във вашият ум, каквото и да ви се случва, да гледате весело на работата. Каквото и да се случва във вашето сърце, пак да сте доволни. Каквото и да се случи във вашето тяло, пак да бъдете доволни. Заболи те кракът, ще видиш колко си умен. Заболи те сърцето, виж, доколко си умен. Някое смущение в ума ти дойде, да видите, какво знание имате. Вие търсите един автор какво е казал Христос? Каквото е казал Христос, изпълнихте ли го? 500 милиона християни има, хубаво е, каквото е казал Христос, но вие изпълнихте ли онова, което е казал Христос? Дотолкова, доколкото християните разбират, те са го изпълнили. Има които са изпълнили. Които са изпълнили закона, те са в рая, които не са изпълнили закона, са на земята.

Сега искам да остане основната мисъл в ума ви. Моето по-

ложение е безпредметно, ако вие не приложите. Сега казват, че нарушавам съвременния порядък. Доброто изключва злото отвътре, навън. Доброто изключва злото отвътре го туря навън. А злото изключва доброто отвън и го туря вътре. Имаме два порядъка: Като дойде доброто у тебе, ще изхвърли злото навън. Казва: "Външният свят е свят на злото." Щом дойде злото и вземе надмощие, тогава хваща доброто отвън. Казва: "Тук имаш право", туря го вътре. Та питам сега: Де е вашето добро, отвън или отвътре? Аз говоря на онези от вас, които искате да бъдете ученици. Ученикът има задача, да живее без закон. Той да бъде сам закон. Няма какво да ви съдят. Дотогава, докато ние чакаме Христос да дойде и да съди света, ние не сме разбрали света. Ако очакваме да ни съди и тогава да се подобрим, то е крива посока. Щом осъдят, в Евангелието се казва, че Христос ще каже на едните: "Имайте вие благословието на Господа Бога да наследите вечния живот, който за вас е създаден." Казва: "Вие направихте за мене това, което никой не е направил." На другите казва: "Вие ще идете за вечно мъчение." Те казват: "Господи, кога те видяхме?" - "Понеже не сте го направили на едно от моите братя и на мене не сте го направили." Ако дойде един цар във вашия дом, вие ще му направите най-хубавата баница, на заем ще вземете, но ще пригответе. Вие ще се хвалите през целия си живот, че царят дошъл в къщата ви. Ако дойде някой бедняк с окъсани дрехи, ни най-малко няма да направите една баница, като на царя. Защото вашето разбиране е такова. Прави сте. На царя, като направите едно угощение, той има какво да ви даде. Той е богат. Ще плати и богато ще плати. Ако вие угостите един цар, предполагам най-малко ще остави 50, 100 хиляди лева за едно угощение. Не си ли струва да направиш една баница за сто хиляди лева? Сто хиляди лева, то са нищо. Някои американски милиардери и някои руски богаташи, по-рано, са си правили пури от банкноти. Искат да покаже, че е много богат. Аз ви казвам: Един път да се освободите от всичките противоречия.

По някой път, аз ви говоря за подмладяването. Някоя сестра говори на друга: "Ти подмлади ли се?" Гледам сестрата не е започнала да се подмладява. Виждам защо не се подмладява. Тя не е мислила правилно. Тя казва, че син ѝ не бил на работа, тревожи се. Въглища нямала, тревожи се. Как ще се подмлади? Ами тази съседка, която мърмори, казва: "Я виж, онази сестра с каква хубава шапка е. Каква хубава шапка на главата." - съседката говори.

Някоя мине с хубави обуща. Навън всички са облечени. Ако и отвътре биха били облечени както и отвън, то почти сме в света на доброто.

Като дойде Христос, най-първо ще ви попита: "Защо не обичате истината?" После ще ви попита: "Коя беше причината, че не се радвате на любовта?" Какво ще отговорите сега? Мнозина от вас ще кажат: "Господи, как да обичаме истината, когато тя носи само страдания." Разправяше един познат, майор беше, разправяше една своя опитност. Той беше поставен да завежда стопанството на един полк, коне, магарета. Случило се така, че едно магаре се одушило. Полковникът вика майора и го пита защо се е одушило магарето? Що не е взел грижа за това. Той му разправил работата. Майорът казал: "Рекох веднъж да кажа истината, как седи работата, арестува ме 24 часа. Аз се обърках, казвам: Господин полковник, веднъж в живота си рекох да кажа истината, вие ме арестувате. Бъдете уверени, че втори път няма да ви кажа истината." Ти ако кажеш истината, веднага ще идеш в затвора. Следователно, ние не обичаме да казваме истината, понеже, ако я кажем, затвор има, наказание. Често вкъщи има същият закон. Майката пита детето: "Ти ли изяде сладкото от гърнето?" То седи и мисли, казва: "Мамо, аз го изядох." - "Защо го изяде?" В земе тоягата и го бие. То е като този майор, още веднъж не казва истината. Не казвам, че съм бутало гърнето, щом има тояга. Това са външни примери. Може и вие като говорите, да го преведете пример, но примерите не подобряват света.

Мислите ли, че ако на един щастлив човек дадат една хубава дреха, която някой прокажен дрехар я шил и някой прокажен я носил и ако я дадат на този човек, той ще бъде щастлив? Мислите ли, че ако днес ви паднат много пари, но за туй злато някой човек е убит, мислите ли, че ако вземете тия пари, за които човек е убит, че вие ще бъдете щастливи? Мислите ли, че ако подарят къща, за която някой се е пожертвувал, мислите ли, че ще бъдете щастливи? Мислите ли, че онази земя, която е с кръв оросена, вие с тази земя ще бъдете щастливи? Много зле разбират съвременните хора - "земята с кръв се взема."

Една земя придобита с любов, една земя придобита с истина, е благословение. Туй наследство е благословение. Но една земя, придобита с насилие, тя носи само нещастие. Казвам: Земята в света, Бог я създал. Какво има да делим. Господ е разпределил

земята на всичките народи, които ги е пратил по лицето на земята. На всеки човек дадено му е място, в което той да живее. Колко въздух му трябва, колко храна му трябва, колко светлина му трябва, всичко е предвидено в живота. Казвате: "Щом е предвидено, защо не става?" То е личен въпрос. Всеки един от вас да придобие това, което има.

Ще ви прочета стотната страница от "Пътя на ученика". Какво има, вие които сте чели и аз съм го забравил, искам да си го припомня. (Учителят припомни стотната страница и половината от следната страница.) Значи, ще увеличаваш да правиш опита: 3 минути, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, половин час, час, час и половина, два, цял ден, докато имаш един резултат. Сега някои от вас казвате: "Колко мисъл трябва?"

Да ви дам едно тълкувание. Ти ще си умиеш ръката с вода не от обикновената чешма, няма да ходиш да вземаш вода, дето всички ходят да се карат, но ще идеш при един извор, дето никой не се е карал. Никаква свада да не е ставала при него. Щом отидеш да вземеш вода от една чешма, дето са се карали, не може да направиш този опит. Ще идеш някъде, дето никаква свада не е имало. Или, ако не може да намериш такъв извор, няма да допушаш наоколо мухи да се карат. Четири, пет деня като пазиш чист този извор, неговата вода да се пречисти, тогава ще вземеш четири-пет кила вода, ще направиш този опит. Ще го направиш, заради истината и заради любовта. Ако аз нямам една идея, заради истината да си измия ръката да бъде чиста, защото само чистият човек може да обича. И само ако ти си чист, може да те обичат. Истината е нещо чисто.

Та казвам: Вярвайте в едно нещо. Във вас имате една душа, която е излязла от Бога и е чиста. Искайте всички да сте чисти, както душата ви е чиста. Има нещо в човека, което не е опетнено. Душата е чиста. В сърцето са станали много погрешки, на него не може да разчитаме. Сърцето трябва да се чисти. В древността, във всички окултни школи са произвеждали изкуствени опити. Сега правят други опити. За пример, учителят е много възискателен. В една окултна школа ще дадат на ученика някой скъпоценен камък, или ще му дадат пари. Ще накарат други ученици, които са помайстори, джебчи, да откраднат скъпоценните камъни и парите. Учителят казва: "Къде са парите?" Ученикът дига рамене. Щом той губи, той не е от способните ученици. Дадат му нещо, не

трябва да го губи. И с вас не правят ли същите опити? Ако ти изгубиш една твоя светла мисъл или едно светло свое чувство, не са ли от онези ученици, които ви откраднаха? При каквито и условия да си, ти трябва да бъдеш толкова буден, че да не може никой да ти открадне нищо. Казвате, че днес имало джебчии. Аз съм седял между някои, турял съм и пари в джобовете, но мисълта, съзнанието - будно. Нито един не бута в джоба ми, страх ги е. Ако умът ми шавне за половин минута някъде, ще бръкне в джоба ми. Злото в света, като дойде, ще отвлече нещо. То ще бръкне в сърцето. То ще бръкне само, когато вниманието е отвлечено. Когато твоето внимание е будно, то не може. Кой ще те бутне, ако ти си въоръжен с истината и с любовта? Кой ще те бутне? Онзи, който е облечен в дрехата на любовта, никой не може да бута, свещено място е. Онзи, който е облечен с дрехата на истината, никой не го бута, свещено място е. Най-великото нещо, с което човек може да бъде облечен е истината. По-мощна дреха от истината няма.

Та казвам сега: Направете опит. Обичайте истината, радвайте се на любовта! Когато видиш един човек, че обича, радвай се, че той обича. Да се радвате всички на любовта на хората. Сега, щом двама души се обичат, ние всичките хора имаме особено понятие за любовта. Този, който така обича, той се радва на любовта и обича истината. Този човек, отдето мине всичко оживява. Та казвам: Някои от вас сте станали, не сте оживели. Някои сте оживели, не сте възкръснали. Три степени има: ставане, оживяване, възкресение. Като дойде ставането, то е за тялото. Оживяването е за сърцето, възкресението е за човешкия ум. Умът трябва да възкръсне, сърцето трябва да оживее, тялото да стане. Който става, той е силен. Който оживява, той е топъл. Който [възкръсва, той е умен, б.р.].

Та казвам: Не се старайте да правите никакви добрини, но обичайте истината. Всеки човек, който иска да го обичате, вижте има ли някаква истина в него. Обичайте истината, това е доброто. Това е пътят за саморазвитие. И се радвайте на себе си. В себе си дръжте истината. За да бъдете обичани от Бога, непременно истината трябва да бъде във вас. Щом истината е във вас, Бог ще ви обича и вие ще Го обичате. Казва: "Възлюбил е истината в човека". Някой иска да бъде обичан от Бога. Щом истината е във вас, Бог ще ви обича. Щом истината не е във вас, Бог няма да ви обича. Бог обича онова, което Той е вложил в нас. Ако ние пазим чиста

своята душа, която Бог ни е дал, Бог ни обича. Ако ние не я пазим, тогава ние не можем да имаме Божията любов. Сега мислите, че сте грешници. То е друг въпрос. Човек може да има няколко слабости. Аз нямам нищо против прегрешенията на хората. Направената погрешка, погрешка е. Изворът отвън се окалва, то е друг въпрос. Това мен не ме интересува. Мене ме интересува водата, която извира, да е чиста. Чистият извор може да се изчисти, но ако изворът отвътре е мътен, никой не може да го изчисти.

Казвам: Ако искате Бог да ви обича, истината трябва да бъде във вас. Ако искате другите да ви обичат, истината трябва да бъде във вас. Този, който иска да го обичате, истината в него трябва да бъде. Бог се нарича верен и истинен. Под думата верен, разбираме Бог на любовта. Истинен, когато ние обичаме, Неговите отношения никога не се изменят. Което каже, ще бъде. Но Божиите неща ще се изпълнят за нас само тогава, когато царува в нас истината и когато царува в нас любовта. Тогава всичко онова, което Бог е обещал, ще бъде. Ако не става, трябва да знаете, че причината е във вас. Тъй седи въпросът.

Верен и истинен. Обичайте истината и радвайте се на любовта.

Не трябва да бъдете болни, не трябва да бъдете мързеливи. Всички трябва да бъдете много умни. Трябва да бъдете много добри, трябва да бъдете много силни. Трябва да бъдете най-силните, най-добрите, най-умните в целия свят!

Отче наш.

НОВИ ПЪТИЩА

20 неделно утринно Слово

3.Ш.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството. В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матей.

Сега като сте седнали на столовете, изгубили сте вашата свобода, не сте свободни. Всеки човек, който седи, не е свободен. Всеки човек, който не знае как да мисли, не е свободен. Всеки човек, който не знае, как да чувствава, да усеща, не е свободен. И всеки, който не знае, как да се движи, не е свободен.

На пръв поглед, тази глава, може би, хиляди пъти да е четена. Колко проповеди не са държани върху нея. А тя е една малка извадка от дългите беседи, които Христос е имал. Сега, ако се изисква от вас да възстановите беседата, която Христос е държал, можете ли? Нали някои има ясновидци. Някои от вас сте слушали тази беседа, да може да я възстановите, да се върнете назад, да схванете, както радиото схваща вълните и вие да схванете вълните на миналото и да възпроизведете цялата беседа. Представете си, че някои от вас сте били в това време, туй е написано във вас. Казвате: "Как може това?" Поне един от вас е бил там на тази беседа, когато Христос е говорил. Колко ще му бъдем благодарни, но н , забравили сте. Мен ми е чудно, кое е станало причина да забравите. Защото понякой път хората искат да помнят миналото, понякой път го забравят.

В живота изобщо всеки, който има да плаща, забравя, който има да взима, виж той не забравя. Здравият забравя, че е здрав, болният никак не забравя, че е болен. То са сравнения. Сега като слушате, ако всички бяхте проповедници, ще видите, какво може да вземете, че и вие да говорите. Хубаво е, не е лошо, човек да взема, да проповядва. По някой път съм се занимавал с произхода на думата "проповед" - "проведи". Да проповядваш, значи да учиш. Някой иска да проповядва, пък той прави опит на онова, което знае. Да види неговото знание, на каква основа лежи. Да проповядва, човек трябва да направи един малък опит със себе си. За пример,

проповядва се "да обичаме всичките хора", но той никога не е правил опит да обича всичките хора. Майката има 4-5 дъщери и синове и не може да ги обича всичките еднакво. Яков имаше 12 сина, пък Йосифа обичаше повече. Те са поставени норми. Какво значи да обичаш? "Обичай ближния си." Кой ти е ближен? Може да обичаш един човек, който има нужда от тебе. Христос дава добър пример за онзи самарянин, който помогнал на онзи, който попаднал в ръцете на разбойниците и които го раняват. Минал един свещеник, погледнал го и си заминал. Той си казал: "Не е това моя работа. Аз се занимавам с Божествени работи, с болни хора не се занимавам." Минава един учител и той го поглежда и казва: "Не е за мене тази работа." Минава един самарянин с едно магаре, като вижда ранения юдеин, качва го на магарето си, казва: "Като няма работа, да закарам този човек до гостилницата." Туря го на магарето си, занася го в гостилницата и казва: "Грижете се за този човек, каквото е потребно, аз ще платя." Кой му е ближен? Онзи, който му направил доброто.

Казвам: Всички разглеждате любовта в едно статическо положение. Казвате: "Да обичаме." Това е едно статическо положение. Казва: "За в бъдеще ще развием любовта." Никаква любов не може да развиеш за в бъдеще. Любовта не търпи никакво развитие. Тя се проявява в даден момент, вън от времето. Ако днес, в дадения случай, ти обичаш, ти и за в бъдеще, след хиляди години ще обичаш. Ако в дадения случай не обичаш и за в бъдеще няма да обичаш. Какъвто си сега, такъв ще бъдеш и за в бъдеще. То значи, ако в даден случай не обичаш, трябва да имаш някакъв повод. За колко неща човек може да обича някого? Може да обичаш за три неща. В сегашния живот, както разбираме, може да обичаш един човек, защото е здрав, излиза някаква магнетична сила от него, подвижен е, каквото захване може да го свърши, работи. Можеш да обичаш някого, понеже има добро сърце. Някаква особена топлина излиза от него, в обходата му има нещо хубаво. Някой човек, като го погледнеш в движенията, отвращават. Някой човек има нещо в движенията, което привлича. То се дължи на чувствата на човека. Пък някого обичаш зарад неговата мисъл. Тази мисъл се изявява в лицето или в говора му. Като говори има нещо разумно и затуй може да го обичаш.

Та вие считате реален живот онзи, когото може да попипаме. То е една пета от реалността. Ние, чрез петте сетива добиваме

някаква реалност. Ние, като пипнем нещо, считаме, че е реално. Но трябва и петте сетива да се произнесат за нещо, което съм попипнал, за да бъде то донякъде реално в нашия ум. Сега не само човек трябва да пипа, но той трябва чрез своите усети да добива. Човек чрез ръката си придобива и може да предава нещо. Вземете един магнетизатор или един лекар само с ръката си, като бутне може да лекува. Защото от неговите пръсти излиза нещо. Той чрез ръката си или предава нещо, или отнима нещо. Онзи магнетизатор знае този закон. Да кажем, вие често се ръкувате, но знаете ли колко е опасно ръкуването. Вие често искате да се целувате, но знаете ли, колко е опасно целуването. Не искам да ви говоря, да не се плашите. Опасно е, когато не знае човек, как да се целува и кого да целува. Опасно е, когато не знае човек, кога и с кого да се ръкува. Представете си, че вие се ръкувате с един човек, който има проказа, или който е сифилистичен, или целувате човек, който страда от тази болест. Вие ще се заразите. Не само това, но опасно е един дрезхар, който е сифилистичен да ви шише една дреха. Вие ще бъдете заразени. Опасно е, един готвач, който е сифилистичен да ви готви, ще се заразите. Опасно е да ви учи един човек, който е сифилистичен, може да се заразите. Пък проказа има и в човешките мисли, проказа има и в човешките чувства, пък има и в човешките постъпки. Най-първо, в съвременния свят трябва да излекуваме своето тяло, да излекуваме сърцето си, да излекуваме и ума си. Сифилисът е една болест, на която лекарите ѝ дават голяма опасност. Тя не е толкова страшна болест. За някои болести пазите карантина - за скарлатината, за дифтерита. Дифтеритът като те хване, като някой вълк за гърлото, а пък скарлатината е много тщеславна. Като те хване, тя навсякъде хваща, по цялото тяло. Аз наричам скарлатината треска в силна форма. Ще те поразтнесе малко. Обаче, щом те хване скарлатината, 40 деня ти ще бъдеш под карантина. Някои болести се дължат на човешкия ум, някои на човешкото сърце, някои се дължат на човешката воля.

Днес, дете и да сте, в един културен свят, има цели школи, които развиват човешката воля. Но развиването на човешката воля има голяма опасност да се втвърдят човешките мускули. Всички стари хора умират от силна воля. Казват: "Да развием сърцето си." Опасно е да развиеш сърцето си, понеже, ако се развие температурата на тялото, разлага се човек, пак страда от известни болести. Пък ако се увеличи чрезмерно светлината в човешкия

ум, има друга опасност, да изсъхне човек. Учените хора изсъхват, започват да линеят. Та казвам: Крайности в света съществуват.

Религиозните хора, като хванат човешкото сърце, казват: "Всичко е в сърцето." Светските хора, като хванат човека, казват: "Всичко е в тялото." Учените хора казват, че всичко е в главата, в ума на човека. Води се от хиляди години спор, кое е важно. Не е нужно, там е погрешката. От тялото си човек никога не може да се освободи. То е единствената среда. И като умре човек, пак има тяло. Някой казва: "Той умрял." Умирането е, както зимно време ходиш с кожух, излизаш при 40 градуса под нулата. Ако си ескимос ще ходиш в мечи кожи. Но ако този ескимос дойде тука в топлата зона, той ще хвърли тази мечка кожа. Считайте, че тялото, това е мечката кожа, по-дебелата обвивка на тялото. Не, че не е нужна тя. Някой път искаме при най-хубавите условия да носим мечката кожа. Казвам: Ако е студено времето, потребна е мечката кожа, но ако е топло, трябва тънка дреха. Аз искам да ви наведе на ред нови разсъждения. Вие разглеждате сегашния живот в едно статическо положение. Казвате: "Не се живее." Сегашният живот за бъдеще ще се промени. Ако вие, да кажем, дойдете след хиляда години, знаете каква промяна ще стане с всички сегашни възгледи. Ако ги пазите, ако не прогресирате, вие сами ще станете смешни на себе си. Не искам да правя сравнение. Някой казва: "Какво означава животинското царство?" Ония души, които не прогресираща, останаха като волове. Други, които не прогресираща, останаха като коне. Първоначално, които не са прогресирали, останаха като дървета. Като виждам цели гори, това не е нищо друго освен душите наредени в ония форми. Всяка душа, останала в тази форма, казва: "Нас повече от това не ни трябва." Дърветата са много горделиви. В тях гордост, колкото искаш. Не искат един бой от един метър, два метра, три метра, но 10 метра, 15, 20, 30, 40, 50, 100 метра, някои 150, 200 метра са се подигнали. Понеже са доста учени дърветата. Живеят по 4, 5, 6, 7 хиляди години. Казват: "Ние наука имаме, нас не ни трябва друга форма. Тази форма на растенията е подходяща за нас и за дългия живот."

Сегашните хора ще кажат: "Това може ли да се докаже?" Доказват самите растения, съществуват, да ги питат. Ще ви разправят, колкото искате. Учени са и книжнина имат. Та казвам: Какво се крие зад растенията? Зад растенията се крие цял един свят. Така направиха, че останаха. Те като дойдоха до тази област,

останаха там, завзеха място. Всички други животни идваха отпосле, и човек дойде най-последно. Нищо не беше останало заради него. Човек да има голям бой, боят го имат растенията. Да има твърдост, твърдостта я взеха минералите. Животните, като дойдоха, завзеха всичко и за човека не остана нищо. Като дойде той, нему Господ му даде да мисли. Каза: "Ти сега ще се учиш да мислиш. Ти си за счетоводител, да проявяваш мислите си, да проявяваш желанията си и постъпките си." Счетоводител го направиха. Господ го остави да мисли, колко мисли минават през ума му, колко желания минават през сърцето му и колко постъпки през неговата воля. Не зная дали вие имате ваша счетоводна книга. Доста сложна работа е. Ще ги сортира мислите. Не са еднообразни. Разни категории има от тези мисли. За всяка една мисъл, която минава, трябва да промислиш. Тя или ще донесе нещо, или ще отнеме нещо от тебе. От туй никой не може да се избави. Част от твоята енергия ще ти вземе, или ще вземе нещо от тебе и ще си замине. Същият закон е и с чувствата. Някои чувства има, някои усети има, ще ти донесат нещо, или ще вземат нещо от тебе. Същият закон е и с постъпките на човека - неговите волеви действия.

Та казвам: Всичката дисхармония, която днес съществува, произтича от тях. Има нещо на хората, което не им достига. За пример, хората са крайно обеднели, сърцата на хората са крайно изпосталели и човек минава в една нова фаза. Най-първо сърцето е от друга еволюция. Понеже сърцето на човека най-първо било каменно. Господ взел от минералите и създал на човека едно сърце, понеже областта в която минавал била опасна, че трябвало сърцето да бъде яко. Да се не зарази този човек. Затова, каменно сърце имал. Обаче, сега той минал тази зона. При сегашните времена Бог решил да му даде не едно каменно сърце, но едно сърце направено от фина материя, да стане по отзивчив на страданията, които съществуват в живота. И казва: "В това сърце ще напиша закона си." Този закон сега се пише. Тия страдания в света не са нищо друго, освен че писмото се пише, законът се пише. Вземете един склуптор, който започва да работи на своята статуя със своите чукчета. Хиляди удара може да нанесе, но създава тази статуя. Всеки един чук остава своите последствия. Не че в живота си този склуптор ще се занимава само с една статуя. След като свърши статуята, оставя я. Но казвам: Всеки един от вас е като един склуптор, трябва да работи върху своя ум. Като погледнете човека,

виждате до каква степен е дошъл, какво е изваял. За пример, като ви гледам, виждам до каква степен сте работили. Челото си как сте изваяли. Не е още довършено. После носа не сте изваяли, веждите не сте изваяли, очите не сте изваяли. Някои мислите, че много красиви хора има сега. Аз наричам красив човек онзи, на който челото може да предаде правилно човешките мисли. Трябва да се разглеждат черепите на умрелите хора, за да видите, кой човек е културен. Всички хора, които са културни, костта на черепа е тънка. Онези, които са с дебели черепи на главите си, не са така културни. Гърците обвиняваха българите, едно изречение им казваха - няма да го кажа, не искам да го кажа, понеже ще обидя себе си. Не зная, дали гърците имат по-тънка глава от моята. Той гъркът казва: "Дебели глава", но българинът не го превел добре. Казва: "Дебела глава". Сега за филологическия произход, как е на гръцки? - "Хондрос кефало". Коя е гласната? В произношението на гласните трябва да обърнете внимание. Ако не знаеш да произнасяш "О" отворено, окръжаващите условия, които те затварят, всякога ще срещнеш една мъчнотия. О-то разрешава мъчнотиите, създава кръга. Ако не знаеш как да произнасяш А-то, ще се намериш в трудно положение. Всякога ще бъдеш обременен с ненужни работи. Ти ще бъдеш натоварен като едно животно. Ако не знаеш да произнасяш буквата И, ти няма да можеш да намериш път в живота. Ще започнеш една работа, втора, трета, четвърта, казваш: "Изгубих си живота напразно." Ако Е-то не знаеш как да произнасяш правилно, ти няма да знаеш, как да се разширяваш. На някои, това може да ви се види много странно. Ами че гласните букви, като съединявате със съгласните, знаете какво съединение може да направите? Ако съедините О с Ж, или ако съедините О с М. Ами, че индусите, като са съединили Ом, имаме думата Ом, дом. Една дума, която има голямо съдържание, или ОП. Онези, които не са изучавали езиците може да произнесете, но всичката мощна сила седи, как ще съединиш тия гласни и съгласни букви. Може да направиш каквото и да е съединение вътре, за да произведеш известен ефект в света. Тогава защо именно Стария завет е написан на еврейски език? Еврейският език минава за свещен език. Новият завет защо не е написан на еврейски, но е написан на гръцки? Защото евреите нямаха тия форми на езика, както гръцкият език. Евреите имат две времена - минало и бъдеще. Няма в тях настояще. Всяко нещо в тях, което става, е минало. Всяко нещо,

което има да стане, то е бъдеще. После, техният език се пише само със съгласни, гласните се подразбират, те не фигурират вътре, отдолу турят известни знаци. После, като пишат не турят точка, запетая, две точки и т.н. Те ги подразбират. Щом дойдете до Евангелието, то е написано малко по-другояче. И мисълта е по-деликатна. Еврейският език е по-материалистичен, натоварен. Бора. На турски има "бара", на български "бара". Евреите казват: "Бара берешит." Една дума, която в разните езици взела разни форми. Произходът на всички езици е един и същ. Времето, което минало, туй време е изменило езика на нещата.

Та казвам: Времето, в което човек живее, може да измени неговата психология. Лошите условия може да изменят съвсем характера на човека. Добрите условия може също да променят характера на човека, може да го променят в добър смисъл. Лошите условия може да променят в лош смисъл човека, пък може да го изменят в добър смисъл. За пример, един човек, при лоши условия, може да се научи да краде, но при лошите условия може да се научи да работи, да стане трудолюбив. Богатият в богатството може да стане щедър, но може да се научи да яде пицно, да разкошествува, колкото искаш. Силният, със здравото тяло и той може да прави погрешки, но може да бъде полезен на хората.

Та казвам: Хората на земята трябва да се научат, как да употребяват своя ум. Ние се учим да употребяваме ума си. После трябва да се научим, как да употребяваме своето сърце, после да се научим, как да употребяваме своята воля. Като станат хората религиозни, стават лековерни. Сега всеки може да ни лансира някоя идея, както вестникарите лансират. Те като нямат новини, измислят нещо, че го турят във вестника. Иде ми на ум, във Варненско за един Йончо, в когото чувството да преувеличава било силно развито. Всички неща той ги увеличавал хиляди пъти. Винаги е представял неща, които не са верни. Влиза в едно село този Йончо и започва да разправя на селяните, че еди на кое си място имало три големи казана пълни със злато. Той ги убедил, че цялото село със свещеника тръгнали заедно да откопават казаните. Той, като останал, си казал: "Да ида и аз, че може да извадят наистина злато." Той сам повярвал. И той иска да иде да копае, да вземе нещо. Три големи казана, то е няколко тона, златото е тежко.

Има неща съществени, които трябва да придобием, които са по ценни от условията на доброто. На първо място е придоби-

ването на живота, на онзи вечния живот, който е потребен за бъдеще. Този живот, който сега имаме, за бъдеще ще стане ненужен. Този променчив живот да се раждаш и да умираш, да градиш и да събаряш, няма никакъв смисъл в живота. Ще живееш 40, 50, 100, 120 години и ще умреш. Вземат ти всичко, пак ще дойдеш втори път, пак ще градиш, пак го вземат, пак дойдеш - няма край това. Писанието казва: "Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога". Но познанието на Бога не може да стане въвн от човешкия ум, не може да стане въвн от човешкото сърце, не може да стане и въвн от човешката воля. Чрез ума, ние ще добием онази светлина, която е необходима. Чрез сърцето ще добием онази топлина, която е необходима за живота. И чрез тялото ще добием онази сила, която е необходима за човешката воля. Защото онзи, безсмъртният човек, той трябва да има един отличен ум. Един отличен ум трябва да предвижда, онова, което има да се случи след хиляди години. Има пророци, които са предсказали неща, които сега стават в нашите времена. А пък сега се предсказват неща, които за бъдеще има да станат. Казвам: Не би ли било полезно, ако вие знаете, какво има да стане с вас за бъдеще? Къде е мъчнотията? Мъчнотията е, че всички вие ходите с була. Българите, когато венчават една мома, турят ѝ було. Едно време туряха доста плътно було, да не вижда. Сегашните була са тънки, вижда. Едновременшните бяха плътни, че като върви булката нищо не вижда. Не се знае нейното състояние. Някой път ще дигне булото, ще целуне ръка и като се ожени ще го носи две, три седмици, един месец. След туй трябва да ѝ хвърлят булото, ще дойде деверът, понеже той носи голямото знаме, ще наскат пръта на три парчета, ще заведат булката на чешмата, ще я поомият, ще я поокъпят и ще хвърлят парчетата на юг, на север, на изток, ще ѝ дигнат булото и тя ще се освободи, ще стане вече като другите хора, ясновидка, вижда всичко напред. Сега вече вие културните хора, тия работи не ги правите. Старите българи ги правеха. И Мойсей, като отиде на планината и той се върна с було. Без було отиде, с було се върна.

Та казвам: Знанието, което човек придобива, ако не знае как да го складира, той ще образува едно було, ще се заблуди. Чувствата, които придобива, ако не знае, как да ги складира и те ще образуват едно було. И постъпките, ако не знае и те ще образуват трето було. Три була като тури, как ще вижда? Едно було

разбирам, но три була, като ги туриш, три пъти ще иде деверът да сече този пръг.

Сега същественото, което искам да ви наведе, за да изпълнявате сегашния живот е, как трябва да се освободите от ония изкуствените условия, при които се намирате. Постоянно тревоги, вестниците пишат какви ли неща, неверни. Аз се постарях да ви освободя от страха, от природата. Задуха вятър, вие се плашите, сняг падне, вие се плашите, прах се подигне, вие се плашите. Сетне някаква криза, пак се плашите. Навсякъде страх. Страхът е едно чувство, което е дадено на животните да се пазят от големите беди. Без този страх, те са изложени на големи приключения. За пример, човек се опари. Веднага се явява страхът. Дойде някоя болест, дойде някое страдание, дойде някоя несгода, все ще се отрази върху чувствата. Страхът не е еднакво развит във всичките хора. Повечето от болестите се предават от страх. Човек, който е безстрашен, по-малко болести го познават. Сега новото учение учи хората да бъдат безстрашни, не да не се плашат, но да бъдат разумни. Човек не може да бъде безстрашен, ако не владя своя ум. Най-първо трябва да владя ума си. Да прави опити, да не се поддава на ония внушения, той трябва да владя чувствата си, да се не поддава на разни внушения. Трябва да владя и удовеите си и тялото си да владя. Като стъпиш, като вървиш, да не си като гемия, но отмерени да бъдат крачките. После, движенията на очите, на ръцете да бъдат отмерени, като мигаш да не мигаш бързо. После да владаш устата си. Често аз забелязвам, вие си държите ръцете затворени постоянно една друга, хванати. Защо си държите така ръцете? Болният щом го заболи коремът, той все туря ръцете на корема, но има си причина за това. Понеже те са два тока, понеже дясната ръка е положителна, лявата е отрицателна, следователно, като тури ръцете на корема, този ток минава и лекува. Като държи човек ръцете си на корема, той се лекува. След като се излекуваш, има ли нужда тия превръзки да бъдат там? Ще дигнеш превръзките си. После някой път вие се хващате от двете страни на главата. Пак същият закон е.

Но казвам: Ако вие владяте вашия ум, вие щяхте да измените външния ход на нещата. Сега аз не искам да ви насърчавам. Има някои работи, не си струва да се насърчава човек. За пример, някой път аз свиря, когато има някоя голяма буря. Свиря на бурята. Като посвиря на бурята, тя си замине. Пита ме някой: "Защо

свириш?" Казвам: Свирия на бурята малко да се повесели, понеже иде настръхнала, иска да се кара нещо. Като ѝ свирия малко, тя се поукроти, казва: "Хай да си ида!"

Често състоянието на хората се определя от силите, които действуват в него. Ако умът вземе надмощие в човека, крайниците, ръцете и краката изстиват. Ако вземе надмощие сърцето ви, веднага главата ви ще ви боли. Любовта е огън, главата ви ще ви боли. Щом гори главата, сърцето е огън, то взело надмощие. Щом волята ви вземе надмощие, тогава мускулите ви ще бъдат силни, ще искате да се борите, да сечете, да трошите, да хвърляте, да ритате. Това ритнеш, не е на място, онова ритнеш. Сегашните хора искат да възпитат децата. По този начин не се възпитават децата. Вие се възпитавате по старому. Казвате: "Той Господ ще ни помага." Господ казва: "Ще мислиш хубаво." Трябва да знаеш, откъде да започнеш. Ще имаш везни да теглиш мислите си. Всяка мисъл, като дойде, ще я претеглиш да знаеш, колко тежи твоята мисъл. После ще преглеждаш мислите си, да знаеш формата им. Каква е тежината им, какъв е цветът им, после какъв ред имат. Ще определиш всичко. Сега вие имате една мисъл, на която не знаете тежестта колко е. На ония, хубавите мисли, човек ще направи такива хубави дрешки, както Яков направи на Йосифа. На такава мисъл ще направиш апартамент, хубав, в главата вътре. Ще ѝ дадеш най-хубавото място. Три категории мисли има в света. Физическите мисли остават складирани горе при веждите. Там е складът на физическия свят. Онези хора, които имат силно развит обективен живот, долната част на челото е развита. Онези, които са живели в духовния свят, средната част на челото им е развита. Там са складирани мислите. Ония, които са живели в мисълта, в горната част на челото са складирани мислите им. Аз, като погледна един човек, виждам де е складът му по-голям. Някой има голям склад на физическото поле, малък в духовния свят и в Божествения свят. Трите склада еднакво трябва да бъдат пълни. Като дойдете до сърцето и там има три склада. Сега това аз споменавам мимоходом, като един сказчик, който държи сказка.

Един учен повикал едного да го учи и започнал с любовта. Учен човек, философ бил, той като говорил на простия човек за Божията любов, казва му: "Чакай, тази работа да я науча, повече не ми говори, много ще ми бъде." Отишъл той и десет години се занимавал с любовта и след десет години се връща, казва: "На-

учих това, което ми говори, продължи сега, дето спря." Та вие някой път искате много бързо да научите някои неща. Най-малко по десет години ви трябва за всеки един склад. Десет години за физическия склад, десет години за духовния склад и десет години за Божествения склад, всичко 30 години, за да се осведомите малко. След туй вие трябва да свършите, как да обичате вашата мисъл. Казвам: 30 години за ума, 30 години за сърцето, 30 години за тялото - 90 години трябва да бъдете в училище. След туй ще идете да станете ученик. Сега туй е съкратено на 21 години - 4 години отделенията, 8 години гимназията - всичко 12 години и 4 години университет - 16 години. Някаква специализация, това, онова, пак 20, 21 години.

По някой път ние говорим за мисълта. Една проста мисъл ще ви наведе. Ето аз какво разбирам под думата любов. Ако аз съм астроном и кажа, че обичам някоя тръба, защо я обичам? Обична ми е тръбата, защото с нея виждам небето ясно, обичам я, понеже разкрива света пред мене. Имам и друга тръба, при която като дойда, не може да имам тази любов, защото тя малко разкрива. Обичам някой човек, понеже разкрива света повече пред мене, повече виждам. Ако вие сте една тръба за някого, той ще ви обича. Ако нищо не може да вижда човек през вас, защо ще ви обича? Вие искате да виждате. Ние обичаме нашия салон, защо? Защото такъв салон няма друг в София, не само тук, но и в цяла Европа няма като този, такъв чешит няма. Всички тези подразделения няма ги другаде. То не е случайно. Ние възприемаме повече светлина и светлината пада под известни ъгли. Тъй щото има върху вас известно влияние. Ако бяхте учени, щяхте да се ползвате много. Пък сега и без да знаете, пак се ползвате.

Та казвам: Всеки един от вас трябва да бъде проводник не само на себе си, но да бъде проводник и на другите. Дотолкоз, доколкото всеки може да бъде проводник на другите, че да виждат през него, дотолкоз ще го обичат. Като дойде някой, няма да му доказвате, но ще кажете: "Погледни чрез мене." Като идеш при тръбата ще питаш: "Я ми покажи, какво нещо е небето!" Казва: "Погледни!" Като погледнеш, тази тръба е така нагласена, че увеличава, прави пречупванията по-големи. Ще има една ясна представа. Съвременните учени хора казват, че има някои неща, които са безпространствени. Сега не искам да се спирам. Те говорят за пространственост, за измерения, за неща, които се простират.

Първото и второто измерения се простират. Казваме, пространство, телата са в пространството. Когато телата растат и се увеличават, телата са в пространството. Имаме една мярка, микробата, която не се вижда с просто око. Като я турите под микроскопа, който увеличава три хиляди пъти, ще видите микробата. Сега са сполучили да увеличат 72 хиляди пъти. Ако една микроба се увеличи десет хиляди пъти, тя ще бъде много голяма. Но за да бъде понятно за нас, пространството може да се намалява и може да се увеличава. Природата, като направила големите тела, за да бъдат достъпни за нас, тя ги смалила. Слънцето, което е един милион и 300 хиляди по-голямо от земята, а според други, един милион и 500 хиляди пъти, тя го турила на такова разстояние, че го виждаме малко. Колко милиарда е намалено, за да бъде достъпно за нашия ум. Ако то се приближи, ще обсеби цялото небе, нищо не може да видим. Значи трябва да се отдалечи.

Казвам: В живота си правите погрешки. Една идея може да я приближиш до себе си, че да засенчи останалите работи. Ще поставите на такова разстояние, дето да виждате. Ако е много голяма, ще я сложите на по-голямо разстояние, ако е от малките, може да бъде по-близо. Едновременно, като изучавате нещата едни, трябва да ги увеличавате, други да ги смалявате. Накъде ще се учите да смалявате. Казвате: "Смалил се човек." Как се смалява човек? Човек започва малък да става, като остарява. Започва от малкото към голямото, дойде до едно място, направи една крива линия и пак започва да се смалява. Това е прогрес, който сега става механически в света. Ние се чудим, как се смаляваме - остаряваме. Ние остаряваме, защото не сме господари на тялото, защото не сме господари на сърцето и защото не сме господари на ума. Започваме да се смущаваме.

Та първото нещо, турете в ума си, че сте в едно Божествено училище, искате да учите. Тази глава, която ви е дадена, ви е дадена да учите. Най-първо ще започнете с любовта. За да обичаш един човек или за да обичаш един предмет в простата форма, ти трябва да го осветлиш, да го стоплиш, да му дадеш подтик на движение. Всички неща се осветяват. Слънцето свети, топли и движи. Всички тела, които са топли, които са светли и които се движат, са живи тела. А всички тела, които потъмняват, които изгубват своята топлина и своето движение, умират. Следователно, умира човек, по единствената причина, понеже потъмнява, изгуб-

ва своята светлина, изгубва и своята топлина, изгубва и своето движение. И тогава умира.

Та казвам: В знанието, като се учим, ние чрез знанието придобиваме светлина, която ни е потребна за живота. В религията трябва да добием топлина, която е потребна за живота. И чрез тялото да добием известна сила, която пак е необходима за живота. Чрез светлината, чрез топлината и чрез движението, трябва да се движим постоянно и да придобием онзи вечния живот, за който тази любов говори. Това са новите възгледи сега, които трябва да ги координирате с вашите стари вярвания. Казвате: "Какво ще ни ползува?" Вие, които сте остарели, какво ще ви ползува вашата старост? Вие, които сте болни и страдате, какво ще ви ползват вашите страдания? Казвам: Без страдания не може и без болести не може, понеже не мислим както трябва и не чувствуваме както трябва и не се движим, както трябва. Затова са неизбежни. Ако знаем как да мислим, ако знаем, как да чувствуваме и как да се движим, ще може без страдания. Забележете, някой път, като станете сутрин, ставате спокойни. Не хвърлям упрек. Ти, като станеш, да се зарадваш, че си станал, че си на земята. Виж денят колко е хубав, да ти е приятно. Кажи: "Има какво да се учи." Първото нещо е да наблюдаваш, като изгрява слънцето. После, попирай си главата и кажи: "Господи, благодаря ти, че в тази глава си вложил мисълта ми." Благодарни на Господа за сърцето си, че там е вложил хубавите чувства. И най-после благодарни на Бога за тялото си. Всяка сутрин, като ставаш, благодарни и вечер, като си лягаш, пак благодарни за главата, за сърцето и за тялото, които ти служат. Като си лягаш, благодарни, и като ставаш, благодарни.

Това са сега елементарни понятия за новото учение. Казвате: "Да бъде ден свети, да идем в небето." Небето трябва да го снемем тук на земята. Нашата глава да я накараме да се научи главата, да живее в небето. То е в Божествения свят. Ще извикаме сърцето да живее в духовния свят и да извикаме тялото да живее във физическия свят едновременно. То е една от великите задачи, които сега предстоят на шестата раса. Аз я наричам расата на любовта. Тя има тази задача, да живее човешкият ум в Божествения свят, да живее човешкото сърце в духовния свят и да живее тялото на физическия свят.

Душа чиста, ум силен, Боже, постави в нашите тела!
Отче наш.

ТРИТЕ ОБЕЩАНИЯ

21 неделно утринно Слово

10 март 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството.

Ще прочета втора глава от Посланието на римляните.

Венир Бенир.

Може да се каже, че това послание е едно интимно писмо за тогавашните вярващи християни, от времето на апостол Павла. Някой път сегашните християни мислят, че се различават от старите християни. И сега имат почти същите изпитания. И тогава Павел имаше изпитания, мислише, какво ще стане. Тогавашните християни казваха, че денят е наближил, че ще се свърши светът. Някои тогава мислеха, че в тяхните времена ще се свърши светът, че ще бъдат грабнати във въздуха и ще живеят с Христа за всякога. То е неразбиране. Да бъдат грабнати във въздуха - това е символ. Христос казва на едно място: "Ако ви кажат, че син человечески е тук или там, не вярвайте. Той ще дойде като светкавицата, ще бъде като светлината, която блесва от единия край на небето и свършва на другия." Има неща съществени, които преживявате. Същественото е това, което преживяваш и което преживява времето. Защото сегашните учени хора и философи нямат дума за пространството. Като кажат пространство, хората разбират това, което не е. Ако се вземе туй, което се простира, то има само широчина и дължина, няма никаква дебелина. Какво пространство е? Под думата пространство разбират нещо голямо. Пространството може да се събере в един лешник. Защото то е като много финно платно, че може да го събереш на едно място. Често ние се простираме. Българинът казва: "Простира се по-далеч от чергата си". Простирането нищо не постига. Да кажем, че един християнин мисли, че той разбира много, че много работи му са ясни. Това нищо не значи, какво разбираш. Разбираш, но нямаш сила в себе си. Разбираш, какво нещо е сиромашията, но нямаш власт над сиромашията. Разбираш, какво нещо е животът, но нямаш власт над живота. Разбираш любовта, но не знаеш да я

задържиш, изгубваш я. Казваме, че любовта не се губи, не отпада. А всеки се оплаква, че изгубил любовта. Къде е отишла любовта, къде се губи? Не е нещо материално, което може да се изгуби. Някои съвременни християни могат да се попитат в какво седи любовта на човека. Метафизически определят. Както и да определяш любовта, любовта може да съществува само между живи и разумни същества. Тази любов може да бъде единична, може да бъде колективна. Усещаш се радостен, когато има кого да обичаш и мислиш, че има кой да те обича. Детето се радва, че има майка, която му дава да яде, да пие и се грижи за него. Слугата се радва, че има добър господар, честен, плаща му навреме. Ученикът се радва, че има добър учител. Учителят се радва, че има добър ученик и т.н.

Любовта вън от живота, ние не може да си я представим, какво представя. Казва: "Трябва да имаш любов." Всъщност, ние разбираме "да имаш любов", значи да имаш една връзка с източника на живота, или да имаш връзка с Духа Божи, със съзнанието на Онзи, Който е създал света и Неговата светлина постоянно да те озарява вътрешно при всичките условия на живота. В даден момент някои искат да определят Бога като човек. Бог не е нещо, което може да се определи, което изпълва пространството. Той е повече от пространството. Това е материално схващане. Понякоя път хората мислят, какво нещо е Господ. Ти направиш една погрешка, има нещо, което ти говори. Има две различия. Най-първо тебе те е страх от хората, да не би да се научат хората, в себе си имаш този страх. При това ти си вярващ. Ти имаш страх от хората, но нямаш страх от Бога. Щом се научиш, че хората не знаят, тебе ти олекне. Щом хората знаят, има закон, като те хване закона, ще те подложи на страдания. Хората ги е страх повече от страданията. То е едната страна. Значи, при страданието той може да изгуби ония условия, при които той може да бъде щастлив. Представя си, че човек може да изгуби своето щастие. Да кажем, човек има пет сетива. Слухът у него е едно благо. Най-първо човек чува много добре, но после започва да затъпява. Като чува де каквото кажат, безпокои се, тревожи се. Този казал нещо заради него, онзи казал нещо заради него. Той започва да казва: "Откъде се намери този слух, по-добре да не чувам" - и започва да затъпява слухът му. Казвам: Ако ти се безпокоиш от това, каквото хората казват, какво ще спечелиш? След като се безпокоиш, какво ще

спечелиш? Аз разсъждавам по следния начин: Представете си, че вие сте беден човек. Седиш и си недоволен от своята сиромашия. Дойде някой човек, благодетел, вземе един лотариен билет, падне ти се един милион. Един щастлив случай, който може да ти се падне на десет милиона тегления. Такава е възможността. Рядко се случва. Вземеш един билет и ти се падне един милион. Сега всички мислят, че може да им се падне един милион. Този, на който се паднал един милион, той е щастливец. От философско гледище, той може би да е мислил от хиляда години за един милион и едва сега му се пада случая след хиляда години да спечели един милион. Някои от вас не сте мислили хиляда години за един милион. Сега да оставим това, какво сте мислили. Щом ви се паднал един милион, вие се зарадвате. Какво нещо е радостта? Особена светлина. Да кажем, че ви се паднал един милион златни, не книжни пари, защото един милион книжни е десет хиляди долара, но ако ги вземем златни, доста крупна сума е един милион. Най-първо прониква една светлина в ума ти и някъде под лъжичката ти стане приятно. Сега започват да се въртят известни идеи в ума ти. Най-първо изпъква идеята за една хубава къща, добре мебелирана, една стая на 4-5 метра, няколко стола, масички, гардероб. После, хубави обувца, някоя закачалка за дрехи, хубава шапка, после някой пръстен, някой златен пентограм, някой орден. След това, ако един млад получи един милион, ще иде в училището, ще свърши по медицина, доктор ще стане, ще лекува болни, или ще свърши по правото, или някой поет ще стане - какви ли не работи си въобразява. Човек в живота поет ли трябва да бъде или доктор трябва да бъде? Не зная. Ако аз бих избрал, аз не бих желал доктор да бъда, да лекувам болните. Какво е докторът? Доктор, значи учител - да ги учиш. Какво ще учиш болния, който само пъшка, оплаква се. Болният човек нищо не приема, не учи. Болните хора са толкова ограничени, че са чудни. Той ограничил мисълта си само за цера. Като му каже доктора: "Ето тук има шишенце от 50 грама, по три капки ще вземаш сутрин, три капки вечер и три капки на обед." Казва: "Три капки ще ми дадете. Има ли още? Лекарят какво каза?" - "Три капки." Изпие първото шише, дойде второто. Лекарят казва: "Шест капки сега ще пиеш. В лъжичката тури шест капки сутрин, на обед тури шест капки и вечер." Постоянно мисли само за капките. Нищо не учи. Болният не вземе една книга, една свещена книга, за него същественото е

шишето, капките. Те имат известна философия и много бързат.

Отива един европейски лекар в Мала Азия, лекува един монах. Лекува го според както на запад се лекуват. Бил болен от сериозна болест и му дава едно лекарство, доста силна отрова. Предписва му само по шест капки да вземе. Казва му: "Един месец ще вземаш и ще оздравееш." Монахът си помислил, че по шест капки да взема цял един месец, сутрин 6 на обед 6 и вечер 6, всичко 18 капки на ден, много бавно си помислил ще бъде, но си казва, като изпия цялото шише изведнъж, ще оздравея и изведнъж. Той решава да изпие шишето изведнъж, за да оздравее изведнъж. Изпива наведнъж всичкото лекарство и умира след това.

Често съвременните християни искат да се спасят от една болест. Има една духовна инфлуенца, нарича се първороден грях от хората, от който искат да се освободят. Пък първородният грях в какво седи? То е само едно просто желание. Този първороден грях произтича само от една много малка причина. Навсякъде може да ходиш, но в природата има едно дърво на познанието, на доброто и злото. Само като погледнеш плода му и го откъснеш, близнеш от него и вече се заразиш. Оттам насетне векове минават, не може да се освободиш от този първородния грях. Да кажем, първородния грях е да бъдеш като Бога. Искаш да бъдеш като Бога. Бог е направил света, Той е господар и тебе Господ те е направил. Ти нищо не си направил и искаш да вземеш мястото на Бога. И си туряш в ума една голяма идея, че Господ какво може да направи и аз като Него мога да направя. После започваш да се отричаш, казваш: "Няма Господ в света." Понеже ти не Го виждаш, казваш: "Няма Господ в света." Правиш цяла философия, че светът от самосебе си е станал, така, нищо повече. Когато аргументират, ще ти докажат, че човек, който вярва в Бога е един от големите простаци, че умът му не е просветен. Тия, които доказват, толкоз са просветени, че доказват, че Господ го няма вече. Да се вярва в Бога, го наричат едно от най-големите заблуждения. Казват: "Заблудил си се." В света има две заблуждения. Едни, които са се заблудили с Господа и други, които са се заблудили без Господа. Разсъждавам сега. Най-първо, ако вярвам, че имам един водител, който ме води из гората, той някой път ме завежда в драките, заблудим се двамата, изпокъсаме си дрехите, или пък аз сам вървя и се заблудя, пак ида в драките. В първия случай казваш: "Той е виноват, аз не искам да се водя по чужд ум."

Във втория случай сам съм се заблудил, пак излизам със скъсани дрехи. Кое е за предпочитане, ти сам да се одереш, или двама да се одерем. Двама ли да се заблудим, или сам да се заблудиш? Това е безпредметно. Заблудението не разрешава въпроса. Един човек, който иска да завземе мястото на Бога, той трябва да бъде готов да обича хората, както ги Бог обича и да се пожертвува за тях не само веднъж, но всеки ден да се жертвува, тъй както Бог се жертвува. Той изпраща своите благословения на всичките без разлика. Господ не гледа на другите хора, каквото те вършат, има съвсем други възгледи за тях. Той като ги поглежда, Той не ги съди. Щом не ги съди, оставя ги да страдат и да се радват. Оставя те Господ да страдаш. Казваш: "Защо ме остави да страдам?" Защото радостта не може да се яви без дрехата на скръбта. Скръбта представя дрехата на радостта. В света гола радост не може да има, срамота е. Срамота е радостта гола да се яви, трябва да бъде облечена. Най-хубавата дреха, с която радостта може да се облече, е скръбта. Тя е хубавата копринена дреха. За скръбта, която ние имаме, причината е много малка. Че някой, като видял хубавата дреха на радостта, той я бутнал, че като бутнал да я види, каква е, образувало се едно малко петно. То е скръбта. Радостта е много чиста и всяко побутване по нейната дреха, трябва да се чисти - това е скръб. Една муха кацнала, оставила една визитна картичка, друга муха кацнала, като погледнеш, къса ти се сърцето. И мухата казва: "Много хубава дреха имаш и аз бих желала да имам такава дреха" - оставя своята кандидатура." Всички наши скърби, които имаме, аз ги уподобявам на кандидатурите на ония мухи, които пожелали да бъдат като нас. Това са най-големите скърби, които имаме. Някой съжалява, че не е доктор да лекува болни.

Иде ми на ум един анекдот за един лекар, който лекувал в средните векове с пуцане на кръв. Той разрязвал една от артериите, давал в същото време топла вода, няколко чаши на болния да изтече кръвта му. Като оставял да тече кръвта им и като им давал топла вода, всичките, които лекувал, умирали. Казва: "Двадесет години лекувах и всичките ми пациенти измираха. Дебели глави, искам да им направя добро, все умират." После, за да се утеши казва: "Нима другите лекари, които лекуват и техните пациенти умират." Като пускаш кръв и даваш да пият топла вода, кръвта изтича още по-лесно и по този начин не се лекуват хората. Сегашните лекари са по-умни. Когато някой обеднее, вкарват му

прясна кръв от някой млад човек да се продължи живота му.

Всички зачекват изкуството за здравето. Едно нещо помнете: В света здраве, благоденствие не може да съществува без любов. Единственото мощно лекарство за лекуването на скръбта и за този първороден грях е любовта, която излиза от Бога. Някой път, как ще познаеш, дали имаш любов? Любовта изключва абсолютно всички съмнения. Щом влезеш в света на любовта, значи всички съмнения, подозрения изчезват. Да кажем, вие може ли да се боите, че някой може да открадне земята. Някой от вас, може ли да мисли, че някой може да открадне слънцето? Къде ще го тури? Слънцето може ли да го открадне? Аз ви давам слънцето, на ваше разположение е, не само това слънце - много съм щедър - ако слънцето не можете да вземете, давам ви месечината на ваше разположение, вземете я, занесете я, където искате. Ако искате, може да ви подаря всичките звезди. Може да ви харижа и цяла Витоша, може да ви харижа целия Велики океан да задигнете водата, където искате. Има неща, които са невъзможни. Вас ви е страх всичките, да ви не откраднат любовта. Всички плачете, че ви откраднали любовта. С тия очи, които имате, вие сами може да си затулите вашите прозорци. Те са толкоз малки, че ако ви туря една турска лира, с две турски лири може да затуля очите ви и нищо да не виждате. Вие туряте една малка идея в живота и тя ви затуля останалия свят. Вие искате да бъдете щастливи, да бъдете герои. Вие туряте преграда на очите си. Как ще прогресирате?

Мен ми разправяха един случай, който се е случил тук, в България, с един генерал. Един български генерал, който на бойното поле бил много от способните, много добре разбирал работата си, толкоз способен, че не го изпратили на бойното поле, но го оставили в България, да урежда работата в България. Намерил си една възлюбена, оженил се, раждат му се две деца, много способни и те. Но едното дете, като станало на 24 години, дошла му на ум идеята, че повече не иска да учи. Генералът днес мисли и се безпокои за сина си, утре мисли и като мислил, парализирал се. Той мисли, че син му, като не учи, голямо нещастие ще го сполети.

Аз намирам често у някои християни, влезе идеята да бъдат свети. Седят и се мъчат, че не са свети, не е бил светия. Че да стане светия човек, то не е нещо материално. То е отношение. Светия човек е всеки един, който може да прилага любовта и е готов да изпълнява волята Божия. Щом обичаш един човек, ти си

светия. Някои хора искат да станат светии в света без любов. Мнозина казват: "Как може човек да обича всичките хора?" Да събереш колкото хора има в света, всичките души колкото има, може да ги събереш в един лешник. Казва: "Как?" Казвате: "Де ще ги обичаш толкова!" Вие се заблуждавате, че хората са много. Всичките хора може да ги събереш в един лешник. Че как няма да обичаш този лешник? Тия милиарди души мислят, ти ще ги видиш в един лешник. Може да ги носиш като скъпоценни камъни на пръстите си. Като ги гледаш, как няма да ги обичаш. От тях ще излиза такава светлина, че като ги гледаш, ще се радваш, че тия милиарди души, като скъпоценни камъни може да светят. Често за ангелите се казва, че са много големи. Разно представят големината им.

Силата на човека седи в неговата интензивна мисъл. Интензивната мисъл и интензивното чувство са, които проникват и изпълват пространството. Има обмяна вътре. Расте тази мисъл, няма празнини. И ако ти в себе си имаш тази пълна мисъл, грехът не може да влезе в тебе. Може ли вие да ме заставите да ям един мухлясъл хляб? Казват: "Грехът е наследствен." Казвам: Може ли да заставите един цар да яде мухлясъл хляб? Невъзможно е, никога. Вие, които казвате, че сте чада Божии, а казвате в същото време, че слабост сте имали да грешите. Значи, царят има слабост да яде мухлясъл хляб. Възможно ли е? Заблудението седи на друго място. Всичките хора грешат по единствената причина, че те искат да бъдат като Бога. Причината не е в мухлясалия хляб, но искат да вземат мястото на Бога. Те искат да заставят всичките хора да се преклонят пред тях, а те да седят и само да махат с ръцете си и да не правят нищо. Нищо не са създали в света, а искат да бъдат като Бога.

Та казвам: Ако идеш пред Бога, как ще се представиш? Представете си, че вие идете на аудиенция при Бога. Как ще се представите, каква ще ви бъде речта? Да кажем от туй събрание идете при Бога. Каква ще ви бъде речта? Най-ще ви попитат, защо дойдохте? Казвате: "Дойдох да свърша вашия университет тук." Ще ви кажат: "Диплом имате ли за този университет?" Нали ако идеш във Франция, или Германия, или Англия да следваш в техните университети, ще ти искат диплом за едно отлично гимназиално образование, за да може да следваш в университета.

Другото положение: Казвате, че човек като се помоли, всич-

ко може. Аз съм привеждал един пример. Един баптиски проповедник в Русе - няма да му кажа името, той замина после за Русия, много усърден, проповядва. Чете, че веднъж Христос казал на един сляп и му отворил очите. Винаги събранията се пълнели да слушат този проповедник. Един ден минава край църквата и вижда един сляп човек, иде му на ум и той да каже като Христа: "В името на Исуса Христа да прогледнеш" и той ще тръгне вече. Мисли се, че целият град Русе ще знае и баптиството ще тръгне. Като свършил веднъж една проповед, иска да каже на този сляп човек, че в името на Господа да тръгне. Той сам разправяше това. Тръгва той от църквата и мисли вече да му каже, но като идва до слепия се спира и си казва: "Ами ако му кажа и не могат да се отворят очите?" Отложил го за друг път. И досега този сляп останал сляп, понеже този проповедник не могъл да му каже.

И вие като този проповедник казвате: "Аз това ще направя." При мене са идвали мнозина, които искат да им помогна, че после да посветят живота си на Христа. Всички какво направиха? Нямам досега нито един пример, от тези на които съм помогнал, да е посветил някой живота си. Освен, че не станаха по-добри, но станаха по-лоши от по-рано. По-лоши в какво? По-рано бяха по-искрени, по-сърдечни, сега станаха дипломати, започнаха да тургат една бяла покривка. Тази бяла покривка аз я наричам една бяла лъжа.

Един от ненапредналите духове от черната ложа, като иде на гости, понеже те си ходят на гости, от черната ложа като, иде на гости на бялата ложа, ще облече най-хубавите бели дрехи отвън. Той отвън е бял, а отвътре е чер. Случва се, че и белите по някой път и те ходят на гости на черните, тогава те се обличат с най-черните дрехи. Отвън са черни, отвътре са бели. Питам сега: Кое бихте предпочели, отвън бели, отвътре черни, или отвън черни, отвътре бели? Аз не говоря за едно статическо положение. Примера, който ви показвам, той е извън времето и пространството. В тебе се явява моментално една користолюбива мисъл. Вървя аз по пътя, срещна една бедна вдовица, отивам да плащам някъде полица, имам банкноти в джоба. Бръкна, измъкна една банкнота от хиляда лева, мисля, че е малка, от пет лева, но като извадя и видя, че е от хиляда, туря я в джоба и не я давам на вдовицата. Като бръкна в джоба, не гледам каква банкнота ще извадя и тогава да дам, но каквато хвана, от хиляда, от десет хиляди, хич да не

гледам, да дам. Аз, като бръкна, видя банкнотата, размишлявам, каква е банкнотата, дали е волята Божия да я дам - никаква щедрост няма тук. При един от руските свещеници, Иван Кронщадски, иде един беден човек да му иска пари. Казва му: "Аз нямам пари, ще се помоля на Господа, каквото Господ ми даде, на твое разположение е." Умира един от великите руски князе, викат Иван Кронщадски да го опее. След като го опял, дават му в един затворен плик една сума за възнаграждение. Той отива при бедния човек и без да отваря плика, дава му затворения плик. Казва: "Това Господ го даде." Понеже князът заминал на другия свят, неговите близки турили в плика една голяма сума. Бедният, като отворил плика, уплашил се, намира 8 хиляди рубли. Помислил, че свещеникът сбъркал и отива и му казва: "Аз имам нужда само от сто рубли, тук са 8 хиляди, много са." - "Не, не, това всичкото е за тебе, това го дадох, не е за мене." Господ когато дава, щедро дава.

Та казвам: То е едно състояние. Сега не правете разлика. Аз не искам да ви насърчавам, но когато човек дава, да дава, безогледно, да извършиш волята Божия, нищо повече. Но знаете ли, като дойде някой брат, позакъсал, като го погледнете, вие сте много скъпи в думите си. Като го погледнеш, че иде, ти не си щедър на думите си. Като е някой от мазните, богат, или на власт, вие сте много щедри на думите. Вие ще направите едно лицепрятие. В тебе не трябва да има никаква разлика между този и другия. За мене, един шлифован диамант от десет карата, хубаво изработен, е ценен, но ако имам 500 карата един диамант, който не е шлифован, за мене струва повече. Ще се шлифова.

Всеки един от вас трябва да мине през големите изпитания на живота. Вие не може да бъдете един шлифован диамант, докато не минете през големите изпитания. Няма да остане изпитание да не минете, за да се оформи характера ви. Умът ви трябва да мине през известни изпитания, то е една необходимост. Изпитанията са процес на растене. Изпитанията на сърцето и те са за растене. Сърцето расте. Има страдания и за самото тяло. Вас, по някой път, ви е страх, че страдате. Човек който страда, придобива имунитет за безсмъртие. Като страда човек, той ще стане неуязвим за смъртта. Чрез страданието, ние ще се домогнем до онова велико благо на любовта. Едно неразбиране имаме ние. Казваме, че Бог е навсякъде. Всичките страдания са да ни

изпитат. Бог е, който изпитва душите. Понеже Той ни е създал, тия страдания са, за да ни изпитат и Той сам наблюдава, доколко ще издържим. На Бога е потребна тази форма. На Бога е потребен моя ум, иска да види, до каква степен ще издържа. Нему е потребно и моето сърце, до каква степен ще издържи и моето сърце. Нему е потребна и моята воля. Ако не беше потребна, Той не щеше да ги създава. Аз съм създаден, аз съм потребен, заради Него. Онова, което Той прави, то е за Негова слава и за мое добро. Ако аз се подигам, моята цена се увеличава и при това връзката с Бога става по-интимна. Казвам: Какво има сега да се боим? Всички ви е страх от смъртта. Няма някой, който да не го е страх. Но туй, от което ни е страх, ние ще минем. Някой от нас не може да се избави от смъртта. Днес дойдат лекари и те избавят, утре дойдат и те избавят, един ден ще те хване смъртта и ти ще идеш с нея.

Вие ще се намерите в положението на онази негърка на 90 години, остаряла вече, че не вижда с очите си и се моли да я прибере Господ. Къщата ѝ била до една семинария. Тя нависоко се молела, да изпратят някой ангел, да дойдат и да я вземат. Казва: "Дотегна ми да живея." Трима души студенти, които чули, искали да се пошегуват с тази негърка, отиват тримата и хлопат на вратата. - "Кой е там?" - "Аз съм Архангел Михаил, изпратен съм да ти взема душата." - "Кажете му, че нея я няма тука." Остаряла, но не иска да умре.

Дотогава, докогато човек има желание да не умира, любовта му е слаба. Когато дойде онзи момент, че любовта надделее страха, то е Божествената любов. Като дойде последния час да си заминаваш, теб да ти стане приятно, че си заминаваш, завършил си работата. Да ти стане приятно, както онзи ученик свършва гимназията, като вземе диплома, приятно му е. Излиза из училището, влиза в широкия свят. Често дойдат при мене някои братя и като кажа, че еди кой си брат свършил училището, потекат сълзите му. Вие може да живеете в един университет, колкото години искате. Един анекдот има за един студент, който се влюбил в университета и бил вече на 75 години и все следвал в университета. Може да го изпъдят от университета. Цял живот може да бъдеш в университета, от тебе зависи. Ти след като живееш 85 години, няма какво да учиш повече. Какво ще учиш, кажете ми. Бих желал един ден да ви срещна, че да не ви позная. Някоя стара сестра като я срещна, да е на 21 години, да се подмлади.

Братът, който е бил с брада, да се подмлади, да стане млад. Гледам, че някои от младите, започнаха да стареят. Всички ми се оплакват, че краката не държат, бърбреците ги болят, на гръбнака имат нещо, на раменете имат нещо, а все за любов говорят. Някоя тежест си прибавят. Това е естественото положение.

Изисква се една вяра, която да изключва всичките съмнения. Колко мъчно е човек да вярва. Често пазя едно правило. Доиде някой при мене, иска да му направя една услуга. Казвам му тъй: "Ако ти бе на моето място, а аз на твоето, какво би направил за мене?" Сега аз винаги турям себе си на мястото на другия. Доиде някой при мене, аз се турям на неговото място. Казвам: Ако аз съм на неговото място, какво бих искал да направят за мене? Туй, което аз бих поискал го правя. Ако той поиска същото нещо, правя го. Ако иска повече, казвам: "Това не мога да го направя." Достатъчно е човек да направи това, което той иска. То е строго определено. В любовта има един закон. Казвате: "Не зная, какво да искам." Всеки един от вас, знае какво да иска. Вие искате от Господа. Вие искате да бъдете богати. Най-първо, ако бих отишъл при Господа, най-първо щях да поискам от Господа да ми даде яки мускули, силна воля, да се преборя със смъртта. Като дойде смъртта, аз я хвана за гушата, тя ме хване за гушата, аз горе, тя долу, разправяме се като двама юнаци. Туй бих поискал. Че като дойде греха, да го хвана, той ме хване, както сега се бият руси и финландци. Сега хората искат богатство. Богатството може всеки да ти го вземе. Искат да имат знание. Знанието всеки може да ти го вземе. Най-първо трябва да бъдеш силен, да се бориш с мъчнотиите в света, да се бориш със съмненията, да може да се бориш с безлюбието. Знаеш, много мъчно е когато безлюбието влезе в един дом. Като влезе безлюбието в дома, като един голям пехливанин, като те върже, всичко вземе наоколо, обере те и те остави вързан.

Но да дойдем до същественото. Това са обяснения. Аз ви говоря сега за наследствения грях. Те са наследствени и вашите желания. Искате някое желание, което е безпредметно. Искате да бъдете богати. Искате да бъдете учени. То зависи от вас. Защото всеки един от вас, той се е задължил. Ти искаш да бъдеш богат. Но всеки на който му е дадено богатство, той е обещал да направи това, онова, обещал ред предприятия да направи. Дали му 32 милиона черно на бяло. Той трябва да съгради нещо. Ако взел тия

пари, че ги похарчил, нищо не съградил, ако държавата му дала тези пари да направи нещо, а той нищо не съградил. Какво ще направи държавата с него? Ще го тури в затвора. Вие искате да станете богати. Обещали сте в невидимия свят, това ще направите, онова ще направите. Сега, като сте дошли тук казвате: "Ще разполагам, както искам." В затвора ще идете. Всички имате обещания, а казвате: "Ще разполагам както аз искам." Ти от този капитал, като направиш каквото искаш, като извършиш предприятието, ти каквото припечелиш от този капитал, ти с него може да разполагаш, както искаш. Известна част от този капитал не е за тебе. Ти трябва да създадеш нещо. Тебе ти е даден живота като капитал, да създадеш нещо от него. Ума, тебе ти е даден като капитал, да създадеш нещо от своя ум. Тебе и сърцето ти е дадено, да създадеш нещо от своето сърце, да създадеш едно отлично тяло. При Бога ти ще се явиш с едно тяло, но с едно тяло, което не подлежи на гниене, на разваляне. Бог ти е дал този живот. Как ще се явиш при Бога, когато не си създал ума си, както трябва? Как ще се явиш при Бога, когато не си създал сърцето си както трябва. Как ще се явиш при Бога, когато не си създал тялото си както трябва? Той ще те попита: "Къде дяна живота?" Какъв отговор ще дадеш? Казвате: "Христос ще се застъпи за нас, понеже е милостив." Казва: "Ако ме любите, ще изпълните онова, което съм ви казал". Любовта е закон да изпълним Божиите думи. Бог има пълно доверие в нас, да изпълним каквото сме казали и да не правим думата му на две. Това, което сме обещали да го направим. Не моята дума да бъде закон, но вашите обещания, които сте дали пред Бога, те да ви бъдат закон. Онова, което от любов сте обещали, него изпълнете, не каквото аз ви казвам. Аз не искам да ви съдя, защото ако съдя вас, ще съдя себе си.

Чели ли сте онзи стих, дето казва: "Разкая се Господ, че направи човека". В стария завет го има този стих. Защо се разкая Господ? Защото трябваше да дойде да оправи всичките погрешки на хората. Затова се разкая, стана му тъжно. "Аз направих този човек да ми служи, освен че не ми служи, но аз трябва да му служа, да го избавям". Според Писанието, съжалява Бог, че направил човека. По някой път и вие ще се разкаете, няма да има изключение. Но сега да оставим противоречието, защо е така. Може да кажете: "Как Господ ще се разкае?" Оставете тази работа. Мисълта е, че ние не използваме любовта за нашето благо, но за

нашето нещастие. Той това съжالياва, че великата любов, която Той има към нас, не използваме за нашето щастие, да се подигнем, но употребяваме Неговата любов за нашето нещастие. И след това Го обвиняваме, че Той е причина за нашето нещастие.

Използвайте Божията Любов за нашето благо! Изпълнете онова, което сте обещали. Аз говоря за една любов, която произтича от обещанието. Любовта, която действа във вашите сърца, е любов да изпълните вашите обещания, които сте дали. Вие сте обещали да мислите добре, че при всичките условия, всякога ще имате необятна светлина във вас. Това сте обещали. Второто обещание: Всякога ще бъдете тъй щедри, че към всички ще бъдете еднакви в чувствата си. И трето: Всичко, каквото ви се каже, ще го направите. Тези трите неща са, които сте обещали. Това е, което аз зная. Проверих тия работи и ги намерих, документи има, прочетох всичките документи, седят, какво сте обещали. Много хубави обещания, но забравили сте обещанията си. Бог е Дух, за да изпълним обещанията си. Когато изпълним обещанията си, тогава ние ще Го познаем, както сме и познати. Тогава Божията Любов ще ни се изяви. Като четете Евангелието, законът е един и същ. Казвам: Сега на земята всеки да изпълни обещанията си. Една дума не туряйте като закон. Всеки да постъпи според своя закон, който има. Никога от вас не съдете другито. Може да съди, който е турен за съдник. Христос казва: "Син человечески не дойде да съди, но да спаси хората".

Та казвам: Вие сте в първата фаза. Вие не сте пратени да съдите. Вие сте пратени в света да спасявате вашите мисли, вие сте пратени да спасявате вашите чувства и да спасявате вашите постъпки. Всяка една постъпка е разумна вътре. В нея седи една велика душа, на която трябва да помогнем. Казвам: Сега, ако има някой любовта, ако има някой някаква любов, любовта да бъде, да ни направи силни, да изпълним волята Божия. За три неща трябва да работите: Да се освети името Божие, да бъде Царството Божие, да работите за Царството Божие. И да изпълним волята Божия.

Казвам: Трите обещания, които сте дали, не се колебайте, както много добре сте обещали, така ги изпълнете много добре, за да ви бъде добре. Да имате една насърчителна мисъл, да не би да се обезсърчите. Някой път мислите: Тази работа е голям зор. Вземете примера на Йова. Понеже той е бил богат, като осиромашал, ходили от него да просят. Той като нямал пари, като

идвал някой, имал червейчета в раните си. Хващал малкото червейче и като го давал, ставало на златна монета. Казвам сега: Давайте от вашите червейчета!

Отче наш.

ВЕЛИКОТО БЛАГО

22 неделно утринно Слово

24 март 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. Молитвата на Царството. В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Йоана.

Духът Божи.

Лесно е човек да разбере истината, но тази леснотия е една от мъчните. Най-мъчно я намира човек. Няма по-лесно нещо от това да намериш истината и няма по-мъчно от да я приложиш. Във всинца ви има една мъчнотия. Има неща, от които не сте задоволени. Всеки един от вас усеща, че му липсва нещо. Човек може да е богат и пак да усеща, че му липсва нещо. Може човек да е учен и пак да усеща, че му липсва нещо. Може да е красив, може да има много дарби, но има нещо вътре, което счита, че не му достига. Питам: Това, което не достига на човека, зло ли е? Защо има човек да се безпокои, че не му достига нещо? Някой се безпокои, че не си доял. Че щом си дояде ще замине на другия свят. Някой се безпокои, че не е свършил училище. Че щом свърши училище, ще излезе из гимназията навън, между другарите си няма да живее. Някой мисли, че не го разбират хората. Като ги разбира, трябва да ги напусне.

Представете си, че вие сте в едно общество, не те познават още, но ти ги познаваш, че на всички дължиш по нещо. Питат те: "Ти кой си?" Ти мълчиш. Ако тия хора узнаят, ти кой си, ти трябва да плащаш. Ти имаш интерес да мълчиш. Казват: "Защо не се изявяваш?" Ти в себе си казваш: "Не ми отгърва, защото имам да давам." Но представете си другото положение, че имате да вземате. Всичките тези хора казват: "Ти кой си?" Те не ви знаят. Искат да знаят, кой сте. Ако се научат, че имате да вземате от тях, те ще се стеснят. Сега е работата трудна. Законът е на твоята страна.

Три неща има, които занимават човека - светлината занимава човешкия ум, топлината занимава човешкото сърце, а силата, занимава човешкото тяло. Най-първо човек трябва да изучава светлината. Аз съм срещал хора, които като ги наблюдавам, не

знаят, как да гледат. Върви някой и не знае, как да си държи главата. Някой върви и навел главата си наляво, някой върви и навел главата си надясно, някой я вирнал нагоре, друг я навел напред. Разправят за един американски владика, то е един анекдот, боляло го вратът, че той си държал главата наведена на дясната страна, за да се освободи от болката. От лявата страна го боляло и за да се освободи, навеждал си главата надясно. Имал подведомствени проповедници, около 400-500 души и всичките ходели с наведена глава, все надясно. Разбирам, когато те боли вратът да ходиш наведен надясно, но когато вратът е здрав, да си навеждаш главата надясно, няма смисъл.

Сега аз не зная на коя страна си държите главата наведена. Вратът е един стълб, който държи цял един свят. То е стълб на Божествения свят, държи туй голямото здание, което има многобройни жители. Той има три милиарда и 600 милиона жители. Повече отколкото са хората на земята. Три милиарда, знаете колко години би взело, за да ги изброите. Това са все разумни души. Всяка има своя къщица. Всяка си има специфична работа и всеки ден изпращат заявления до вас, вие сте като цар на вашето тяло, има заявления, че нещо е нарушено. Вие давате резолюция, отлагате, заповядвате на този съдия, на онзи съдия, на този прокурор, на онзи прокурор, на този професор, на онзи професор. Вътре професорите се потриват и те заповядват, работите стават.

Разправят, не съм проверявал това, че когато вълците заобикалят някой човек, не го нападат да го изядат изведнъж, но правят един голям кръг наоколо и постепенно го стесняват. Търсят повод да го нападнат. Те виждат този господар и как да се нахвърлят на този господар. Повода търсят. Ще му отворят път, ще излезе из този кръг и после пак ще го заобиколят, но ще постеснят кръга. Пак ще му отворят път и ще постеснят кръга. И ти да знаеш, че щом ти отворят път и ти стесняват след това кръга, най-после те ще намерят един повод да те обвинят. Като дойде най-тесния кръг, нахвърлят се отгоре. И ако ти не си здрав, от тебе нищо няма да остане.

Разправят за един чорбаджия от Варненско, доста виден чорбаджия, пътувал по едно време с коня си и го заобиколили вълци, цяла глутница. Започнали по същия начин да му отварят път. Вижда чорбаджията, че му отварят път и че търсят повод да го нападнат. Конят бил здрав, че като му отворили два пъти път,

на третия път казва: Ако чакам още и аз и конят ще хвъркнем, та казва на коня си: "Ха, синко, само на твоите крака разчитам, ти може да ме избавиш. Ако ти бягаш добре и ако аз може да се държа на гърба ти, ще се избавим." Като сбутва коня си, той тича и вълците отподире тичат, но вече не може да направят кръг. Като бягали около 20 минути, обърнал се назад и видял само един вълк, но и той едва хленци, но той бил вече до селото. Човек, за да се избави от злото, на коня си трябва да се качи. Като дойде едно зло, туй, което ще те спаси, то е конят - умът на човека, трябва да мисли.

Недоволството, което човек усеща, се дължи на едно неразбиране. Преждевременно ние сме взели една длъжност, която не разбираме. Дошли сме на земята, а сме забравили, защо сме дошли. Понякоя път вярващите мязат на онзи поп, който не знаел да чете, много малко знаел да чете, не бил сведущ и още в съботата ходел в църквата, за да намери, какво трябва да чете на следния ден. Като намирал мястото, поставял си някой предмет, за да знае мястото. Един ден като отишъл, носил със себе си праз и като намерил мястото, откъснал едно листо от празата и го оставил, бележка с него, че като иде в неделята, там дето е празата ще чете. Него ден неговата попадия носила около десет празата със себе си, влязла в църквата и видяла, че свещеникът турил праз в книгата. Казва: "Аз не знаех, моят мъж много обичал праз, чакай да му туря на повече места." Обръща Евангелието и на десетина места натуряла листа от празата. Направил той службата и трябвало да чете Евангелието, гледа на много места празови листа, чуди се той де да чете. Бил доста умен и духовит и казва: "Братя християни, аз дойдох тук, има едно откровение от Бога, аз турих само един праз да чета откровението, но някой дошъл и турил още десет празата. Дълго време ще трябва да четем, докато разберем всичко туй. Ще взема" казва, "от първото място да чета." Понеже той не знаел, кой е неговият праз.

Няма никакво престъпление, че попадията турила празата. Дали чете на неговото място или на мястото, дето попадията турила, чети, не бой се. Не се безпокойте, че турил някой повече праз на вашето Евангелие. Не се смущавайте. Четете откровението, все ще намерите нещо. Вие някой път се спирате, казвате: "Кой ми развалил работата, в туй Евангелие, кой турил празата?" Няма нищо. Какво лошо има, че празът влязъл в Евангелието. Някой намира,

че празът не е турен на място. Ами черното мастило намясто ли е турено. Евангелието трябваше да бъде написано със златно мастило. Божествените работи може ли с черно мастило да се пишат? Със златно мастило трябва да се пишат. И хартията, на която е написано, трябва да бъде най-хубавата, а не халваджийска. Някои казват: "Това е Божественото слово." Словото е Божествено, но външните форми не са Божествени. То е неразбиране.

Та казвам: Трябва да имаме една Библия, която да е написана от най-хубавата хартия. Човек е живата книга, живота Евангелие. Библията, то е човекът. Каквото и да правите, вие сте дошли на земята да напишете някои хубави работи. И с всеки един живот се увеличава книгата. Някой казва: Само това е написано. Не, във всеки живот се пише. И в този живот вие пишете вашето Евангелие, сега ще бъде по-голямо отколкото в миналия живот. Нови работи има написани.

Когато Мойсей писа 5-те книги, такава ли беше Библията? Казват: "Тъй е писано." Когато Мойсей писа петте книги, колко беше? Той написа малко. После дойдоха големите пророци, писаха, дойдоха малките пророци, писаха, дойдоха онези историци, които писаха еврейската история и те писаха, дойде Соломон - писа, баща му писа псалмите. Дойдоха евангелистите, писаха. Матей дойде, писа. Марко дойде, писа. Лука дойде, писа. Йоан дойде, писа. После писаха апостолите. Дойде Яков, писа. Петър дойде, писа. Йоан дойде, писа. Павел писа. Казват: "Няма някой, който да не е писал. И аз ще пиша." Казвам: И вие пишете, нищо повече. А пък после, ако е хубаво писаното, то ще се приложи, ако не е хубаво, не съжбявайте, но пишете. Много добре е човек да пише. Да бъдем смели като пророците. Всичките онези, които са писали Библията, ние се ползуваме от онова, което са писали. И ние да пишем. После, като дойдат другите и да се ползват от онова, което ние сме писали. Много християни има, които вярват, че последно е откровението. После, откровението като четете, какво разбирате. Колко разбират последното откровение? Откровението започва с любовта. Ти не може да имаш откровение, без да те е посетила Любовта. Ти не можеш да имаш откровение, без да те е посетила Божията Мъдрост. И ти не може да имаш никакво откровение, без да те е посетила Истината. Всеки може да пише Евангелие, но за да е авторитет, трябва да го е посетила Любовта, трябва да го е посетила Мъдростта, трябва да го е посетила

Истината. Тогава, каквото и да пишеш, ще бъде израз на Божията любов. Христос казва: "Както ме е Отец научил, така говоря". Мнозина питат, какво трябва да говорим. Казвате: Как да ги запознаем с новото учение. Всички идат да ме питат, как да ги запознаят с новото учение. Лесна работа. Ето, аз как проповядвам. На бедните, които са гладни, ще ги покания на гости, ще туря обед, ще дам хляб да се наядат. Ето проповед. Ако проповядвам на голите, ще купя дрехи, ще ги облека. Ето проповед. Онези, които нямат къщи, ще им съградя къщи, ще ги туря вътре. Ето проповед. На болните, като ида да им проповядвам, ще им дам здраве. Това е проповед. Онези, които са сиромаси, ще ги направя богати. Това е проповед. Вие, като искате да проповядвате сега, казвате: "Трудна работа е да се проповядва." Аз съзнавам, че е трудна работа, пари трябва. Ако речеш на ония хора да им направиш къщи в един ден, можеш ли да им проповядваш? Много праз трябва да се тури в Евангелието, вътре.

Освободете се от еднообразието. Всички имате едно понятие за любовта. Много пъти питам някоя стара сестра, някоя стара баба, питам: "Бабо, какво знаеш ти за любовта, я ми кажи?" Тя се поусмихне и каже: "Синко, глупава работа. Едно време се занимавах, тропях, дигах прах по хорото, тичаха подир мене момците. Сега, както виждаш, нито аз тичам, нито подир мене тичат. Едно време се безпокоях, ще дойде някой, ще ме хване за ръката, ще ме раздруса, китката ми вземаха от главата. На хорото не можех да играя. Дойде някой, хване ме за колана, пък не ме обича, той иска да си играе с мене. Ама," казва, "то е детинска работа. Но сега синко, тук рамото ме боли. Ох, рамото!" Питам я: "Там хващаха ли те момците?" - "Хващаха ме." - "Не трябваше да те хващат. Остави рамото, но краката." Казвам: "Ами там пипаха ли те?" - "Пипаха ме." - "Не трябваше." Тя ме гледа сериозно. Казва: "Ти интересува ли се от такива работи, ти си набожен човек, синко, такива работи интересуват ли те?" - "Че как да не ме интересуват! Ами, че този, младият момък е бил един ангел, пратен от небето, предрешен." - "Как ангел?" - И от големите ангели. Чуди се бабата. Онези, които са те хващали, са все ангели. Щом те обича един човек, то е ангел изпратен отгоре. Ти трябва да благодариш, че те е пипнал за рамото. Дето и да те пипне, той е като небесната светлина, този лъч червен, портокален, зелен, който и да е цвят, който те лъхне, той носи живот в себе си. Аз искам

да ви представя бабата. Тя мисли, че любовта е най-голямата глупост. Тя казва: "Що ми трябваше да се занимавам с тия момци!" Казва: "Синко, изгоре ме." - "Какво те изгоре, бабо? С някое желязо ли?" - "Как да ти разкажа на тебе, като не разбираш." Седя и гледам тази баба с внимание, сериозно, понеже ме интересува, разглеждам челото ѝ, скулите ѝ, носа ѝ, ушите, гледам ръцете ѝ, какви са. Казва: "Какво ме гледаш, не съм млада?" Гледам лицето ѝ много правилно, челото има една хубава линия, ухото ѝ хубаво направено, носът хубав, устата не са изгубили смисъла, после има една хубаво издържана брада. Започвам аз да ѝ разправам за нея. Казвам: "На момците писма писала ли си?" - "Не знаех синко да пиша. Ако знаех да пиша, щях хубаво да им напиша, но говорех им." Казвам: "Каква беше онази дума, която казваше на онези, които обичаше?" Тя въздиша. Рекох: "Разбирам те." - "Че как, разбираш ли ме?" - "Туй, рекох, много разбирам." - "Да не би да си страдал," казва "и ти." - "Ами, че имам известен интерес." Аз харесвам тази баба, понеже е искрена. Тя ме гледа, интересува се, аз сериозно ли се отнасям. Казва: "Аз виждам, че ти не ме изпитваш, но това са Божи работи." Казвам: "Ти се радвай, че това са все ангели, които са играли около тебе, но и ти си един ангел. Ти си забравила." - "Аз, ангел! Забравила съм. Ами, че крилата ми де са?" - "То е онзи черният дявол, когато си се раждала, оскубал ти е крилата." Тя казва: "А, този вампир!"

Та казвам: Най-хубавото, което Бог ни е дал, ние изгубваме смисъла. Изгубваме смисъл в любовта и търсим, след това, смисъла на друго място. Нищо в света не може да запълни любовта. Питате някой, какво нещо е любовта. Казва бабата: "Ти синко, какво казваш, че е любовта?" Рекох: "Бабо, любовта носи живот. Когато посети любовта, той не умира. Той никога не умира и смъртта не го газии. Той се подмладява. Ти сега на 19 години искаш ли да станеш?" Изведнъж бабата се оживи. Казвам: "На 19 години ако станеш, какво ще правиш?" - "Сега искам да уча. Сега вече ще им пиша." Тя ме гледа сериозна и казва: "Сега ще им пиша, както аз зная." - "Какво ще пишеш?" - "Мойто ангелче."

Сега, като ви представям старата баба, вас ви се вижда смешно. Аз, който разбирам смисъла на живота и в най-смешните работи, тия, които не са сериозни, виждам смисъл. Я вижте ония, които търсят скъпоценни камъни, те намерят един отвън обикновен камък, но знаят, че вътре има нещо скъпоценно. Отвътре изва-

ди скъпоценния камък. Отвън е обикновен, но отвътре извади ценното. В живота има едни работи, които трябва да ги извадим. Във всичките опитности, във всичките горчивини се крият скъпоценни камъни, вътре. Злато има. Какви ли не неща. Ако знаете, ще видите Божествената мъдрост, която е скрита вътре.

Всеки един от вас носи най-малко три тайни. Тайната на любовта в сърцето си. Тайната на мъдростта в ума си. И тайната за истината в тялото си. Три велики тайни. Има какво да изучаваме. Хубаво е, като стане човек, да се огледа в едно хубаво огледало. Наблюдавайте се. Най-първо искайте в очите си да имате един поглед мек, че като се погледнете, сами да харесате погледа си. Оглеждайте се дотогава, докато вие сами харесате погледа си. Помисли нещо хубаво, чети нещо хубаво и пак се огледай. Ако не се харесваш, чети нещо друго. Направи някоя добрина някому и като се върнеш, пак се огледай. Тогава, докато харесаш погледа си, направил си нещо хубаво. Всяко добро дело, което човек направи, всяка една добра мисъл, която човек има, всяко едно добро чувство и желание, всяка една добра постъпка, която си направил по Бога, тя се отразява в човешкия поглед. Отразява се в човешкото сърце, отразява се в човешкия ум, отразява се в човешкото тяло. Всякога, когато човек направи едно добро в света, той усеща тази приятност в тялото си. Стомахът ти се радва. Ядеш, радваш се. Дишаш, радват се, дробовете ти, радва се мозъкът ти, ръцете ти и краката ти се радват и всичко наоколо ти се радва. Казвам: Да живеем и да се радваме на ума, да се радваме на сърцето си. Защото ние сме господарите, които можем да направим тялото ни да се радва. Ние сме господарите, които можем да направим сърцето ни да се радва и можем да направим ума ни да се радва. Не, че ние ще станем само по себе си щастливи, но да не затваряме прозорците, през които идат Божиите блага. Да не затваряме благословието. Затвориш ума си, тогава Божественото благословение в мислите не иде. Затвориш сърцето си, тогава Божието благословение в чувствата не иде. Затвориш тялото си и Божието благословение в тялото не иде.

Казвам: Онези, които вървят по новия път, трябва да си отворят вратата на Божественото благословение на човешкия ум.

За пример, мене много пъти са ми разправяли за неща, които не са интересни. За пример, боли те коляното, какъв смисъл има. Ти ходиш при един лекар, при друг, искаш да се освободиш.

По-голямо благословение да те боли коляното няма. Като те боли коляното, ще гледаш, как свиваш крака си, на колко градуса го свиваш. Защото може да държиш коляното си в едно положение. Някой, като го боли кракът, проточва го в права линия, някой го свие, направи го под 90 градуса. Някой пък го прилепа, че зъгълт става малък. Питам: Защо в един случай протача крака, в друг го свива на 90 градуса, а в трети го свива съвсем? Геометрически защо са тези ъгли? Ако проточиш крака, казвам, че по права линия не си вървял. Като го проточваш, кракът, казва: По тази линия ще вървиш. Като го пречупиш под 90 градуса, нагоре трябва да вървиш, ти си вървял надолу. Свиването на крака показва, че нагоре трябва да вървиш. По същия закон е и с ръката. Боли те ръката, простираш ръката, свиваш пръстите си. Боли те ръката, свиваш пръстите си. Казват ти от невидимия свят: "Ти благородно не постъпваш, ти справедливо не постъпваш, ти красиво не постъпваш, ти работите на хората не ги уреждаш както трябва. Ти на Бога не служиш както трябва." Свиеш ръката си, казваш: "Всичко онова, което Бог е вложил в моята ръка, аз ще го изпълня." Искаш да станеш велик човек. Аз, ако бях дошъл на земята и исках да стана велик, най-първо ще се науча да свивам дясната си ръка. Сутрин, като стана, ще свия ръката си и ще кажа: "Туй, което Бог е вложил, ще стане." Ще свия после лявата си ръка и ще кажа: "Туй, което Бог е вложил, ще стане. Нищо повече! Вие седите и казвате: Няма какво да се прави. Намирате се в положението на онези, които се давят в морето, отварят ръцете си, търсят да се заловят за нещо.

Любовта е първото въже, с което ти трябва в живота да се хванеш. Ще се хванеш с лявата и с дясната ръка и ще се държиш. Докато си на бойното поле, никога не пушай това въже. Дръжте се за него. Много пъти съм слушал вярващи да казват: "Първата любов отиде, едно време беше." Първата любов си е първа любов. Ти се самозаблуждаваш. Този, който те обича, той се мени, много маски има. Той има 12 маски най-малко. Яви се в една маска, ти си го обикнал, после във втора, в трета, 12 души си залюбил. То е единият, който те обича с 12 маски. Като дойде с първата маска, като го обикнеш, ще кажеш: "Снеми си маската да те видя." Не го пушай в себе си, отвън да снее маската, да видиш, защото маската не е той. Втори път като дойде с втора маска, кажи: "Я снеми маската." Ще видиш, че е същият. Като дойде трети и снее маската, ще видиш, че е същият. Като снемеш 12-те маски от

Неговото лице, тогава ще ти се усмихне. Като снемеш първата маска, Той ще бъде сериозен. Още нищо не си свършил. При първата маска ще бъде много сериозен, при втората маска, какъв образ ще има? Онзи, който те обича в първата маска, ще каже: "Животът не е играчка, както ти мислиш. Има много да пострадаш." Казва: "Много ме гледа сериозно. Много има да пострадаш." Вие, като намерите първия, мислите, че всичко сте разрешили. Всичко сте разрешили, ако знаете, как да страдате. Ако не знаете как да страдате, нищо не сте разрешили. Вие трябва да бъдете като ония художници, които са такива майстори, че каквато линия и да им туриш, ще я използват, ще направят един образ от тази линия. Каквато и счупена линия да направите, той ще направи един образ от нея. Ще настани намясто линията. В живота, най-големите противоречия, като ги срещнете, да ги турите на място. Като ги терите на място, сами да се зарадвате. Странанията имат смисъл тогава. Вие се запитвате, защо Господ ви даде тия мъчнотии. В какво седят мъчнотиите? Мъчнотиите може да произтичат от богатството на човека. Значи, едно богатство, което не е добре употребено. Мъчнотиите може да произтичат от знанието на човека, знанието, което не е добре приложено. Мъчнотиите на човека може да произтичат от неговите деца, не го обичат децата му. Няма връзка между сина и бащата. Бащата върви в една посока, синът в друга. Дъщерята върви в една посока, синът в друга. Бащата, майката, всички те не вървят в една посока.

Необходимо е любовта да внесе живота. Без живот, човек не може да започне. То е първата стъпка. Всеки ден, като станете, вие мислите, че любовта ще дойде. Всеки ден, като станеш, ти ще хлопаш на вратата на любовта и ще започнеш сутринта с любовта. Наобед ще се разговаряш с Божията Мъдрост, вечерно време, като залязва слънцето, ще търсиш Божията Истина. Ако можеш сутринта да приказваш с любовта, наобед с мъдростта и вечерта - с истината, ти си в Божия път, ти си разбрал смисъла и в душата ти има вечната радост на живота. Сега вие разглеждате любовта, казвате: "Едно време бяхме млади, обичахме се." Като остареее не се обичате. Ти, ако не си стар, никога не може да бъдеш млад. Основата на младостта е старостта. Няма по-стар човек от Бога в света, но и няма по-млад от Него. Всичката младост иде в света от Бога, Който е най-стар от всичките. Казваш: "Стар съм." Ако твоята старост ти си разбрал, младостта ще израстне, както ста-

рото дърво изкарва млади издънки. Нали всяка година излиза едно младо клонче и на туй клонче се явяват хубави плодове. Всеки ден трябва да има нещо ново порастнало. Щом като престане животът, тия малките клончета да се явяват в живота. Ако всеки ден не изниква в ума ти една хубава и красива мисъл, едно малко красиво чувство, една малка красива постъпка, животът се обезсмисля. Всеки ден ще излезете да посрещнете някъде любовта. При мене са идвали много, които са нещастни и които са разочаровани в живота и аз им съм разправял. Казват: "Нас ни излъгаха." Казвам: Не ви излъгаха, но вие сами се излъгахте. В света никой не може да ви излъже, освен вие самите. Никой в света не може да те излъже, освен сам може да се излъжеш. Какво ще ме лъже някой, дали има Господ или няма Господ. Някой иска да ми докаже, че има Господ. Аз, умният човек, който имам очи, виждам всичко във вселената. Дошъл някой философ, започва да философствува, казва, че няма никаква светлина, всичко е мрак и тъмнина, че животът няма смисъл. Аз чувствавам нещата. Как той ще ме убеди в това? Те са външни работи. Щом всеки може да те убеди, че няма Господ, ти си сляп човек, твоят ум не работи, твоето сърце не работи, и твоето тяло не работи. Щом се убедиш, че няма Господ, ти си изгубил смисъла на любовта, ти си изгубил смисъла на Божията мъдрост и на Божията истина. Пита някой: "Има ли Господ?" Казвам: "Ти обичал ли си?" Въздиша, казва: "Замина си, умря." Казва: "Много бях радостен, когато тя беше жива, но сега тя си замина." Значи, тя е умряла, Господ умрял заради него. Реалността на живота, това е любовта. Когато любовта в тебе умре, загубваш смисъла. Казва: "Да умрем." Струва си човек да умре, за да се прояви любовта веднага. Но има една смърт, която трябва да избягваме. Да умреш, за да загубиш любовта, то е най-страшното нещо в света. Няма по-страшно нещо да умреш и да изгубиш любовта и няма по-хубаво нещо да умреш и да придобиеш любовта. Някой ми казва: "Искам да умра." - Как? Да умреш и да изгубиш любовта, или да умреш и да придобиеш любовта? Ако придобиеш любовта, то е най-голямото благо да умрете. Тогава бих желал всички да умрете и да придобиете любовта. Но ако е да умреш и да изгубиш любовта, не желая никой да умира.

Та казвам: Смисълът на живота е в новото. Казва: "Аз съм алфа." Алфа е Любовта. Омега е истината. Досега казваха алфа и омега. Не зная, какво разбираха. Алфа е Бог, алфа е любовта, оме-

га е истината. Казва: "Аз съм алфа и омега." Сам аз съм Божията мъдрост. Началото е Божието проявление, истината е завършекът, краят. Аз съм човекът, който опитвам. Та всеки един от вас трябва да е опитал алфата. Всеки от вас, трябва да е опитал омегата. После да остане да опита и себе си. Ако ти не си опитал любовта, ако ти не си опитал истината, ти не можеш да опиташ и Божията мъдрост. Казвам: Сега започнете с първия закон. Да започнем днес туй, което не знаете. Започнете днес с опита на любовта, наречете го този ден начало. Довечера, като залезе слънцето кажете: "Бог е омегата, ще опитам Божията истина." Сутринта ще кажете: "Бог е алфа, ще опитам Божията любов." На български казваме: "Начало и конец." На гръцки е изразено "алфа и омега." Първата буква и последната буква. На български е начало, но "Н"-то не изразява начало, нито "К"-то изразява края. Коя е последната българска буква? **ж** Щом кашеш **ж** това е омега. Но това е истината. Българинът казва: "А"-то е началото. Буквата "А" означава любовта. Ще започнеш на любовта да и служиш. На гръцки е алфа и омега, на български е А и **ж**. Ако искате да има смисъл, можете да кажете начало и конец и то не е лошо, но тогава трябва тълкувание.

Та на тази старата баба казвам, че "А" това е любовта. Тя казва: "Колко си учен. Колко пъти съм казвала А." То е любовта, Божията любов. -"Ти си казвала и **ж**." - "Че колко пъти съм казвала?" То е истината. - "Колко съм невежа, казвала съм "А" без да разбирам любовта и казвала съм "**ж**", без да разбирам истината." Какво е истината? Като дойде истината, тялото ще бъде здраво, ти ще бъдеш красива на 19 години. Всичките момци ще те обичат, ще те гледат с благоговение, няма да те щипят. Като войници ще стоят пред тебе, ще треперят. Казва: "Така трябва да бъде. Какви безобразни бяха в наше време! Обичаха да щипят."

Всички религиозни хора много обичат да щипят. В българите поне момците щипят. Сега тук, религиозните хора, като те хванат, ще те щипят. Никакво щипане! Любовта не търси никакви погрешки. Мене ми побеля главата да слушам българите да ми разправят за погрешки. Сега турям козметиката. Това е българско неразбиране на любовта. Под любов ще разбирате онова, което Бог е създал. Вечер се спрете и благодарете за всичко онова, което е минало в живота ви. В най-лошите работи, които ви се случили, вижте Божествения промисъл. Намерете нещо добро в

онова, което ви се случва. Обиди ви някой, зарадвайте се, че вие не сте на неговото място, че вие не сте който казвате това. Трябва да има претърпевши. Кое е по-хубаво, ти ли да претърпяваш това страдание, или той да ти каже една обидна дума? Като те обиди, ти се зарадвай, че те избавил Господ от това зло, че ти си само един претърпевш. Ако си сиромаш, зарадвай се на сиромашията си, ако си богат, зарадвай се на богатството си. Ако си учен, зарадвай се на учението си. Ако си невежа, зарадвай се на невежеството си. На всичко се радвай. Защото, като се радваш на всичките работи, животът е в динамическо положение, ти прогресираш. Щастието на човека зависи от това. Представете си, че между вас има един, който върви инкогнито, с окаляни дрехи, всички го побутват, никой не обръща внимание на него. Всинца сте все бедняци, подтикват го Ако дойда да ви кажа, че този е един царски син, един богаташ, веднага ще обърнете внимание. Ако между вас ходи царският син одърпан и вие сте нещастни, кой е причината за това? Ако вие го бихте познали, щяхте ли да бъдете бедни? Сега искаме да ви наведе на мисълта. Вие във вас имате царски син. Човешкият ум във вас е той и вие не се допитвате до него. Търсите щастието вън от вашия ум, търсите щастието вън от вашето сърце и търсите щастието вън от вашето тяло. Това е Божественият път, пътят на щастието, че човешкият ум не иде от самия ум. Щастието не иде по пътя на сърцето, не в самото сърце. Щастието иде по пътя на човешкото тяло.

Най-първо, като станете сутрин, благодарете на Бога, че главата ви е на място. Като станеш сутрин, благодари на Бога, че сърцето ти е на място. Като станеш сутрин благодари, че тялото ти е на място. И започни, това е алфа и омега на нещата, да благодариш на Бога.

Та сега любовта е единствената, която внася новия живот. От днес туретее онзи стих от Писанието, който казва: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови". Онези, които чакат Господа, сутрин ще се подмладят. Онези, които чакат Господа, вечер ще се освободят. Онези, които се събудят посред нощ, то е обед, те умни ще станат. Когато вечерно време, посреднощ се събудите, вие не знаете какво да правите, вие пак под юргана се завивате. Посреднощ, вечерно време, се добива Божията мъдрост. Когато всички спят, тогава ще подигнеш очите си към Онзи, Който те е създал, ще излееш душата си, ще благодариш на Господа, че

те турил в такъв един красив свят.

Желая на всинца ви да мислите за любовта и да се подмладите, сутрин за любовта да мислите, вечер да бъдете свободни, а посреднощ, когато се събудите да принесете молитва с благодарно сърце за благата, които ви са дадени.

Отче наш.

СВЕТАИНА, ТОПЛИНА, СИЛА

23 неделно утринно Слово

31 март 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев.

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството. В начало бе Словото.

Ще прочета 24 глава от Евангелието на Матей до 30 стих.

Духът Божи.

Когато човек не знае, какво да прави, животът се обезсмисля. Много тълкувания са дадени на тази глава. Аз няма да ви давам тълкувание. Ще дам само някои обяснения. Да имате едноправилно понятие. Казва: Кога ще бъде свършека на света? Ако някой ме пита, кога ще бъде свършека на моя живот на земята, ще му кажа. Ако смущението е само в ума му, краят не е дошъл. Ако смущението дойде в ума, в сърцето и в тялото, краят е вече дошъл. Казвам: Който и да е, трябва да се приготви за онзи свят. В края на века, животът има друг смисъл. Аз считам тия обяснения детински. Казва: "Кога ще свърша училището?" Като свършиш училището, какво има? Че си свършил университета, какво ще ти предаде? Между едно голямо дете и едно малко дете, каква е разликата? В боя. Като ги премериш, едното е един метър, другото е метър и половина. После, като премериш широчината, различават се. Разликата не е само външно, но и в умствено отношение, едното дете знае повече, другото знае по-малко. Казва, че израстнало това дете. Соломон се оплакваше от много знание. Но той не е разбирал. Когато човек не разбира знанието, знанието става една тежест. Че много знание не ползува. Вярно е, че много знание не ползува. Многого храна не ползува, малкото, добре смяна храна, ползува. Малкото, което човек знае, което не може да приложи в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешкия организъм, това се нуждае от нещо. Казват сега: "Кога е свършека на века?" Аз питам: Кога е началото на века? Аз задавам друг въпрос: Кога е началото на новия век? Вие искате да знаете свършека. За мене свършека на един обикновен живот и началото на един висок, възвишен живот, то са две положения. Свършека на един затворник. Кой е затворник? Началото на един свободен живот. Ти си затворен с

вериги, дрънкаш, десет години ги носиш тия вериги, питам: Кога ще бъде свършека на този век, на страданията с веригите? След десет години ще се свърши този век, ще те изпъдят от затвора. Казват: То е срамота, не искаме да те виждаме, да се махаш отгук, да не виждаме лицето ти. Докато престанеш да виждаш тези любезни настойници, които постоянно ще проверяват веригите на нозете ти, да не би ти да си направил нещо, да си ги прерязъл. Ще ги чукат с чукче. В турско време имаше такива чукчета, с които чукали по веригите на затворниците, да проверят, дали всичко е в ред, всяко колелце ще проверяват, да не би да е прерязано. Ако има промяна в звука, вземат мярка. Турят други вериги.

Ние сме свикнали и сме обикнали нашите вериги, които са дрънкали хиляди години по краката и по някой път ни се свиди и започваме да плачем, когато искат да ни снемат веригите. Един, който е бил затворен десет години, казва: "Къде ще ида, тук ме хранеха, сега не съм способен за работа, във кой ще ми даде хляб." В затвора лошо, но има кой да се грижи, да те посещава. Колкото и да е лошо, онзи стражар поглежда през прозореца. Най-първо е неприятно, но после свикваш с туй, то не е от любов, но иска да види, дали си там, понеже е отговорен. Ще те поздрави днес, утре ще те поздрави. Тогава хората мязат на затворници. То е едната страна.

Има какво да се учи. Аз забелязвам, докъде са дошли хората. Няма едно истинско понятие, какво нещо е знанието. Невежеството е толкова голямо и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Русия, навсякъде, по целия свят хората са толкова невежи, не знаят, как да живеят. В Америка, ако идете в студените места, повечето от хората страдат от гърло. Няма американец, който да не страда. Че как няма да страда? Мъжете страдат повече. Той сутрин като стане, ще сапуниса гърлото, ще обръсне колкото има брада. По никой начин не се позволява брада. Всичките бради трябва да се свалят, както тук с партиите. Закон има против брадите. Никакви бради! Без партии. В Америка е писано без бради. Като стане всеки професор, всеки студент, ще се обръсне. Той ще тури малко вода, малко сапун, ще се обръсне, във температурата е ниска, става свиване на капилярните съдове. Всички започват да страдат от гърлоболие. По някой път съм съветвал американците да си оставят бради на гърлото, да видят, че няма да страдат. Те обичаха да се бръснат и някои оставяха от двете страни, как ги

казвате, бакембарди. Всички, които носеха, то е като превръзка. Не е хубаво, човек да си оголва лицето. Има нещо, което не трябва да оголват. Има какво да се учи.

Казват някои: "Човек да има вяра, да има надежда." Какви са правилата, чрез които човек може да усили своята вяра, защото вярата може да се усили, надеждата може да се усили, твърдостта може да се усили, милосърдието може да се усили. Разумността може да се усили, всичките способности и чувствования, които човек има, може да се усилят, може и да отслабнат. Всичките хора се различават, че някои способности са по-силни, а у някои, чувствата са по-силни. У някои мускулната система е по-силна. В какво седеше юначеството на Дан Колов? Той дигаше сто килограма с ръцете си и ги блъскаше в земята. Дойде охтиката, блъсна го в земята. Отиде Дан Колов. Българинът е направил погрешка във физическо отношение, затова отиде Дан Колов. Когато в един народ започнат да измират хората, които носят интелигентност, после хората, които носят доброта, после хората, които носят сила, това показва известни погрешки на този народ. Сега Дан Колов се замества с друг Дан Колов в музиката. Сега той изскочи и уравнилеси. Той се нарича Мазаров.

Важното е в развиването на човешките способности. Някой казва: "Като идем в небето, по какво ще се отличаваме?" Има три начина, по които човек може да се отличава или същественото. Ти можеш да се различаваш по степента на светлината, която носиш. Ти можеш да се отличаваш по топлината. Аз говоря за Божествената топлина. Може да се различаваш и по Божествената сила, която носиш в тялото. Това е общо казано. Като се разлага светлината, ние имаме седем цвята. В Божествената светлина, за която аз ви говоря, има 12 цвята. За нас са известни само седем, пет са неизвестни. Какви са другите, за въдеще ще ги учите. Понеже тия, които знаете, още не сте ги проучили. За пример, вие не знаете още свойствата на червения цвят. Хубавите работи на трудолюбие, на любезност, излизат от червения цвят. Но всичките побоища, спорове, пак излизат от червения цвят. След като влезеш в един цвят, дете има побоища, червеният цвят е в изобилие. Когато мъжкият цвят вземе надмощие, къщи има бой. Когато женският червен цвят вземе надмощие, има мир, но има и леност. Всички са мирни, всички искат да ядат и да пият и да се удоволстват.

Та казвам, много пъти се говори в Писанието да бъдем добри, да бъдем справедливи, да се обичаме. Това са думи. Кога ще бъдеш добър? Добротата е качество. Как ще го предадеш? Казва: Да бъдеш един добър музикант. В какво седи добрият музикант? Той трябва да има един отличен глас, най-малко на три октави и половина. Гласът му да бъде ясен, да има отличен тембър, да има после известна мекота и да носи в себе си физическа сила, че като изпееш една песен, болният да стане и да започне да ходи. На човека може да му пееш една песен и да стане болен. Мнозина, които сте се отгучили да пеете, то е по единствената причина, че някога сте пели и сте станали болни и сте се отказали да пеете. Вие не искате да се разболявате. Това е едно лъжливо понятие, вие не знаете, как да пеете, затова сте се разболели. Ако знаете как да пеете, ще оздравеете. Основният тон на пеенето, кой е? Когато искаш да пееш, трябва да има разширение, светлина. Преди да е дошла светлината в своята пълнота, ти не бързай да пееш. Преди да е дошла топлината в пеенето, как ще пееш? Човек, който иска да пее, три качества трябва да има. Трябва да има изобилна светлина. Трябва да има изобилна топлина. Трябва да има изобилна сила. Само тогава може да пееш хубаво. Тъй щото умът трябва да бъде подготвен със светлината, сърцето трябва да е подготвено с топлината. Изобщо, светлината организира мозъка на човека. Топлината организира неговото сърце, кръвообръщението му, а пък силата, организира неговата мускулна система. Когато на човека тялото му страда, показва, че силата му е малка. Физическите сили не са организирани. Казвам: Трябва цяла една програма, как човек да обработва мозъка си, тъй както един земеделец обработва нивите си, както един градинар обработва градината си, както обработва лозето си. В лозарството трябва не само да знаеш да копаяш, но да знаеш, какви пръчки да посадиш, как да ти отрежат на една пъпка, на две пъпки, на три пъпки, на пет или на шест, или да оставиш да се развива без да отрязваш. Знание трябва. Кой знае, ще има хубаво грозде. Който не знае, ще има обикновеното грозде в живота. Ние се спираме на въпроса, казваме: "Каквото дал Господ." Тогава на умния човек какво му дава Господ? - Знание. - На добрия човек, какво му дава Господ? - Доброто. На силния човек, какво му дава Господ? - Сила. Ами на слабия, какво му дава Господ? - Слабост. На лошия? - Лошота. На невежия? - Невежество и т.н.

Питам: Ако един е лош и ако един е добър, къде е причината? Добрият човек ще посади нещо в сърцето си. Бог го благославя с доброто. Добрият има нещо посадено. Лошият нищо не е посадил. Следователно, нещата растат по естествения път. Тръни израсти в нивата. Някой път ние се забавляваме като онзи турчин, който посадил нивата си с пшеница, навъдили се лалугери и изполяли нивата му. Казали му, хиляди лалугери има в твоята нива. Изполяли житото. Задига той едно турско чифте с две цеви, напълнил двете цеви със съчки да ги бие. Като наближил, всичките лалугери се подигнали на краката си, да видят, кой иде. - "А", казва, "познавате ме, че съм господар на нивата! Хай", казва, "от мене да замине. Каквото сте направили, понеже ме признавате за господар на нивата, прощавам ви заедно сте изяли житото." Турил пушката на рамото, върнал се в къщи. Добре е за лалугерите, но не е добре за турчина.

По някой път, ние сме много снизходителни за нашите погрешки. Защото всичките ни погрешки са все лалугери. Като видим погрешките да се изправят, така посрещат ни, ние сме готови да простим на прегрешенията, че са направили пакост. Този лалугер, като покаже отгоре крака, тебе ти е приятно, че те признават за господар. Казваш: Хайде, от мене да замине. Хубава е тази черта. Не съм против лалугерите. Но за лалугерите трябва не сята нива, но ливада. Казвам: Не насети места, но по-добре е за тях една ливада, която не е сята. Погрешките на човека трябва да бъдат в необработена почва. В човека има доста необработени полета за погрешки. Под думата "погрешка", аз разбирам един необработен живот. Когато нашите мисли не са организирани и силите не са организирани, тогава се зараждат погрешките. Туй, което по отношение на мене може да е погрешка, в другите може да е една съобразителност. Казвам: В Божествения свят, щом не се ползват от божествените блага, които Бог ни е дал, то е погрешка. Когато дарбите се развиват по естествен път, не се правят много погрешки, погрешките не се свързват с греховете. Но една погрешка може да причини страдание. Правете разлика между погрешка и грях. Погрешките причиняват страдание. Грехът причинява смърт. Тази е разликата. При погрешките, ние страдаме, а грехът винаги носи смърт. Казва: "Не прави погрешки, ще умреш." Не, ще страдаш. Но грехът носи смърт в себе си. Грехът, то е една зараза, една болест. Грехът е по-лош от проказата. Проказата е

само на физическото поле. Погрешките са малки недостатъци, които причиняват страдание. Следователно, погрешките зависят, ако известни чувства, известни способности, известни мускули в човека ако не са развити. За пример, ако мускулите на стомаха на човека са слаби, ще страда човек от стомах. Храната няма да се смिला добре. Ако неговата диафрагма е слаба, дишането ще бъде слабо. И много съвременни хора страдат само от този мускул, диафрагмата. Той става слаб, защото има две причини в човешкия организъм, които изменят естеството на човека. Но когато тази топлина е чрезмерна, тя изсушава и органически нещата съхнат. Много хора съхнат. Съхнат понеже имат чрезмерна топлина. Други, у които е развита чрезмерна топлина и чрезмерна сухота, тогава хората пострадат. Дан Колов е умрял от студ. Охтиката е една болест на две смени. Чрезмерна сухота, която се сменя с чрезмерен студ, смразяване става, едно нарушение на кръвообръщението става. Всичките хора, които страдат от гръдни болести, страдат от нарушение на кръвообръщението. Те не разбират медицината. Нарушение става в капилярните съдове, става свиване. Ония хора, които страдат от свиване на капилярните съдове, става вътрешно изстудяване. Туй изстудяване зависи, че силата поглъща топлината, онази топлина, при която клетките могат да растат и да се развиват. Те изгубват способността да растат. Сега общо теоретически е така.

Всеки един от вас може да наблюдава тия работи, но трябва да знае, как да ги наблюдава. Всинца от вас не може да наблюдават еднакво. Не мислете, че да наблюдава човек е така просто. За пример, да наблюдаваш на един човек каква е формата. На мнозина от вас този център за формата не е развит. Срещнете един човек и не може да запомните, каква му е формата. Някой човек забелязва, какви му са веждите, тънки или дебели, забелязва, какъв е носът, широк, дълъг, има ли гърбавина, тия издадени какви са, забелязва устата, как е направена. Каква гънка има отдолу. Забелязва ушите, каква форма имат. Забелязва брадата, има ли вгълбнатина, забелязва формата на главата, каква е. Забелязва пръстите, ръцете. Някой казва: "Хубав човек, красив човек, снажен." Какви са веждите, не ги знае. Очите какви са, сини, или черни, не ги знае. Устата каква е, не знае. Казва: "Много красив." Какви са устните, не знае. Пръстите какви са, не знае. Това не е наблюдение. Наблюдение е когато забелязва по-тънкостите, които има по челото, по лицето

на човека. Трябва да знаеш, има част на желанията, част на топлината, част на силата. Челото е Божествената страна, носът до устата, то е духовната страна, а пък физическия свят отдолу е. Много пъти трябва да се знае, кои са преобладаващите черти.

Сега, за пример, защо се бият европейските народи? В тях физически се събрала толкова енергия на физическото тяло, че не знаят, как да се справят със своята мускулна енергия, със силата и вследствие на това създават едно забавление - войната. Войната е едно голямо забавление. Едно време, не зная дали и във ваше време е било, едно време преди 30-40 години, децата обичаха да се занимават с едни пушкала, направени от свирчовина - бъз. Те правят малки топчици от коноп - конопени кълчища, турят вътре две - три. Като натисне дойдат до другата страна и плюснат. С тия плюскала, като дойде, удари те. Няма да направи рана, но като плюсне, ще подскочиш. Сега аз ги наричам тия деца с тия големите пушкала, плюсне те, подскочиш. Гледам всичките деца бяха много умни, носи плюскалото, те бяха на мода. Някои бяха малки, някои големи плюскала имаха.

Ние разглеждаме сегашният живот от три становища. Може да го разгледаме от становището на нашият ум. Може да го разгледаме от становището на нашето сърце и от становището на силата, подразбирам от становището на Божествения свят, от становището на духовния свят и от становището на физическия свят. Има едно голямо противоречие. Противоречието в какво седи. В една държава има ред и порядък, има закони, най-малките престъпления се наказват. Убийството се наказва от 15-20 години затвор, а някой път се наказва със смърт. Виждам, че в личния морал хората са много напреднали, а колективният, общественят морал е много назад останал. Тия народи се бият днес и може да се избият хиляди и милиони хора, няма кой да ги съди. Не само това, но за всяко убийство възнаграждават. В държавата има закон, който върши престъпление, ако е някой шпионин, ще го накажат със смърт, ако шпионира държавата. Ако шпионира друга държава, възнаграждават го. Те едни други се развращават. Англичаните имат шпиони, французите имат шпиони, русите имат шпиони, германците имат шпиони, българите имат шпиони, сърбите, американците, турците, гърците, всичките тези хора се развращават едни други и го считат, че е в реда на нещата. Че имат сведения. То е разбиране сега.

Обаче в Божествения свят тия неща са изключени. Понеже няма единство на земята, то се позволява. Там дето има организиран Божествен свят се изключват тия неща. В Божествения свят се изключват престъпленията. Онези, които вършат престъпления, законът е един и същ. Нито един българин, нито един англичанин, нито един французин, нито един германец, нито един русин, нито един американец, нито един китаец, нито един японец, който и да е, който върши престъпление, кракът му няма да стъпи в Божието Царство. Може да вярваш в каквото искаш, може да вярваш в Христа, може да вярваш в Господа, вършиш ли престъпление, кракът ти няма да стъпи там. Това е морал. Другояче, както сега живеем, ние живеем както животните живеят. Хубавото за вълка, не е хубаво за овцата. Хубавото за овцата, не е хубаво за тревата. Казвате, овците са много кротки. Много са кротки, но са глупави. В какво седи, че са глупави? Най-първо те не знаят, как да се хранят. Като тръгнат, имат един навик да вървят вкупом. Тези, които вървят по-напред, ще вземат чиста храна, които остават назад, да му мислят. Умни ли са тия овци сега? Че ако ние хората сме такива глупави овци, с какво ще ни похвалят. Казва: "Той е човек." Казвам: Цапа ли храната на ближния? Той е глупава овца. Тия овци трябва да се разпръснат и да бъдат внимателни да не цапат храната. Всеки да има чиста храна, че ние съвременните хора, които цапаме своите мисли, които цапаме своите чувства, които покваряваме своята сила, в какво седи разумността. Силата може да се поквари. Тялото може да се поквари. Тялото трябва да се чисти. Има един морал за тялото. Има един морал за сърцето. Има един морал за ума. Три морала има. Да спазваш чистота на тялото. Да спазваш чистотата на сърцето и да спазваш чистотата на ума. Абсолютно чист да бъде човек. Няма нещо по-хубаво, човек да бъде чист. Но не на сила, то не е онзи Мойсеевия закон. Има една свобода в света, в която няма никакви правила. Тя сама произтича. "За пример", ще кажете. Кой е законът, по който всеки един от вас си избира храната? Имат ли животните някой написан закон, че такава и такава трева трябва да пасат? Овците имат ли такъв закон? Сега казват, че трябва да се научат хората, как да ядат. Овците в кое училище учиха, каква трева трябва да пасат? Кой учител им предаде именно, каква храна трябва да ядат? Те знаят да си избират храната, но нас, съвременните хора, трябва да ни учат, какво трябва да ядем. Какво се разбира да научиш един

човек хубаво да яде? Аз ако бих хванал един готвач да ми готви, най-първо ще го разгледам умен човек ли е, т.е. умът може ли да събира слънчевата светлина в мозъка или не. После, ако искам готвач, ще видя, сърцето топло ли е, може ли да събира топлина. После ще гледам тялото, здраво ли е, има ли сила. Като ми готви яденето да внесе в яденето светлина, топлина и сила, да предаде нещо. Че той да внесе тъмнина в яденето, студ в яденето и безсилие, да се обезсилвам, благодаря за такъв готвач.

Някой казва: "Да говори някой една реч." Законът е същият. Една реч, която не носи светлина в себе си, една реч, която не носи топлина в себе си и една реч, която не носи сила в себе си, тя е безсмислена. И за живота законът е същия. Живот, който не носи в себе си светлина, живот, който не носи в себе си топлина и живот, който не носи в себе си Божествена сила, това не е живот. Това е мъчение.

Та казвам: Ще развиваш челото, понеже, то събира светлината. Долната част на челото събира други лъчи на светлината, средната част събира друг вид. Всяка част на челото събира различна светлина. Три вида светлина събира. Същото е и за главата. Горната част на главата събира топлина. Религиозните чувства са чувства на топлината. Някои смесват религиозните чувства със светлината. Но религията не почива на светлината, тя почива на топлината. Светлината отгоре иде. И там има три вида топлина. Една топлина, която съответствува на силата. Една светлина, която привлича мекотата и една топлина, която привлича светлината.

Сега казвам: Ако в туй състояние, в което вие се намирате, влезете в небето, в онзи възвишения организиран живот, как ще ви посрещнат светиите? Тук ви е страх да ви не знаят погрешките. Нямам нищо против да са скрити. Хубаво е, че са скрити. Ако са съвсем отворени, още по-лошо. Има погрешки, които трябва да се крият, ни най-малко не казвам да се държат открити. Погрешките трябва да се организират. Когато човек прави погрешки, това е вечерно време. Като направи една погрешка, съзнанието трябва да бъде будно. Никога не подозирай себе си, не подозирай и другите. Подозрението ще дойде. Подозрението от какво иде? Всеки, който подозира е чрезмерно страхлив. Всеки, който подозира е чрезмерно честолобив. Всеки, който подозира е тщеславен. Следователно, казвам: Много подозрителният човек е

страхлив. Той дете иде, се озърта да не би отнякъде да има нещо. Той като влезе, ще огледа, дали хората приятелски ще го погледнат или не. Хубаво, кой е приятелският поглед? Според мене, като дойде онзи, когото обичам, ще дам изобилна светлина, изобилна топлина, изобилна сила. В него трябва да има достатъчно светлина в ума си, достатъчно топлина в сърцето си и достатъчно сила в тялото си. Туй е Божествения закон. За да бъдем добри, ние всинца трябва да бъдем носители на Божествената светлина, която трябва да раздаваме на целия свят на близките, на окръжаващите. Ако ние един на други не знаем как да раздаваме светлината, ние си създаваме излишни страдания. Всеки един от нас е носител на Божествената топлина. Казваш: "Аз какво мога да направя." Носител си на Божествената топлина, носител си на Божествената светлина и на Божествената сила. В кръга, в който живееш, можеш да бъдеш полезен на своите близки. Ако носиш светлина, ще бъдеш полезен на себе си, на своя ум, ще бъдеш полезен и на своето сърце и на своето тяло ще бъдеш полезен. Ще бъдеш полезен на домашните си, на обществото, на народа и т.н.

Казвам сега, за да ви изправа, трябва една школа, да ви дам, с какво трябва да се занимавате? Тъй както казвате, да бъдете добри, то нищо не значи. Ще дойде един ден на главата си да се учиш. Трябва да ви се обръсне главата и на мъже, и на жени, всички да останете без косми. Ще разделите главата на квадратчета и ще изучавате главата си. Ще ви кажа: Това квадратче ще разработвате. Цяла една година главата ви гола трябва да бъде. Няма нищо, пак ще израстне косата. Тогава ще знаете цялата глава, кое за какво е направено. И челото ще бъде разделено на квадратчета. Ще имате скица и като се изучите, ще оставите космите да растат, да се скриват тия квадратчета, те след време се изявяват. А пък сега, космите са израстнали, за да се скрият нашите погрешки. Религиозният скрил своите слабости и той минава за религиозен, но необработена е нивата. Показва се, че е религиозен, пък не е религиозен. Не е обработена. Чудни са хората в своите понятия. Аз разсъждавам много конкретно в дадения случай. Казва: "Той е милионер." Има ли един милион звонкови, американски долари, не книжни пари, но звонкови, злато, той е богат човек. Ако има един милион книжни пари или друг ако има един милион звонкови, кой от двамата седи по-високо? Та казвам: По някой път ние се осланяме на книжните пари, които имаме. Тях ги наричам

наследствени черти, книжни наследствени черти. Онова, което ни е дал Бог, то е звонковото, то е Божественото. Което Бог е вложил в нашия ум, в нашето сърце, в нашето тяло, то е ценността на човека. Книжните пари са после придобити. В нас наследствените работи са книжните пари. Баща ни оставил едни черти.

Един наш приятел се готвил да посети друг негов приятел и приготвил десет хиляди лева да му занесе подарък. Той не могъл да го посети, повикали го на онзи свят на екскурзия, на домашните си не казал нищо. Един ден, след десет години намират в Библията десет хиляди лева, но тия книжни пари излезли из употребление.

Та казвам: Много от вашите богатства са излезли из употребление, останали неща не звонкови. Туй останалото из употребление е човешкото. Божественото работи във всичките времена, при всичките условия. А човешките неща не работят.

Казвам сега: Мислете върху три неща - имате ли достатъчно светлина в ума си, с която да разрешавате всичките мъчнотии. Имате ли достатъчно топлина, с която да разрешавате всичките мъчнотии. Имате ли достатъчно сила в себе си, с която да разрешавате всичките мъчнотии. Ако имате достатъчно топлина, сърцето ви ще бъде здраво. Война няма да има. Ако имате достатъчно светлина, умът ви ще бъде здрав. Това е съвременната хигиена. Навсякъде може да се приложи и ще имаме едно ново поколение, ще имаме нови хора, няма да имаме тия криви разбирания. Иде века, да се свърши на онова невежество. Всичките тия страдания трябва да дойдат до крайния предел. Човек някой път трябва да умре, да се освободи от тъмнината, от страданията, от насилието в света и да влезе в новия свят.

Не искам да ви говоря за свършването на века. Аз ви говоря сега за началото на века. Началото на новия век носи Божествена светлина. Началото на новия век носи Божествена сила и единение на хората да се споразумеят. На туй основание има една малка надежда, тия хора, които сега мислят да се бият със своите плюскала, са намислили да се примирят. И добре ще бъде.

Да ценим нашия ум и да служим на Господа на светлината. Да ценим нашето сърце и да служим на Божия свят на топлината. Да ценим и нашето тяло, да служим на Божествената сила.

Отче наш.

МАЙКАТА НА СЪВЪРШЕНСТВОТО

24 неделно утринно Слово

14 април 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев.

Добрата молитва. Молитвата на Царството.

Ще прочета от Евангелието на Матей.

Много пъти е четена тази глава. Тя е част от една реч. Много малка част е предадена. Какво е положението? Сега, вие не сте дошли до там в своето знание да може да възстановите казаното. Ето тук има само останки, кости, пък мускулите ги няма, нервната система я няма. Трябва да имате разбиране вече. Туй което е полезно за децата, не е полезно за възрастните. Туй което е полезно за възрастните, не е полезно за старите. Туй, което е полезно за старите, не е полезно за жителите на другия свят. "Не е полезно," какво разбирате? Не, че не е полезно. Аз различавам думите. Не е полезно, ако окаляш една дреха, не може да я носиш. Не че по качество тази риза се изменила, но тя трябва да се опере хубаво и пак става полезна. Калта я прави полезна. Казва: "Той не е лош човек." Като махнете "не е" става лош. Преведете сега - "не е лош". Какво означава не е лош? Лошият човек, за да бъде добър, той ще се позлати отгоре. Казва: "Аз съм вече като вас." Или казано е в Евангелието "вълци облечени в овчи кожи". Значи, вълкът в овчата дреха е позлатен. Има вълци в овчи дрехи, пък има и овци във вълчи дрехи. Как ще преведете това? Както може вълкът да се облече в овча дреха, да се покаже, че е овца, така и овцата може да се облече във вълча дреха. Каква ще бъде разликата? Когато овцата се облече във вълча дреха, тя е окаляна. Когато вълкът тури овчата дреха, той е позлатен. Като му изтриеш позлатеното, той ще се покаже вълк. Овцата, като снемеш калта, остава пак овца. Но има стратегия в тях. Между вълците и овците има доста любов, обичат се. Всичките вълци от обич изядат овците. Казва: "Много хубаво е овчото месо, дава живот, като изядеш една овца, оживяваш." В Евангелието на вълците е писано: "Който яде овци живее, който не яде месо, умира." Като говоря за вълка, вълкът отличава, че не е глупав. Много умен е вълкът. Той

съзнава лошите условия на живота, в които живее. Той не мяза на кучето. Никога не си завива опашката нагоре, но само малко я подигне. Кучето, понеже живее при човека, взело от качествата на човека. То завива опашката нагоре, дига я. В кучето има доста тщестлавие. Ако проточи опашката назад, има гордост. Вълкът само подига малко опашката си. Той се бори между живот и смърт. (Учителят прочете 5-та глава от Евангелието на Матей.)

"Блажени нищите духом". Казвам: Блажени са децата. Но кога едно дете е блажено? Когато едно дете е в ръцете на една добра майка, че има кой да се грижи за него е блажено. Ако нямаше майка и беше оставено само, какво блаженство щеше да има? Никакво блаженство нямаше да има. "Блажени нищите духом, които са в ръцете на майка си, но горко на нищите духом, които не са в ръцете на майка си. Тогава идат страданията. Казвам: Гледайте да бъдете в ръцете на майка си. Щом излезете от тия ръце, идат страданията. Всичките страдания, които идат в света, показват, че майката я няма.

Зад всяко едно блаженство седи една реалност. Ако вие нямате реалност, ако нямате любовните ръце на майката, нищо тогава не може да се направи. "Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно". "Блажени нажалените". Ако си нажален и има кой да те утеши, разбирам, но ако си нажален и няма кой да те утеши, какво те ползува? Малкото дете, като плаче, майката приближи, утеши го. Тогава туй утешение е намясто.

"Духът Божи".

Съвременните хора страдат от две неща. Някои страдат от изобилие, някои страдат от недоимък. Някои са сухи станали, като клечки, четат им се ребрата, а пък някои са толкова тлъсти, мязат на угоени биволици.

Преди години имахме една болна сестра. Тя и сега боледува. Нейната философия е, че като се разболе, затвори прозорците, не дава отникъде да влезе ветрец. После, колкото дрехи има, облече се, три, четири ризи, фанели, две, три, че палта и юргана тури отгоре и легне. Лекува се, топлина да има. Питат ме: "Какво да правим с тази сестра?" Казвам: "Да започне да хвърля ризите." - "Ще изстине." - "Казвам, толкова ризи не ѝ трябва. Една риза, една фанела, една горна дреха е достатъчно." Сега ние мислим в изобилието. Сега някои работи, за които аз ви говоря, трябва да правим опит, доколко е вярно, защото някой път туряме хората в

заблуждение. Има някои работи, които не са верни. Аз зимно време съм носил тънко палто без подплата. Някой път мисля: Туй е тънко палто. Щом почна да мисля, че е тънко, че няма подплата, започва да ми става студено. Та то е така и във всичките хора има едно внушение, с което хората създават своите навици. Един мой познат ми разправяше своята опитност: "Двадесет години, аз", казва, "носех очила. С тях четях, без тях всичко смътно. Не можех да чета. Един ден ставам, взимам Библията, чета си много хубаво. По едно време ми дойде на ум, да си почистя очилата, че да виждам по-хубаво. Турям ръката, нямам никакви очила. Като видях, че нямам очила, стана ми тъмно. Докато мислех, че очилата са на очите ми, четях много хубаво. Дойде ми наум, че има малко влага да изчистя очилата си, затуй не виждам. Чудна работа", казва, "как ще ми го обясниш?" Казвам: "Как ще ти го обясня? Казвам то не е за обяснение, защото ти, докато си бил невежа, мислил си, че очилата ти са намясто, чел си. Щом знаеш, че очилата не са там, не можеш да четеш." Значи, докато държи в ума умствените очила, чете, щом иска тия очила да ги пренесе на физическото поле, забатачи се работата. Щом започнете да чистите вашите физически очила, вие не виждате нищо.

Добри сте, но някой път искате да бъдете добри отвън, тогава загубвате и това, което имате. Всеки човек, щом помисли да бъде добър физически, ще изгуби и това, което има в себе си. По някой път казвате: Аз трябва да зная, как да се отнасям. То човек като започне да мисли, как да се отнася, забравя и туй, което знае. Онзи червей, който ходи из пръстта, кой го учи? Как знае да ходи? Защо се криви? Той разбира ли геометрически работата? При големите съпротивления, колкото по-големи мъчнотии имаш, толкова по-големи кривини ще имаш. Човек, като върви, се криви, съпротивление среща. Като се криви, намира пътя си.

Вие говорите за умствения живот, но нямате ясна представа. Вие мислите, че умствения живот е такъв, какъвто е физическият. Голяма разлика има. В умствения свят, каквото мислиш, става. На земята, ако по-напред действуваш, ще стане. Най-първо посеи семето, не мисли за него, как ще израсте, посеи го и го остави, ще видиш, какво ще стане с туй семе. Ако ти започнеш да го рисуваш на книга, какво ще бъде, да си въобразяваш, как ще израсте, как ще даде плод, рисуваш това, което нищо няма да стане. Друг нищо не рисува на книга, но го посява и то израства. Ти десет години

рисуваш, имаш цял салон от картини и в действителност, нямаш. Ти имаш картини, колкото искаш, но реалното нямаш. Онзи посял десет дървета в градината и има вече плодове. Има едни добри християни, има и от новото учение, които целият ден рисуват, казват: Това трябва да бъдем, тъй трябва да постъпваме, имат всичките образци, светии имат, Христовци имат, какво ли нямат на книга. Но един Христос написан на книга, не ползува човека. Един светия написан на книга, не ползува. Не че не ползува, но съотношение няма. Когато вѐн е 35-40 градуса топлина, сянката е намясто. Като дойдеш под сянката и лъчите на слънцето падат през нея, усещаш една приятност под сянката на една круша, на една ябълка. Но ако зимно време дойдеш под сянка, какво ще се ползуваш тогава? Някои казват: "Хубаво е човек да си има сенчица." Знаете ли какво означава? - Да си има мъжленце, превод. Ама заблудението е там, че ако този мъж е само сянка, от тази сянка има да страдаш. Ще имаш такива големи разочарования, каквито не си ги виждала. Ако този мъж вземе мястото да те ръководи, да внесе светлина, топлина и сила, на място е. Ако един мъж не може да внесе светлина в ума на една жена и ако той не може да внесе топлина в сърцето, и ако не може да внесе сила в сърцето и ако не може да внесе сила в тялото, той не е мъж. Той е сянка, няма реалност. Аз пренасям същия закон. Ако ти вярваш в един Бог, който не може да внесе светлина в твоя ум, ако ти вярваш в един Бог, който не може да внесе топлина в твоето сърце и който не може да внесе сила в тялото, ти си в заблудение. То е сянка на живота.

По някой път питат: "Каква е реалността?" Реално е туй, което внася светлина в ума. Реално е туй, което внася топлина в сърцето. Реално е туй, което внася сила в тялото, здравето е едно последствие. То е резултат.

Та казвам: Искам сега да се освободите от ония заблудения на миналото. "Блажени нищите духом". Аз бих го превел тъй: "Блажени любещите, защото на тях е Царството небесно." Бих изтълкувал "блажени кротките" - блажени умните, защото те ще наследят земята. "Блажени гонените" - блажени, които имат оръжието на истината. Че туй е положителната страна. Вземаме да бъдеш нищ духом, да има нещо в тебе. Ако аз имам хиляди градуса топлина, мислите ли, че някой враг може да ме барне? Ако имам хиляда или две хиляди топлина, с какво ще ме барне той?

Но питам сега: Кой от вас би издържал една топлина от 2 хиляди градуса. Трябва да имате азбестови дрехи. Не зная дали и азбестът може да издържи.

Сега, като се говори, мнозина казват: "Мирише на попщина." После казват: "Мирише на религия." Те са нерéalни неща. Казва: "Той е много религиозен човек." То са външни неща. Религията е станала мода, да се обличаш. Онези, които отиват на някакви официални приеми, обличат се с цилиндри, тури фрак, огърлица или бяла ще бъде, или черна, с ръкавици, избърснат хубаво. Ако този човек и отвътре би бил така, какво щеше да бъде? А пък той мяза на български шоп. Шопите отвън са много хубаво облечени, но като идеш в къщата вътре, ще видиш, какъв е шопът. Всеки наричам шоп, който отвън е много хубаво облечен, пък отвътре е нечист. Той е шоп. Целият свят сега е шопски. Вътрешно е шопски. И религиозните хора са шопи. Отвън са отлични, благородни, езикът им е мек, учтиви са и мязат на млади моми.

Разправяха ми един пример тук в София станал. Иде един селянин богат облечен, с хубави дрехи, с часовник, с пълна кесия, една мома около на 19-20 години се хвърля на врата му и вика: "Чичо, чичо", започва да го целува. Радва се, че намерила чичо си. Чичото я взема във фойтона и той се чуди. Тя се много радва, че го намерила. Отиват на хотел и след един час, чичото вижда, че часовникът хвъркнал, парите ги няма и чичовата я няма никъде. Колко пъти тази любов, като дойде в света казва: "Колко те обичам!" Аз това за тебе, онова, за тебе, но след 4-5 часа, след няколко месеца, след няколко години, туй изчезне. Казва: "Къде отиде любовта?" Тогава имаме едно смешно схващане за любовта. Любовта не е сила, която така изчезва. Няма в света по-постоянно, по-устойчиво от чувството на любовта. Казвам: Ако човек веднъж се запали с огъня на любовта, той никога не изгасва. Туй, което изгасва, то не си имате любов, но то е сянка на любовта. Сянката изчезва, реалността всякога остава.

Ние говорим за един Бог в света като любов, който никога не се мени. Туй което всякога в нас остава неизменно, то е Бог. Единственото нещо, което в нас остава неизменно, след като преминем всичките изпитания в света, то е Бог. Питате: "Защо трябва да преминем тия страдания?" За да остане Бог в нас. Като минем през всичките изпитания, Той да остане в нас, Който е всякога неизменен, при всичките условия на живота. Затова трябва да ми-

нем всичките страдания, сиромашия, че онова, което остава в нас неизменното, то е Бог, на когото можеш да разчиташ. То е реалността, туй разумното в нас, на което всякога трябва да разчитаме. Ако на него разчиташ, то никога не е преставало да ти помага. Когато разчиташ, не на него, но на неговата сянка, тогава, ни глас, ни слушание.

Имаме такъв пример с пророк Илия. Той и 400 души Ваалови пророци се събират. Молиха се Вааловите пророци целия ден, викаха, кряскаха, играеха, биеха се едни други. Казва пророк Илия: "Викайте, може да спи, Той работа си има Господ, голяма работа има, викайте още." Казва: "Няма Го, види се много е зает, но чакайте тогава, аз да се помоля на моя Господ." И когато се помоли Илия, изведнъж огънят слезе и помете всичко. Избави се значи. Тогава, ако ти си един вярващ, който играе ролята на онези лъжливи пророци, че целия ден се молиш, с месеци се молиш и ни глас, ни слушание, трябва да се освободиш от туй заблудение, знай, че в туй, което вярваш, не е вярно. И в съвременното електричество, ако в една инсталация съществува най-малкият дефект, не може да се прояви светлината. Не че светлината не съществува. И тъй, премахни най-малкия дефект. Съвършен трябва да бъде човек. Казва: "Как човек може да бъде съвършен?" В пътя на любовта не трябва да има никакъв дефект. Пътят трябва да бъде съвършен, за да се прояви Божественото в нас.

Казвам сега първата дума - "Блажени нищите духом" - блажени, които любят. Досега Христос е казал: "Блажени нищите духом", блажени, които оценяват любовта, които приемат любовта. Аз казвам още повече: Блажени са онези, които предават любовта, не предават, но онези, които са проводници на Божествената любов. Едни са проводници да я възприемат, други са проводници да я предават. Сега се нуждаем от хора, които да бъдат носители на великата Божия любов в света. Много малко има, които са носители на Божията любов. Всички вие очаквате от сянката нещо. Казвате, да има човек сянка. Като погледне къщата, надява се на къщата. Като помисли за парите в банката, има една сенчица. Казва: "Хубаво е това." Но то е сянка, не е самата реалност, на която човек може да разчита. Реалността се отличава с едно качество. Когато си в нея, никой не може да те раздразни. Когато си в нея, никой не може да те обезсърчи, да те обезвери. Когато си в нея, никой не може да те лиши от твоята сила. Там дето твоята сила се

нарушава, или може да те извадят от твоето вътрешно състояние, ти си в сянката на живота. Така трябва да се разбира живота. Дойде някой, казва: "Ние сме слаби хора, грешни хора, майка ни в грях ни е заченала." Те са стари вярвания. Човек, който е заченат в грях, той е всякога грешен. Той праведен не може да бъде. Ще ми каже някой: "Роденият от Бога грях не прави." Следователно, каквато е майка ми, такъв ще бъда и аз. Ако аз съм роден от една майка в грях, кракът ми не може да влезе в Царството Божие. Наново трябва да бъде роден, от кого? Да бъда наново роден от онази майка, която грях не прави. Щом се раждам от една майка, която грях прави, кракът ми в Царството Божие не може да стъпи. Щом се родя от майка, която грях не прави, тогава ще влеза в Царството Божие. Роденият от Бога грях не прави. Така сега седи истината. Някой казва: "Аз служа на Господа, но не зная, какъв голям грях съм направил." - Не си роден, трябва да се родиш, нищо повече. Хубава е първата майка на сенките, но втората майка е майка на съвършенството, на която ти може да разчиташ. И тогава казвам: Кой са признаците на родените от тази майка? Любовта е качество, което показва, че си роден. Щом обичаш, ти си роден. Може да ми кажете: "Аз обичам." - Тогава си роден. - "Ама нещастен съм." - Не си роден. - "Здрав съм." - Роден си. - "Разболях се." - Не си роден. Как ще разбирате това противоречие. Вие мислите статически. Вие мислите, че в доброто, човек е добър. Вие мислите за един човек, че е добър, като статуя. Питам: Може ли да бъде една статуя добра? Никога не може да бъде добра. Добър е един човек, който може да ви направи една услуга. Вие се давите, изважда ви из водата. Или ти си паднал, изкълчил си крака, той дойде, намести ти крака. Този човек е добър. Вие имате заблуждения, изправя ви заблужденията, поучава ви. Един човек, който ви туря в пътя на вашето щастие, той е добър човек. Един човек, който ви изкарва из пътя на вашето щастие, той е лош човек. Дали го прави съзнателно или несъзнателно, то е друг въпрос. Всеки един път, който носи нещастие, той е лош. Всеки път, който носи щастие е добър.

Та казвам: Трябва да се изучава. Мнозина изучават Евангелието. Някои имат постижения. Онези, които са постигнали тези постижения са в Царството Божие, там живеят. Онези, които нямат тези постижения, са в Божествения хамбар, те са тук на земята. Вие се поставяте кандидати за Царството Божие. Сега,

как да ви обясня туй вътрешно съдържание на духовния живот? Представете си, че вие сте свършили художествена академия по изкуството и много добре сте свършили. Искате да дадете някоя изложба, но не може да направите изложба с чужди картини. И аз мога да направя изложба с чужди картини. Да взема на 20-30 велики художници картините, да направя изложба, но тая изложба не е моя. Да мисля, че е моя, то е заблуждение. Ще се опретна аз със своята четка да рисувам, че туй, което аз съм нарисувал, да зная, че е мое. Сега духовните хора правят изложение, но с чужди картини. Какво нарисувал пророк Исая, вземат картината, турят я. После взема картина на Йеремиа, апостол Петър, Йоан, Павел, направите изложение с чужди картини. Къде са вашите? Велики хора са тези. Те са велики, работеха за Бога. И ти трябва да се опретнеш, да работиш като тях.

Да ви дам едно правило да се ползвате. Питате: "Защо са тези изпитания?" Бог се проявява по два начина в света. Той ще прати един разбойник да те обере. Казваш: "Що го изпрати Господ?" Господ го прати да те обере и на тебе казва: "Не прави като него!" Загова те обра. Не обичаш това, не прави като него. Ти си беден, прати друг човек, ще ти даде пари назаем. Казваш: "Защо ще го направи?" Казва ти Господ: "Бъди като него!" Дойдат ли крадци, Господ ви казва: "Не бъдете като тях!" Дойдат ли добрите хора, бъдете като тях. Дойдат страдания - не причинявайте страдания. Дойдат добрите хора, които правят добро, Господ казва: "Бъдете като тях и вие. Вземете урок от тях." Казвате: "Аз ли съм най-грешния човек, че всички страдания дойдоха до мене?" Не се минава много време, като излезеш навън, туй което не го искаш за себе си, го правиш на другите. Мислиш, че всичките други хора са виновати.

Да ви кажа, че няма нито един от вас, за когото да не са ми говорили лошо. Няма нито един, от когото да не са се оплаквали, от него. Няма изключение. Кой как дойде, все ще се оплаче от някого. Казват ми: "Ти говориш много добре, но твоите не те разбират." Казвам им: Елате вие да ги заместите. Те са станали лоши, защото са взели вашите места. Понеже техните места са празни, елате вие, на техните места. Сега тези, които говорят така, защо хората говорят лошо? Казвам: За мене говорят лошо. Какво не говорят отвън сега. Казват: "Извеяна работа." Да, казвам, аз все извеяни работи търся. Всичко в мене е все извеяно. Неизвеяните

работи аз ги оставям настрана. Неизвеяните са за вас, извеяните за мене. Нечистото, неизвеяното жито за вас, което е хубаво извеяно е за мене. Сега, кое е по-хубаво, добре ли да говорят хората за вас или зле да говорят? Ако хората говорят зле заради мене, злото е за тях, ако говорят добре, доброто е пак за тях. Следователно, ако говорят зле за мене, те страдат. Като говорят добре, те се радват. За мене е същият закон. Аз като говоря добре за хората, аз се радвам, ако говоря зле за хората, аз страдам. Ние нямаме право да говорим зле за хората, ето в какво отношение, за Божествените работи нямаме никакво право да говорим зле. Ние може да си позволим, но ще дойдат страданията. За човешките работи може да си дадем мнението. Та казвам: Всичко в света, ако се прави е Божествено. Но то трябва да се посее. Божествените работи са всички добри. Всичко, което иде е добро. Писанието казва: "Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне за тяхно добро". Сега някои идат и казват: "Какво ще стане сега?" Казвам: Какво ще стане? В света иде едно голямо благо. Господ е дошъл да уреди света. Казвате: "Виж, какво правят с евреите германците в Германия." Ами, че дошъл Христос, съди ги. Казва: "Едно време вие защо ме разпнахте?" Германия ги съди. "Защо вие едно време не приехте моето учение? Досега вашите глави какви са, че не сте приели още моето учение? Сега пари давайте. Вие с вашето користолюбие, с вашия фанатизъм, какво мислите да правите?" Евреите не бяха една ниска раса, онези, на които Христос проповядваше. Евреите мислеха, че са богоизбран народ. Питам сега, като ги гонят, богоизбрани ли са? Гонят ги за парите. Ако са сиромаси, хич няма да ги гонят, 5-6 милиарда имат. Германците не са толкоз глупави. Когато хванат един вол, защо го хващат? - За да работи. Вола го колят, защо? Има нещо в него. Вземете един вълк. Той е умен. Обвиняват вълка, че е жесток. Много човеколюбие има в него. Като срещне болна овца, вълкът я побутне по корема и казва: "Много те жалия, паси тук." Остава я. -"Трябва да се пооправиш малко." Той не яде една болна овца. Човеколюбие има той.

Сега направете един опит. Разбирайте ме добре. Като, че в нас няма никакви добродетели. Вие сте нарисували една картина на един силен човек, или груб човек, или беден човек, или богатия човек, как сте нарисували? Но вие искате да нарисувате една картина на един добродетелен човек. Какво ще ви кажа на вас. Аз

още не виждам някой да е нарисувал картина на добродетелен човек. Много хубави картини има нарисувани - картина на беден човек, на груб човек, хубави отлични, картини има нарисувани, картина за беден човек, за груб човек. Хубави отлични картини, много хубаво сте ги схванали чертите. Идеални са. Но много малко картини съм виждал на доброто, пък силата на човек е именно в доброто. Не може да бъде един човек силен, ако не е добър. Във всяко отношение един народ, едно общество и човек в своя живот на земята не може да успее, ако не е силен. Силата пък седи в доброто.

Сега тия народи се бият. По какво се отличават германците? Германците са малко по-умни от англичаните. На физическото поле англичаните туриха силата във водата, германците във въздуха взеха силата. Та сега едните по вода са силни, другите по въздух са силни. Кой побеждава? От въздуха е по-опасно, отколкото от водата. И се оттеглят сега и мислят. Казвам: Мнозина сега сте силни като англичаните по вода, по въздуха не сте силни. Германците по ум са по-силни. Англичаните се заблудиха в своето богатство. Казват, 200 години те всякога са побеждавали. Така мислеха и започнаха да уповават на водата. Казват: "Горе въздушните работи не са толкова важни, но водата." Иде вече времето за ума. Мнозина от вас претърпяват крушение по море. По вода трябва да бъдете силни, но колкото сте силни по водата, толкова трябва да бъдете силни и по въздуха. Не само така, но има една сила още по-голяма от англичаните. Ако дойде един от военните капацитети на Бялото Братство, на Всемирното Бяло Братство, той само от брега, като погледне всичките параходи ще останат на мястото си. Всички матроси ще заспят, ще ги приспи, тия които са във водата, ще приспи и тия, които са горе в аеропланите. Какво ще правят тогава, как ще воюват? Вие сега още се биете с параходи. Вие казвате: "Долу оръжието!" Не долу оръжието, но тази сила седи по-горе от силата на водата и силата на въздуха. Казвам: Доброто е сила вътре. Когато обезоръжиш водата, когато обезоръжиш въздуха, нова сила ще дойде.

Казва: "Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно". Преждам: Блажени, които любят Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, тяхно е Царството небесно. То е ново учение, което [идва, б.р.] в света сега да спаси света.

Казвам: Сега всички трябва да бъдете силни. Едно време

бяха силни на земята. После станаха силни на водата. Сега станаха силни на ума. Сега трябва да бъдете силни и в светлината. Казвам: Новите хора трябва да бъдат силни в светлината.

Отче наш.

БОЖИЯТА МИСЪЛ

25 утринно неделно Слово

21 април 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. Молитвата на Царството. В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Иоана.

Няма по-хубаво нещо на земята от това да мисли [човек, б.р.] добре, да чувствава добре и да постъпва добре. Сега не вземайте в обикновения смисъл да бъде човек добър, да има светъл ум и т.н. Аз не зная какво разбират хората, да има човек светъл ум. Тази лампа е светла, но светлината ѝ от нея ли произтича? Някакъв ток минава и тя го превръща на светлина. Светъл ум, значи човек да бъде свободен, да възприема светлината и да произвежда светлина в себе си. Пряката светлина е недостъпна за човешкия ум. Светлината, която имаме е отражение, нагажда се на ума. Светлина е, която може да произведе една мисъл. Какво отношение съществува понякога път между светлината и мисълта? Светлината, това е външното условие за проявление на мисълта. Често идеалът на младото поколение е да ходят по двойки. В какво седи идеалът сега? Този идеал на земята изгубва своя смисъл. Хората започват с Божествения живот като ангели, а свършват по човешки. Започват със светлината, идат до топлината и свършват със силата. Те започват с радостта и свършват със скръбта. Като остарее човек, току се оглежда на огледалото. Казва: "Отидоха младините." Като млад момък и като млада мома ще се облече, ще ходи на хорото, ще се показва. Като стар носи бастун, наведен, гледа на земята и казва: Остарях вече. Какво подразбира: "Остарях"? Че като си остарял, кой ти е крив за това? Сега аз разглеждам предмета много обективно, както един зоолог разглежда едно животно. Разглеждам старостта въвн от човека. Не смесвайте човека като млад или като стар. За мене и старостта е една дреха, която човек трябва да облече. Че си се облякъл, това е твоята работа. Че си скъсал тази дреха, то е една работа. Като се скъса дрехата, вие съвсем криво разбирате скъсването. Вие така тълкувате скъсването. Понеже тази дреха, като си я носил дълго време, тя се е посветила. Щом се посвети дрехата, образуват се прозорци. Най-първо къ-

щите са ги правили само с една врата, но като станаха културни, турят вече прозорци или на изток или на юг, или на север, или на запад. Някой път има два прозорца, някой път четири, някой път трябва да се турят стъкла. Като осиромашее човек, много прозорци има. Вие считате тези прозорци като оголяване, скъсала се дрехата. Какво разбирате под думата "оголял"? Всеки човек, който не мисли добре, оголява. Всеки човек, който не чувства добре, оголява. Всеки човек, който не постъпва добре, оголява. Щом като оголее, ще го изпъдят из рая навън на общо основание. Като дойде архангел Михаил, той ще донесе една кожена дреха, ще го облече и ще го изпъди из рая навън. Казва: "Хайде в света да работиш."

Страданията ще научат човека да мисли. Сега аз не искам да ви говоря, да ви убеждавам. От толкоз хиляди години хората са все говорили и едно нещо са искали, да убедят хората, че има Господ в света. Искат да докажат, че Христос е възкръснал. Да допуснем, че има бъдещ живот. Хората доказват, но те още не са доказали.

Отишъл един от видните проповедници Муди при един професор по богословие, който искал да докаже, че действително китът погълнал Йона. Но китовото гърло е малко, че не могъл да го погълне. Този научно доказвал по кой начин го е глъгнал. След като доказвал, доказвал, всички разбрали, че го е глъгнал. Муди казва: "Зор видя Йон, докато го глъгна китът, трябваше да го държи във водата, докато го глъгнал." Вие чакате да докажа, дали го е глъгнал или не. Как и го е смлял, колко време го държал. Трябва да се докаже, че три деня го държал в устата си. Туй е човешка страна. Защо Йона трябваше да го глъгне китът? - Защото бягаше от Господа. Прати го Господ да иде в Ниневия да проповядва. Той не отиде в Ниневия, отиде да проповядва на кита. Толкоз беше усърден, че като го хвърлиха, отиде да проповядва на кита. А пък като беше толкоз учен, че го научи как да се моли. Той му проповядва, най-първо казва: "Добре дошъл", прие го в устата. Проповядва на Йона да се моли. Казва: "Ха сега да те видя. Като ти каза Господ да идеш в Ниневия, защо не идеш?" Тия всичките хора ще измрат, ще погинат. След това китът го изплю на брега и каза: "Ха, на добър час, да проповядваш. Още веднъж не искам да те приемам на гости. Мене ми е неприятно да приемем гости, които не изпълняват Волята Божия."

Проповедниците не разглеждат въпроса така. Казват: "Как тъй китът да говори на Йона. Той е едно глупаво същество." Че хубаво, как умното същество влиза в устата на кита вътре? Казвате, то е случайност. В алегоричният език, случайност в света няма. Какво разбирате под думата "случайност"? Когато човек се е обезверил от всичко в света, той влиза в света дето случайността е. Тя случайността, е една много красива мома, която управлява света. Като го хване, тя му доказва. Тя като говори на човека, той разбира какво нещо е. Като си се обезсърчил от всичко, тогава ще дойде нещо, което ще те убеди и ти сам ще се учудиш, как е станало това нещо. Понеже, като няма да можеш да го обясниш, ще кажеш: "Това е случайност в света." Сега аз не искам да ви доказвам, какво нещо е случайността в света, защото трябва да ви държа цял един час на повърхността отгоре. То е много трудна работа. Представете си, да ви държа с един конец над един кладенец отгоре, да ви доказвам, може ли да влезете в кладенеца или не. Не ви се иска да слезете. Да ви доказвам, да ви убеждавам, че като слезете, богатство има, че това има, онова има, цял час ще ви вземе, докаато ви убедя. Казват: "Може да ме пусне, но я ме извадите, я не." Не сме ли ние хората, които висим с един конец отгоре над кладенеца? Какво нещо е смъртта? Ходиш, разхождаш се, дойдеш вечерно време над кладенеца, не влизаш още, защото не се скъсал още конца. Като се скъса конецът, ще слезеш долу. Питам: След като се скъса конецът и ти влезеш в кладенеца, закон ли е това, или случайност? Случайността не е за разумните хора. Всички онези, които се учат, за тях е случайност. За вярващите действа онзи Божествен закон, онази последователност, онази разумност, която съществува в света. Разумността е една необходимост. Ние казваме, че един човек е разумен. Казваме, че на човека лицето му е светло. Има една светлина, която излиза от лицето на човека, когато човек стане разумен. Ако човешката мисъл се усили, човек може вечерно време да ходи без да му трябва светлина, самото му лице носи светлина и свети. Вие влизате в света и не знаете, как трябва да постъпите. Всякога, когато човек не знае, как да постъпи, значи малко светлина има, мисълта му е слаба. Но вие, когато мислите, за кого мислите? За когото обичате, мислите. Мнозина искат да имат силна мисъл. Но силната мисъл, светлата мисъл зависи от любовта. Невъзможно е, не можеш да мислиш за туй, което не обичаш. В света има два начина, по които се учим - по

нещата, които ние обичаме и нещата, от които ние се отвращаваме. Тези работи, които обичаме, се привличаме от тях, ние искаме да ги опознаем отблизо. Неща, които не обичаме, искаме, колкото се може по-далеч от нас да бъдат.

Сега сме в един свят, дето всякога може да изгуби туй, което има. Имате една светла мисъл, тя може да потъмнее. Имате едно светло чувство, то може да потъмнее. Ако искате вие да се реализират нещата във вашия живот, те трябва да минат през три фази - онова, което трябва да се разбира в живота, трябва да бъде като мисъл в мисловния свят и тази мисъл ще слезе във вашето сърце, ще се превърне в едно чувство, нова форма ще вземе. Така ще живее доста дълго време. След това, това чувство влиза във физическия свят, като една постъпка. Така ще живее, дълго време, че тогава ще се въплоти отвън, ще стане като някоя реалност. Едно дете, дали е от единия пол или от другия, ако не мине през трите свята, вие не може да очаквате да яви нещо хубаво. Деца, които не са минали от мисловния свят, от духовния свят във физическия, да са живели в ума на човека, те отвън не могат да се въплотят. Ако се въплотят, ние ще кажем, че те са изродени.

Казвам: Законът е същия. Бог трябва дълго време да ви държи в ума, трябва да ви държи в сърцето си, да ви държи и във волята си, че тогава, като излезете из ум, из сърцето и из волята на Бога, че влезете в света, тогава ще стане нещо от вас. Роденият от Бога трябва да е държан и в мисълта на Бога. Вие казвате: "Да видим Христа." С виждане тази работа не става. И само с молитва не става. Молитвата е хубава, но ще се намерите в трудно положение, ако не разбирате. Мене ми разправяха един анекдот, тук в България или в София е станал. Може да е измислен, не съм го проверил. Един шоп отива на пазара и носи една каца масло. Двама софийски апаши, като търговци, гледат маслото, харесват го, казват, че те имат съдружник в Княжево. Дават му малко пари и му казват, че те ще го заведат при един свещеник, който ще му плати, а те вземат маслото. Отиват при свещеника и казват: "Дядо попе, този селянин е малко побъркан, но на ти 50 лева, прочети му да му мине. Той ще ти иска пари за масло, но ти му чети." Отива селянинът при свещеника да му плати. Той му туря патрахилия и започва да му чете. Казва: "Дядо попе, тази работа с четене не става, да ми платиш маслото." Свещеникът го потупал и почнал още да му чете. Той пак му казва: "Дядо попе, тази работа с чете-

не не става. Маслото трябва да се плати."

Къде е погрешката? Свещеникът се е хванал с четенето, не е видял уловката. Дяволът някой път ще ти тури 50 лв. и вие ще плащате маслото на дявола. С четене, с молитви не върви тази работа.

На земята, човек е дошъл да върши волята Божия. Трябва да изучава Божията мисъл, да изучава Божията любов, да я възприема. Да я възприема във всичките нейни проявления. Има си закони, по които трябва да се изучава любовта. Няма по-красив предмет от изучаването. Аз се радвам, че младите изобщо са по-жежки да изучават. Старите казват: "То за любов не става. Ние бяхме там, то е празна работа, в света надали има любов." Че какво има в света? В света има любов, но ако ти не разбираш, какво нещо е светлината, ако не разбираш, какво нещо е топлината, мисълта, чувствата, постъпките, с тия трите работи ще се въоръжиш да разбираш любовта. Когато човек разбира отношението на любовта, в него наставя един нов живот, тогава ще дойде безсмъртието. Казва: "Това е живот вечен да познаят тебе Единнаго, Истиннаго Бога". А Бог е любов. Човек, като познае любовта, ще влезе в живота на вечния живот. Във вечния живот ще намери всичките възможности. Туй, което човек търси, там ще го намери.

Казвам: Днес какво трябва да се прави? Казват, че Христос дошъл да спаси света и пострада. Ние, като разглеждаме света, казваме: "Как Христос не е още спасил света." То не е еднократен процес. То е един непреривен процес, както когато се вари розово масло. Знаете ли, няма нужда да знаете от колко килограма рози излиза едно кило масло? Горещо да ви кажа аз, макар че не съм варил розово масло. Горещо да се изисква три хиляди килограма цвят, за да се изкара едно кило розово масло, 1:3000. Три хиляди розов цвят, че като го варите, капка по капка пада, излиза туй масло. Колко време се изисква, докато извадите едно кило масло? А пък да извадите от първичната материя, от която светът е създаден, от която човекът е създаден, трябва 3 хиляди години всичките фабрики в света да работят, за да изкарат един килограм от тази материя. И ако могат да изкарат един килограм масло, целият свят ще се поправи. Като поръсиш на един глупав човек от тази материя, умен става. Лошият, като поръсиш, добър става. Всичко в света, дето минеш, като поръсиш десетина капки на съвременния свят, всички тия хора, ще станат хора.

Разправяха ми един пример. В едно чорбаджийско семейство се бият синове и дъщери, крясък. Влиза една мома хубаво облечена, поусмихва се, казва: "Какво има? Много хубаво се борите." Всички се чудят. Тя поговори с този, с онзи, всички насядат, казва: "Какво има между вас?" Бащата казва: "Много се радвам, че дойде." Майката казва: "Много се радвам, че дойде." Всички се радват, че е дошла. Веднага престава караницата, престава злото. Тя носи нещо. Че тия хора, които се карат в къщи, те се карат за едно парче хляб. Всички са гладни, всеки тегли парчето да яде. Бащата го тегли, майката, синът, дъщерята се карат да го вземат. Тя иде и торбата е пълна с хляб, за всички има по един сомун. Веднага спорът престава. Сега вие по някой път за какво спорите? За хляб. Речено-казано. Как някой си е позволил да вземе повече хляб от тебе. Не е въпрос за вземане. Кажат ви, че той говорил нещо лошо за тебе. Ти се докачиш, казваш, няма право да взема от твоя хляб. Процесът е обратен. Лошо говорил. Аз казвам по търговски: Той си позволил да вземе цяло кило от торбата. Какво право има? Какъв е законът? Кой взема от торбата? Аз съм виждал, като вземат хляб, че с хляба по главата. Българинът още като вземеш самуна, ще те набие наместото. Англичанинът и американецът, като ги обидиш, не ходят да се съдят като българите. Понякой път аз съм виждал, как се бият англичаните. Казва: "Господине, говорил си нещо лошо по мой адрес?" - "Да." Започнат да се боксира по носа, по главата. Набият се. После се хванат за ръка, поздравят се, наместват си шапките, примирят се. Върви единият и казва: "Не трябваше аз да говоря за този човек." Другият, който го бие, казва: "Не трябваше толкоз да го набия." Единият мисли, че не трябвало да говори така лошо, другият мисли, че не трябвало да го набие така. Не е лоша работа да се набият хората.

Влизам в един дом. Майката с точилката бие едно малко момиченце. Момиченцето плаче. - "Извинете господине." Рекох: "Ти го опитваш дали хубаво знае да пее." Казвам, доста хубав глас. Отлична певица ще стане. Гласът е много ясен. Като взема тоновете са много верни. Основният тон много добре взема, мекота има, топлина има, светлина има и сила има. Щом майката бие детето, човек става от него. Дете, което плаче, човек става от него, дете, което не плаче, човек не става.

Казвам: Помнете едно нещо, в света съществува един закон - както постъпваш с другите, така ще постъпват и с тебе. Както

мислиш, така и за тебе ще мислят. Както чувствуваш, така и за тебе ще чувствуват. Както постъпваш, така и за тебе ще постъпват. Казвам: Практическото приложение на закона е, че човек сам създава своята съдба по единствената причина със своята мисъл. Ако възприеме мисълта такава, каквато Бог я изпраща в света, все ще има едно отражение, ако възприеме Божествените чувства така, както ги изпраща Бог в света и ако възприема Божествените блага и постъпки, човек ще има всичко. Вземете, най-първо бащата трябва да възпита своя син. Ако той не може да му предаде онази Божествена мисъл, която Бог му е дал и ако не може да предаде любовта, както трябва, ако не може да предаде истината, както трябва, защото истината седи в постъпките. Ако ти не можеш да постъпваш добре, ти ще бъдеш един неспособен човек да предадеш истината. Ако ти не можеш да чувствуваш добре, ти ще бъдеш неспособен да предадеш любовта. Ако ти не си способен да мислиш добре, ти няма да можеш да предадеш Божията мъдрост. Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина трябва да се предадат такива, каквито са. Колкото и да е малко, трябва да предадеш, тъй както мислиш и да бъдеш доволен в себе си, че си предал туй. Ти сам да се радваш на онова, което си направил. Сега това е един закон, с който трябва да се справите, заради вашия въгрешен закон. Той ще ви служи за бъдеще, не за сегашния живот, туй е за далечното бъдеще. Ако не се научите да мислите добре, да чувствувате добре и да постъпвате добре, вие не зная дали може да виждате ангели за в бъдеще. Ако вие видите ангели, вие ще се намерите в положението, както ако някой кон дойде при човек и иска да види това същество, което Бог е създал. Това същество ще се качи на гърба на коня, ще му тури гем, ще тури седло, един ремък отдолу, ще се покачи на гърба му, с шпорите ще го побутва по корема. Казва: "Ето това същество създал Бог." Това същество ще му тури юзда, ще го впрегне в каруца, ще се качи на каруцата, ще вземе камшика, ще каже: "Дий!" Конят ще каже: "Ето това същество Бог е създал." Като се върне конят, ще каже: "Още веднъж не отивам при хората. Там няма никаква свобода."

Казвам: Има един начин, при който можете да бъдете здрави. Аз много пъти съм говорил, искате да бъдете здрави. Човек, който иска да бъде здрав, той трябва да разбира закона на любовта. На земята, ако иска човек да работи, умът му трябва да разбира зако-

нът на любовта. Ако иска нещата да ставаг тъй, както той иска, той трябва да разбира закона на любовта. Не тази любов, която вие имате, едно приятно разположение да има човек. Разположението ще дойде.

На всяка една мисъл, която проникне във вашия ум от Бога, какво място ще дадете? Сегашните богати хора, нали имат стая за гости, най-хубавата стая, като дойде някой голям гост. Като дойде някой цар на гости на друг цар, ще му даде най-хубавата стая, легло, покривки, юрган, килими - всичко, туй в съвършенство направено. Казвам: Във вашите души вие имате ли стая приготвена за една Божествена мисъл? Тя е като един ангел, като дойде, имате ли стая заради нея? Ако нямате стая, тази мисъл ще мине, ще замине, не може да остане във вас. Тя като погледнеш ще си замине. Ако имате стая, тази мисъл ще остане във вас, този ангел ще остане във вас и цяла нощ ще ви говори. Като се върне ангелът при Бога, той ще разправи за нуждите, които имате в света. Само като мине покрай вас, ще каже, че вие нямате нужди, че онова, което вие имате, не сте го разработили, че вие не се нуждаете от нищо друго. И тогава Господ ще ви изпрати един, който да ви научи, как да си държите стаята чисти. Знаете, колко мъчно е да имате чист ум, колко мъчно е да имате чисто сърце и колко мъчно е да имате чисто тяло. Като се изпотява човек, от 7-те милиона прозорци навсякъде потта излиза. Като се лекува някой болен човек - приложен е начинът, най-първо излиза пот, която е миризлива и най-после излиза една студена пот. Като вземе да излиза тя, човек е чист, престава да мирише. Щом престане да мирише, то човек е здрав. Дотогава, докогато потта мирише, човек не е здрав. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от собствените си мисли, ти не си здрав човек. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от собствените си чувства, ти не си здрав човек. Дотогава, докогато ти се безпокоиш от собствените си постъпки, ти не си здрав човек. Казваш: "Условията са такива." Ти ще внесеш в себе си спокойствие, ще го намериш туй спокойствие. Ще се обърнеш към Бога, ще се молиш, ще се молиш докато дойде спокойствието.

Сега на вас този процес ви се вижда мъчен, понеже мислите, че големи усилия трябва да се направят. Казава: "Много дълго трябва да се моли човек." Дългото време подразбира една вътрешна интензивност. Човек желае всичко туй с всичкото смирение на душата си, желае нещата да ги има. Защото гордостта в човека

иде, когато той мисли, че няма нужда от никого. То е едно заблуждение. Казва: "Аз нямам нужда от никого." Имаш нужда от баща си, от майка си, от братята, от сестрите. Майка му девет месеца го носила - нямал нужда. Баща му го хранил - нямал нужда. Всичко в света работи за нас. Казва: "Нямам нужда от никого." Когато така казва, не зная какво мисли човек. Той има нужда от въздух, той има нужда от светлина, казва, не се нужда от нищо. Къде е философията? Ние сме така зависими. Седи, в себе си се надул, казва: "Нямам нужда от никого." То е глупава работа. Тепърва човек има да се учи, да се моли, да говори на баща си, че във всяка дума да има светлина, във всяка дума да има топлина, да има и сила вътре. Да носи нещо благородно, да носи едно ухание. Само като си дигнеш очите към Бога, от тия очи да излиза светлина, като си отвориш устата, да потече благо, като че мед тече из устата ти навън. А пък като проточиш ръката си, да излезе сила. Законът е такъв: Слабият, като дружи със силния, силен става. Глупавият, като дружи с умния, умен става. Онзи, на когото сърцето не е топло, като дружи с онзи, на когото сърцето е топло и неговото става топло. С какъвто дружиш такъв и ставаш.

Дружете с хубавите светли мисли, дружете с топлите чувства! Дружете със силните постъпки! Силните постъпки се направляват от ангели. Мислите, чувствата и постъпките, това са качества на един свят, който тепърва има да изучаваме. В сегашния физически живот ние се учим да се обличаме и събличаме. Ние сме се научили да обличаме връхни дрехи, ризи и други. Да се обличаме, това сме научили. Как, какъв е смисълът на живота, не го знаем. Казва: "Трябва да се наядеш." Какво е яденето? Наядеш се, после спиш. Казва: "Пак да ядем, пак да спим." Казва: "Много учен човек." Ще стане, ще вземе книгата, ще надраска с черно мастило, ще напише думите, ще постави точки, запетаи, казва: Написал нещо.

Веднъж бях при един евангелист, който вярва точно тъй, както е писано в Евангелието. Подула му се страната, вика лекар. Казвам му: "Нали е писано в Евангелието, че който има вяра, да се помоли и ще оздравее." Казва: "Молих се, но не оздравях." Казвам: Каква е тази вяра, която не може да оздрави един зъб? Той казва: "Господ няма да се занимава с такива работи." Рекох: "Че само лекарите ли могат да направят това?" Казвам му: "Ако аз мога да те излекувам без лекарство, какво ще кажеш?" Казва: "Без лекарство не може." - "Как да не може?" Казва: "То е било

само по времето на пророците, сега не може при сегашните хора." Казвам: "Ако аз го направя, какво ще кажеш?" Казва: "А, ще го направиш?" Хубаво, турям си ръката, престава болката. Казва: "Ти ме омагьоса." Щом каза, че го омагьосах, пак дойде болката. Казва: "Аз вярвам в Господа Исуса Христа. Искаш да ме убеждаваш в друго верую." Казвам: "Не, искам да те извадя, като вярваш в Христа, като го повикаш, без да си тури ръката, пак ще оздравееш. Аз го повиках. Той като си тури ръката, ти оздравя." Казва: "Как? Той ще се занимава ли с мене?" Чудни са хората. Ние не обичаме да пипаме когото не обичаме, пазим се от огън, не искаме да ги пипаме. Като обичаме някого, пипаме го. Които обичаме, мислим за тях, чувствуваме за тях, постъпваме за тях.

Та вие не разбирате закона. Казвам: Трябва да бъдем проводници на Божествената мисъл. Сега аз да ви го кажа, то е едно тщеславие, няма какво да ви казвам. От Божествено гледище, аз като те видя тебе, аз ти говоря това със смисъл. Понеже за бъдеще искам да разправам, като проповядвам, затова го правя. Другояче не щях да кажа никаква дума. Трябва ми един пример. За туй го правя, за да разправам. Другояче, може да те намеря като спиш, да си туря ръката, ще оздравееш, ще благодариш на Господа. Но понеже ти си се молил на Господа, някой да си тури ръката и да те излекува, минавам и си турям ръката. Аз се радвам, че си здрав. Радвам се, че благодариш на Бога. Сега дете се разправаме, влизат отрицателни мисли. Мислиш, че искам да те заблудя - неприятни работи. Казва: "Да не изнесеш името ми." Рекох, че в небето вече те знаят колко си вярващ. Според твоето верую Христос, чрез моята ръка те излекува. "Че как чрез твоята ръка?" Рекох му, слушай да ти кажа: "Тъй както ти гледам ръката мисля, че си от циганско произхождение. Ако още не вярваш, ще те изкарам, че си от циганско произхождение."

Та казвам: Всички хора, които не разбират Словото Божие, са все от цигански род. Всички хора, които не постъпват както трябва, са от цигански род. Циганите са ученици, които са изгонени от школата. Всеки човек, който е бил в школата на любовта и не е завършил както трябва, циганини са. Рекох му: "Ще оставиш твоята цигания." Той си казва името. Рекох му: "Името си не ми казвай. Името ти е много добро, но циганията ти е лоша."

"Както ме е Отец научил". Бог ни учи да приложим Божествената любов в нас, да имаме онова велико смирение да се

радваме, че живеем в един свят, който Бог е създал и го украсил. Че трябва да се учим да бъдем носители на всички блага. Като се научим така да живеем, през цялата вечност ще проучаваме каква е Божията любов.

"Както ме е Отец научил". Желая, както Господ ви е научил, така да постъпвате. Едно време Господ, който се проявяваше чрез пророците, проявяваше се чрез Христа, прояви се чрез апостолите, сега се проявява чрез всички, които го обичат.

Отче наш.

КАКТО МЕ Е ОТЕЦ ВЪЗДИГНАЛ

26 неделно утринно Слово

28 април 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството. В начало бе Словото.

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Иоана.

Духът Божи.

Има едно събитие, което е велико и което важи за всеки един човек, едно събитие, което е важно за всеки народ, едно събитие, което важи за цялото човечество. Едно събитие, което важи и за цялото небе. Учителят, който се явява след смъртта си на своите ученици. Едно нещо от първите по рода си. Толкоз време той беше с тях, те не го познаха. Познаваха само външната страна. Когато Христос умря, те си казаха: "Тя свърши тази работа, то се видя. Туй беше нашето заблуждение." Разбягаха се като пилци без квачка. Казаха си: "Колко будали сме били, че се поддадохме на това заблуждение, не си живяхме както другите хора си живяха." Вие сега може да кажете: "Да бяхме ние тогава в тяхното време." И вие щяхте да направите същото. И вие щяхте да се разбягате. Но сега минавате за големи герои.

Важното е, че Христос казва: "Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Той се явява да оповести една велика истина - както Го обича Баща Му, както Той обича, както Той проявява любовта си, така и Той обича. Вие, ако вземете да четете цялата християнска литература, няма да намерите нито един тълкувател, никой не е изтълкувал, защо Христос седя три дена в гроба, защо не беше един час, един ден, защо седя три дена. Ще кажете: "Не е толкова важно. Човек и без да го знае може." Три дена значи, човек е засегнат и тялото му и неговото сърце, и неговият ум. Засегнат е целият човек. Ако беше един час, отчасти щеше да бъде засегнат. А така, целият човек е засегнат. За въдеше, човек има да се развива в три направления: физическо, духовно и Божествено. Когато някой ви запита, защо Христос седя три дена в гроба, ще кажете: "За да ни покаже, по кой път да вървим." Три

пътища има на земята, по които трябва да се върви. Мнозина са направили погрешка в ранната възраст. Учениците вървяха по два пътя. Разпродадоха имането, готови вече, каквото придобият да го дадат. Като разпродадоха, трябва някой да работи за тях. Вие носите насъбрано от много векове и ако него го изхарчите безразборно, казвате: "Да си поживеем на земята." Знаете какво нещо е живеенето. Целта на човека е самоусъвършенствването. Човек има вложени всичките условия, направен е по образ и подобие Божие. Този образ и подобие изисква, човек да се усъвършенствува. Не да придобива, но онова, което е вложено, то трябва да се прояви, да се усъвършенствува човек, да стане подобен на Бога, да започне с любовта.

Та казвам: Вие сега се спирате върху живота. Светските хора се спират върху физическия живот на земята. За тях Господ е възкръснал, когато си имат къщица, кога имат парици. Русите казват: "Есть денги, Христос възкресе, неть денги, Смертью смерть." То е тяхно разбиране. Други разбират, като си имат къщица, като си имат парици, като си имат жена, като си имат дечица - Христос възкресе. Умре жената, умре той, като Настрадаин Ходжа казва: "Като умре жена ми, половината свят се свършва, като умра аз, всичко се свършва в света."

Третият път е да се служи на Бога. Защото в първия път, като искаш да имаш къщица, ще служиш на тази къщица. Камъни ще носиш, ще градиш, ще я чистиш. Къщата иска голямо слугуване всяка година. Пък всяка сутрин трябва да я чистиш, ще измиташ стаята, ще постилаш килими, украсявате я със столове, с маси, с какво ли не украсявате къщите си. Жена, ако имаш, деца ако имаш и на тях ще слугуваш. Хората слугуват на къщата, на жената, на децата, но щом дойдат до Господа, искат той да им слугува. Ако вие сте служили на една къща от любов, ако вие сте служили на жената и на децата си от любов, защо да не може да служите на Бога по същия начин. Вие казвате: "Не си струва, защото Господ няма нужда от нашето служене." Да служим на Бога се подразбира да се учим да прилагаме всичките добродетели, които съществуват, понеже целият човек е направен само от добродетели. Главата му, ръцете му, пръстите му, очите му, ушите му, носът му, устата му, всичките му органи са направени само от добродетели. И да изучавате законите на тези добродетели, тогава ще възкръснете. Някой иска, без да изучава добродетелите да

възкръсне. Туй никога няма да дойде. За да обичаш, трябва цялото ти тяло да обича. Понеже човек е сбор от голямо множество от души. Някои ги изчисляват на 30 милиарда, някои ги изчисляват на 300 милиарда.

Един учен човек, който се занимавал с живота на птиците, изчислил, че всичките птици наброяват около 80 милиарда - това е птичето царство на земята. Хората са сега около два милиарда, а птиците са 40 пъти повече, отколкото хората. А в човешкото тяло всичките клетки са около 300 милиарда. Вие даже нямате понятие за туй число и каква функция имат тия души вътре в нас. Вие мислите, че сте едно цяло и имате право да правите каквото искате. В човека има цяло народно събрание, има депутати, има министри, министър председател има. Дванадесет министра има във физическото поле, 12 има в духовния свят - 24 и в умствения свят 12, то са 36 министерства. Ако някой ви попита за имената на вашите министри, знаете ли ги? Първо казвате, че човек имал ум, имал и сърце, пък имал и воля. Чудното е, че човек има воля и не знае, как да се ползува от волята си. Има ум и не знае, как да се ползува от ума си. Има и сърце и сърцето си не знае, как да употреби. Понякой път вие се плашите, че сърцето ви биело много бързо. Защо сърцето трябва да бие? Уплашили сте се, страх ви е. Човек се плаши да не би да му вземат това, което има. Страхът е признак на една слабост в човека. Той, като прегрешил, се явява страхът да не би да му вземат живота. Казано е, че щом човек престъпи една от Божиите заповеди, може да изгуби живота си.

Аз не искам да се спирам върху неща второстепенни и третостепенни. Мнозина желаят да идат в небето, да се представят на Господа. Вие искате да имате една ауденция, вие да идете първи при Него. Не е лошо това желание. Виждаме, че Христос, Който възкръсна, казва на Мария: "Не се допирай до мене, защото не съм възлязъл още при Отца си". Преди да иде при Бога, Той се яви на учениците. Не отиде първо да се яви на Отца си, а той се яви на своите ученици. Защо? - Да ги представи и тях пред Бога. Христос, ако беше се явил първо при Бога, Той щеше да представи само себе си, но Той се представи със своите ученици, показва, че е свършил добре работата, която му е била възложена. При сегашните условия, ако във вас се яви желание да идете при Бога, какво ще му представите, кажете ми, че трябва човек да носи някаква идея. Христос представи страданието, което премина три

години, учението, после представи геройството на Неговите ученици. Защото геройство има и в бягането. Не мислете, че в бягането няма геройство. Голямо геройство има в бягането на човека. Светлината, която бяга с 300 хиляди километра в секунда, кой я кара да бяга? То е от страх. Вие ще ме разберете криво. Тя тича да си свърши работата, да не би да изгуби своето предназначение, да не изгуби онова, което ѝ е дадено. Защото, ако светлината намали туй бягане, ако намали движението, което има, тя ще потъмнее, ще изгуби онзи живот, който носи в себе си. По някой път вие се плашите, понамалявате вашата мисъл. Казвате: "Не трябва човек много да мисли, ще му изхвъркне умъг." Няма опасност за това. Има опасност от спирането в живота. Всяко едно спиране носи след себе си катастрофа. Цялото това спиране, което е сега в света, се дължи на едно малко спиране в живота на човечеството. Ако се спре още малко, катастрофата е неизбежна. И може да опитате. Вие се колебаете в живота си, казвате: "Да си поживеем." Слушал съм от мнозина братя да казват: "Ние ще служим на Господа, но да се пенсионираме, да се осигурим. Като станем пенсионери, ще служим." Като станат пенсионери, задигат ги от земята, не остават вече. Та вие всинца сте пенсионирани тук. Пенсионирани сте, изобилно въздух имате, изобилно храна имате, изобилно живот имате, мисли, чувства, всичко туй е дадено на човека. Сега трябва да знаете, че се движите, има една мисъл, която ни въздейства, че се движим в една среда благоприятна за нас. Има една велика работа в света, която трябва да се извърши. Всинца ние живеем в един неорганизиран свят, в една материя първична, която не се подчинява на Божиите закони. И тялото ни е създадено от тази неорганизирана материя. Най-първо Бог механически е образувал човека, че в него вложил живота си и той станал жива душа. То са две степени. Най-първо организиране и после оживотворяване на тази материя. Ние не само трябва да се организираме, но трябва да се въодушевим, трябва да внесем новия живот, който сега хората наричат възкресение. То е велика задача, която всеки човек има индивидуално. Пред всичките народи и пред човечеството седи една велика задача. Казвам: Един ден, когато се яви вашият учител пред вас, се таки ще се яви той, по който и да е начин, вие все трябва да бъдете ученици и да имате един учител. Това е всемирен закон вътре в природата. Слънчевата система си има учител, планетите, това са учениците,

слънцето е учител. Учи ги и всички се учат и всички обикалят около това слънце. Тяхната орбита се определя от неговата мисъл. Едни обикалят по-бързо, други по-медлено, но всички се завъртат. Някои в една година, както нашата земя, някои за 12 години, някои за 50-60 години. Някои за 120 години.

Казвам: Движението тук е свързано. Ти като обичаш някого, стремиш се към него. Понеже всичко се движи в света, туй правилно движение, този стремеж не може да се изпълни така изведнъж, изисква се дълго време, докато дойде вашият учител при вас. Той като дойде, той и вие ще минете през една тъмна бурна нощ, каквато никога не сте виждали.

Така беше и с учениците на Христа. Беше тъмна нощ. Вечерта, учениците с учителя си ходиха да се молят. Учителят беше поставен на голямо изпитание. Ходиха да се молят да дойде помощ от небето. Учениците бяха толкова силни, че тримата души, които беше взел при него да помагат и да бъдат будни, заспаха. Казва: "Да се помолим малко." Сега ще кажете: "Да спят. Не знаят ли, че Учителят им страда?" Мислите ли, че сегашният християнски свят не спи? Често тълкуват 24-а глава от Евангелието на Матей, че ще се обсади Иерусалим. Мислеха, че когато римляните обсадиха Иерусалим, за тях е писано. Целият християнски свят сега е обсаден. Колко римляни имаше тогава, когато обсаждаха Иерусалим? Сега са десет милиона, които го обсаждат, заграден е наоколо. Казва Писанието: "Ако ония дни не се съкратят, нито една плът няма да издържи, но заради избраните тези дни ще се съкратят". Искате да знаете какво ще стане? Тия дни на изпитание, ще се съкратят. Защото Божиите решения не търпят обратни решения. Онова, което е определено, ще стане. Вие искате да минете без страдания. Може, но няма да имате и радости. Вас ви е страх от смъртта. Но не може да имате един живот. Трябва да минете през смъртта. Че то е бойно поле. Що е смъртта? Това са най-големите ограничения, в които човек може да влезе. Онзи, който може да победи тия ограничения, той е силен човек, той има един ум, който не се колебае и една воля, която не се колебае. Любовта е, която превъзмогва всичките мъчнотии. В туй бойното поле, ако човек влезе без любов, той не може да изнесе войната. Христос в големите страдания, дойде и последното оръжие, което той употреби, то беше любовта. Ако четете Милтона, той не могъл да изнесе хубаво идеята. Той разправя за работи, че като се

разбунтували ангелите в небето, не искали да слугуват на Господа. Казват: "Да бъдем самостоятелни." Един от напредналите духове искал той да стане божество и по един хитър начин сполучил една трета от жителите на небето да ги привлече на своя страна. Казва: "Какво само да му се кланяме, да мислим, че Той е създал всичко, само да Му пеем! Няма никакво творчество в нас." Милтон дава, че причината на този бунт бил Христос. Бог изявил, че има един син на когото приготвил Неговото Царство и хората да бъдат в Неговото царство. Така тълкува идеята Милтон. Аз само искам да ви представя идеята. И когато се опълчават тия духове, образуват се два лагера. Тъмните духове разбрали, че мечовете на добрите духове били много по-силни, изковани в Божиите работилници. Идеята на Милтона е това. Гранатите били по десет хиляди тона едната граната, във всяко едно дуло. Та като дошли духовете на светлината, като извадили своите мечове, образувал се смут. Понеже не могли да умират, отстъпили малко назад. Казват: "Какво да правим сега?" Тогава те били по-умни, отиват, задигат цели планини, че ги турят върху оръдията и ги затрупали с канари и планини. Всичките оръдия били затрупани отгоре, показва, че били малко по-умни от тях. Но работата е, че войната не се свършила. Тогава дошъл Христос със своите Божествени гърмове и ги изпоплашил, страх и трепет ги обладал и всички се върнали в бездната вътре.

Казвам: С кое оръжие вие ще победите? Няма по страшно оръдие от любовта. Тя разтопява всичко, дето мине съпротивление няма, никой не може да се противи. Ако искате да преодолеете една мъчнотия в света без любов, вие ще се търкаляте, вие ще отстъпите. Силата на човека седи в любовта му. Тази идея трябва да се загнезди в ума ви. Царството Божие на сила се взима. Аз го тълкувам така: Царството Божие с любов се взима. Със сила, защото силата произтича от любовта. Дето има любов има сила, дето няма любов, няма сила. Да желаеш нещо, то не е любов. То е користолюбие. Да обичаш. Любовта седи в обичането. Да служиш на Бога, това е Любов. Да обичаш ближния си, това е любов. Трябва да имаш един обект, който да обичаш.

Сега пред вас седи една велика задача. Христос казва: "Мир вам!" Казва още: "Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". След туй, като се яви на учениците си, те станаха силни и смели и можаха да понесат страданията, разбраха смисъла на живота. С

явяването на Христа пред тях, разбраха смисъла на живота. Сега хората като обикнат някого, влизат в една любовна каша и загазват всичките. Момата, като се влюби, изгубва смисъла на живота. Майката, като се влюби, изгубва смисъла на живота. Детето замине, мъжът замине и тя замине. Всички съвременни хора страдат все от любов. Един евангелист, който обичал много жена си, която умряла, казва: "Не си струва да люби толкова много човек." Да обичаш хората и да умираш, това не е любов. Христос казва: "Както ме Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Казва: "Както Отец въздигна мъртвите, така и синът, който иска ще ги въздигне." Всеки, който люби Господа, ще бъде въздигнат. Мнозина са турили тази идея, казват, че да възкръснат, трябвало добри дела, благодеяния. Те са малки работи, те са играчка. Да правиш добро, това е играчка в света.

Да имаш онази любов, която ражда вярата, която планини мести. Тия планини трябва да ги поставиш на оръдията на тъмните духове. Като дойдеш в сражението, ще дигнеш планините, ще ги натрупаш на оръдията на своите противници, да не може да стрелят вече. В сегашния живот, ако вие, чрез вашата любов, може да превърнете вашите противници във ваши приятели или най-малко да ги накарате да се подчинят, целият свят ще се подчини на любовта. То е разрешението. Мислите ли, че онзи лед, който зимно време е твърд, че с нищо не може да го биеш и с топ не може да го биеш, така е замръзнал. Но като го нагрее слънцето, този големия дебелия лед се разтопява и туй съпротивление, което ледът има, изчезва. Любовта премахва всичките противоречия. Противоречията се явяват в ума. Заледяването се явява в сърцето. Туй заледяване трябва да се премахне.

Та казвам: Най-първо ще опитаме любовта в нашия ум, в нашето сърце и в нашата воля. Туй заледяване да изчезне. Тогава ще чуеш в душата: "Мир вам! Както ме е Отец възлюбил и аз ви възлюбих. Идете сега и разнесете това Слово навсякъде." На който задържите греховете, ще бъдат задържани, на когото простите, ще бъдат простени. Онези, които повярват в онова, което съм казал, ще се простят греховете им, ще оживеят. Онези, които не повярват, ще се задържат греховете им. Ще се задържат значи онези, които не може да обичат, грехът им ще остане, онези, които обичат, прегрешенията им ще се разтопят.

Та казвам: Сега идваме до третата епоха, епохата на любовта,

която носи в света изявлението на Бога. Бог ще се изяви по един начин в тия усилни времена и тогава разпъване ще има на кръст.

Наскоро в един от българските вестници много добре, много духовито представили Христа на Голгота. Всичките европейски народи и българите и сърбите и французите, всичките дигнали по един кръст, отиват към Голгота. Като се наредили, цяла една процесия, всичките носят кръст, не много голям. Сега всеки народ носи по един кръст. Казвам: Много добре схващате. Тази картина аз бих желал някой художник да я нарисува хубаво, да бъде и за в бъдеще да я терим в нашия салон. Хубава идея, да се обработи. Всичките народи носят кръстовете си прегърбени, отиват на Голгота. То е разрешението. Тогава трябва да дойде другата картина, възкресението. Лесно се представят народи с кръстовете си. Как ще ги представиш без кръстовете си? Същият закон. Как представят Христа възкръснал? Има ли дрехи? Всичките народи ще ги наредите възкръснали, голи ще ги наредите, да просят любовта. Защо е представен Христос гол. Не че е гол. Тия художници не разбират. Художникът, като рисува Христа, трябваше да Го нарисува да излиза от Него светлина, да Го облекат само в светлина. Те като не знаят, как да рисуват светлината, рисуват Го гол. Светлина трябва да излиза. Щом е в светлина, Той е облечен. Няма да виждаш тази голота, която ние имаме без светлина. Казано ясно, тази светлина, това е новата дреха на любовта, с която се облече. Човек вече не е гол. Всеки човек, който има любов, той е облечен, всеки, който няма любов, той е гол. Всеки, който има тази дреха, той има вече живот. Всеки, който е изгубил тази дреха, той е подложен на смърт. Сега на всички предстои едно голямо изпитание. След туй изпитание, техният учител ще се яви и ще им каже: "Мир вам! Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Идете и кажете на света това, което сте чули от мене!"

Както ме е Отец въздигнал, така и аз ще ви въздигна.

Отче наш.

НАЙ-МАЛКАТА ПОГРЕШКА И НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

27 неделно утринно Слово

5 май 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев.

Добрата молитва. В начало бе Словото.

Размишление.

Духът Божи.

Ще прочета първата глава от Евангелието на Иоана до 35 стих.

Мога да кажа.

Има известни отношения, които хората трябва да спазват. Много от погрешките на света произтичат от неспазването на известни отношения. Какви са вашите отношения? Забравили сте. Някой път мислите за неща, които не са съществени в дадения случай. Може да мислите, колко години ще живеете на земята. Не е съществено това. В дадения случай, съществено е за днес, какво може да направите. Като мислиш колко години ще живееш, започваш да се безпокоиш дали ще може да живееш 120 години. Туй е само едно сравнение. Някой път сравнявате. Сравнението нищо не доказва. И онова, което знаеш нищо не доказва. В дадения случай какво ти трябва? Какво може да научиш да приложиш. Един цигулар, след като учи 20 години и стане виртуоз, знае да свири, или един пианист, има неща, които трябва да пази. Трябва да държи цигулката в изправено положение, струните да бъдат първокачествени, лъкът трябва да бъде малко намазан. Ако е малко намазан, ще започне да издава малко дрезгави звукове. Като започне да свири, ще опита струните, ще ги попита: "Разположени ли сте?" Ще каже на първата струна: "Как сте вие, духът ви разположен ли е?" Тя ще каже, че е разположена. После, втората струна, ще я попита, как си. Тази работа аз искам да свърша, искам вашето разположение. Тя ще каже: "Разположена съм, готова съм." После ще бутне третата, четвъртата, след това ще я хване, ще я тури под брадата. Ще тури лъка. Цялата публика, която слуша и те трябва да бъдат разположени, да бъдат готови да слушат. Той дава, той свири, те ще вземат. Вие отивате на един концерт,

казвате: "Отидохме да го слушаме." След като го слушате, какво приемате от музиката? Казвате: "Много хубаво свири." В какво седи хубавото свирене? Казва: "Класически парчета от Бетовен, от Бах." Че какво е писал Бетовен? Каква е тази песен. Казва: "Девета симфония." Каква е тази Девета симфония?

Някой казва: "Аз вярвам в Бога. Толкоз години съм изучавал любовта, Писанието. Зная стиховете да ги цитирам." Отлично е това. Бог е Любов. Какво означава "Бог е Любов"? Не мислете, че когато аз ви говоря за топлината, че това е топлина. Зимно време може да ви разправам за камина, за топлия климат, който го има в тропическите места или за топла къща, в която стаите са хубаво отоплени. Но стаята в която вие сте, е студена, 20 градуса под нулата. Питам, като ви говоря за топлината, вие ще се стоплите ли? Хубаво, че говоря за топлината, но преди да говоря за тази топлина, аз трябва да съм стоплил стаята, в която сте. Тази година предметно учение ще имаме. Годината трябва да бъде в съгласие с онова, което аз говоря.

Казвам: Когато аз говоря, сърцата ви и умовете ви трябва да бъдат готови да възприемат онова, което ви се казва. Не само онова, което отвън ще ви се говори, но и онова, което отвътре ще ви се говори. Защото едновременно има един, който ви говори отвън и друг има, който ви говори отвътре. И във вас има един, който възприема отвън и един, който възприема отвътре. Четирима души трябва да бъдат в съгласие.

Сега мнозина казват: "Аз зная да пея." Българинът казва: "Аз зная да говоря френски" Казва: "Бонжур." Той знае да говори. Казва: "Във Франция съм ходил градинарство съм работил." Има българи, които говорят английски, че като говорят на един англичанин, казва: "Моля, срещи го." Като ми срещеш думата, тогава ще те разбере. Ако на края на думата туриш меко окончание, а думата има твърдо окончание, има две различни значения думата.

Вие сте дошли да изучавате една от най-видните науки, Божествената. Казвате: "То е лесна работа, да разбира човек Божествените работи." То е най-мъчно да ги разбираш и да го възприемеш. Може да го чуеш, но да го възприемеш и да го приложиш е мъчно. Всеки може да учи пеенето, но да се научиш да пееш и гласът ти да има израз. Като пееш, да приложиш светлината, като пееш да приложиш топлината. И като пееш, да има сила в пеенето. То се изисква да имаш гениалност. Но се изисква и талант.

Може да бъдеш гениален музикант и пак да ти липсва нещо. Някои сега имат понятие за гениите, казват: "Той е гениален човек, създаде нещо." Но да създаваш нещо, това ни най-малко не разбира, че това е хармонично. Писанието казва: "В началото Бог създаде небето и земята." Мислите ли, че като създаде, света бил уреден? Не, създаден е светът, но не е уреден. Човек може да бъде гениален и работите да не са уредени. На всичките гениални хора работите им не са уредени. Талантливите хора трябва да дойдат, за да уредят света.

Та едно време сте били гениални, създадохте вашия свят. Сега трябва да повикате вашите таланти, за да уредите света. По някой път вие туряте на една дума едно съдържание, което тя няма. Мислите, че геният всичко може да създаде. Не, специфична е неговата работа. И талантливият, и светията, и той не може всичко да направи. И неговата работа е специфична. И на един учител, работата му е специфична. По някой път вие казвате, да бъдете светии. Но англичаните и българите имат различни схващания за светията. Българинът иска да види светията с хлъгнали очи, с хлъгнали бузи, жълт да бъде и да бъде много тъничък. Тъй като вейка да върви. Лицето му да свети, той не разбира светия, който много яде. Един светия, според българина, не трябва много да яде. Щом започне да яде, няма добро мнение за него. Казва: "Не мяза на светия." Започва да не яде, пада му реномето. Казват: "Разболял се е" и лекарите го посещават, казват: "Не яде."

Сега, всички тези неща трябва да се приведат в едно изправно състояние. Да кажем, вие говорите. Всеки един език има свои добри и лоши страни. Всички съвременни хора ги смущават глаголите. Глаголи има несполучливи. После, съществителни има, които безпокоят, местоимения, прилагателни, съюзи. Езикът има положителни и отрицателни страни. Например, думата "умира", ти не си спокоен вече. Дойде глагола "оживява", ти имаш друго разположение. Щом кажеш "умре", имаш друго разположение.

Много пъти сте чели "В начало бе Словото". Всякога има начало в живота. Когато човек почувствува и възприеме любовта, то е начало. Казва: "Кое е туй начало?" Щом приемеш първия лъч, който може да ти отвори пътя да виждаш, то е началото на твоето раждане. Щом приемеш първата дума, с която можеш да влезеш във връзка с едно разумно същество, ти си приел първия лъч или първото трептение на една дума, която те свързва с един

разумен свят.

Сега мнозина от вас се интересуват какъв е оня свят. Апостол Павел, който ходил там, казва, че тази работа не може да се опише. Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил. Питам, ако съвременните млекопитаещи, котката, за пример, би се заинтересувала, какъв е човешкият живот, как щеше да го разбере? Като мине по пианото и тури крака, ще започнат да се чуват тоновете на пианото. Самата котка, като мине и чува, ще се учуди. Че толкоз ли е силна тази котка, че тази котка такива тонове произвежда? Сега мислите ли, че тази котка, като слезе от пианото и иде при другите котки, може да опише човешкия свят? Мнозина казват, че може да се мисли право. Но мярката за правото мислене не е външна мярка. Казва: "Какво нещо е истината?" Истината не може да се определи. В душата на всеки един човек има едно чувство, една мярка, с която той познава истината. Във всеки един човек има едно чувство, с което той познава любовта. В човека има и едно чувство, с което той познава и мъдростта. Ако тия чувства ги нямате, то е безпредметно. Ако аз говоря на един човек и неговото ухо е запушено, безпредметно е да говоря. Ако онзи на когото рисувам, затворени са неговите очи, не може да възприеме краските и образите, безпредметно е рисуването. Всякога има едно ново схващане. Всеки ден Божественият свят носи нещо ново. Всеки ден носи нещо ново, Божествено, когато възприемеш много добре новото, ти се радваш; когато не можеш да възприемеш новото, Божественото, ти страдаш. Просто разбиране. Ако по някой път вие се питате: "Защо страдаме?" Казвам: Защото не сте възприели новото, Божественото. Ако днес вие искате да идете в Англия или искате да идете във Франция, трябва да имате паспорт. Мислите ли, че ако идете в Англия и нямате паспорт, англичаните ще се отнесат много добре с вас. Паспортът трябва да бъде изправен. Ще се опише лицето ти, веждите ти, какви са, очите ти, челото ти, брадата ти, космите ти. Всичко туй, като разгледат да отговаря на вас. Онзи, който разглежда паспорта ви, ще види отговаря ли цвета на вашето лице на този, който е описан в паспорта. Защо го правят хората това? - Защото нямат доверие един в друг.

Казвам: Ако аз ви попитам, какво нещо е любовта, как ще ми отговорите, как ще ми я опишете? Казвате: "Тя е човешката любов." Кои са качествата на човешката любов? Човешката лю-

бов първо започва много добре и свършва много зле. То е едно от качествата. Каква е духовната любов? Започва зле и свършва много добре. Сега вие може да кажете: "Защо е така?" Аз не разглеждам въпроса, защо е така. Само констатирам фактите. - "Не може ли другояче?" Може, как не. Нещата стават точно такива, както ти искаш. Нима не зависи от вас, като имате брашно и правите една баница, как да я направите? Имате хубаво брашно, сирене, от какво зависи хубавата баница? От вас зависи. Майстор трябва да бъдете, да я направите. Ако не знаете да я направите, или препечена, ще бъде или сурова ще бъде. Онзи, който яде баницата, ще каже: "Прегоряла е." Ако не е допечена ще каже: "Не е добре опечена." Тогава ще имат за вас две мнения: Че е сурова баницата, не знаете да печете баница, не е опечена хубаво, или че сте прегорили баницата. Казват, че сте немърлив. Ако човек прегори баницата, значи ходи навън, зяпа за други работи. Когато аз влеза в една къща и яденето е прегоряло, аз имам понятие за домакинята. Щом не е добре сготвено, щом не е добре опечена баницата, пак имам друго мнение. Неизбежно изпъкват образи. Този, който не знае как да пече, остава сурова баницата, но и всичките му работи са така недовършени. Това е общо заключение. Този, който прегорява баницата, всичките му работи са прегоряни, в умствения свят и в сърдечния свят, и във волята. Този закон е общ. Това не е фатален закон, но прониква навсякъде. Като разгледате работите са такива. Казва: "Какво от това, че не съм опекал баницата?" Този навик той не е придобил сега. Сега ако не опечеш баницата това е един недъг останал от миналото, който трябва да го поправиш. Казва: "Какво има, че един певец взел един фалшив тон?" Много значи. Ако тази фалшива нота е една дупка на дъното на една стомна, пълна с вода, всичката вода ще излезе навън из стомната. Ако вие вземете една фалшива нота, всичкото благо, което придобиете през деня, то ще изтече през тази дупка. Туй е вярно. Една дума можеш да кажеш и тази дума може да ти коштува години, докато може да я поправиш. Това са изключения.

Имате едно желание на Ева, да опитате плода какъв е. Ако го вземете буквално, че тя само близнала и съдвкала, 8 хиляди години не можем да се избавим от едно близване на Ева. Осем хиляди години една погрешка тя поправи и не е могла да я поправи. И ние след нея не можем да я поправим. Много сериозна работа е.

Вие понякоя път казвате тъй: "Аз не ви обичам." Но знаете

ли, колко може да ви коства това? Казвате: "Аз ви обичам." Знаете ли, колко може да ви коства тази дума? Ти казваш, че аз ви обичам. Трябва да обичате. Като кажеш, че не ви обичам, пак трябва да имаш основание. Може да каже някой: "Не ви обичам, защото няма какво да обичам във вас." Турете нещо, което аз мога да обичам. Трябва да бъдете последователни. Казвате: "Не ви обичам." Но така не е въпросът. Добре, вие казвате: "Не може да ви обичам." Казва: "Аз не мога да ви обичам." - "Аз ви обичам." И двамата сте бедни. Единият казва: "Аз ви обичам." След като кажа, аз ви обичам, не сте станали богат. Той каже: "Мислите ли, че вашата любов е на място?" Мислите ли, че вие сте беден? Някой казва: "Аз ви обичам." Мислите ли, че с туй, той ще направи нещо? Нищо не е станало. Има една любов, която е важна. Като кажа на един болен: "Аз ви обичам", този болният стане, да престане да е болен.

Сега вие казвате така: Ние вярваме в Бога, обичаме Го. А забелязвам, че между вас и между всичките хора и в къщи ви има дисонанси. Мислите ли, че вие ще ме убедите, че вярвате в Бога и че обичате Бога? Мислите ли, че аз съм от тези глупавите да повярвам. Мислите ли, че като говорите и аз виждам една непосредователност във вашия живот, мислите ли, че аз ще ви повярвам?

Как ще убедите вие Господа, че вършите Неговата воля? Понякоя път се чудя на хората. Той се спрял, чел "Отче наш" и казва как да не го послуша Господ. Ти си декламираш "Отче наш". И не само ти, милиони същества има, които всеки ден декламираш "Отче наш". Та Господ слуша, слуша, ти си чел "Отче наш" и се чудиш, защо Господ не те послушал. Как си го чел? Ако аз бях на вашето място, щях да чета "Отче наш" така. Ще кажа: Досега, Господи, не съм чел "Отче наш", както трябва. Много пъти съм казал: "Да бъде волята Ти", но досега не съм направил Твоята воля. Ще ми простиш. Аз искам днес да изпълня волята Ти, тъй, както е волята Ти. Ще изпълня волята Ти, както Ти искаш. Като се върна вечерта при Господа, да видя, дали Той е доволен. Ще отида в света да изпълня волята Му. Има доста работа, която може да се свърши, за да е доволен от моята работа. Ако е доволен, аз веднага ще видя в лицето Му, че Той е доволен от работата, която съм свършил.

Наскоро дойде една сестра от света, доста добра сестра от света и доста умна, запозната добре с окултната наука, разумна,

имала две деца. Умира едното дете, че не може да намери мир, така привързана, влюбена, не излиза от къщи, светът почернел, иска да се самоубие. Иначе, сериозна. Казва: "Много роптах на Господа, защо ми взе това дете, дигам шум, карам се, как тъй да ми вземе това дете, не знае ли, че ще ми причини болка." Казва: "Чудя се, как Господ не ме бие." Казват: "Как не те бие?" Казва: "Защо умря детето ми?" Ти искаш да те лъжа. Твоят любовник те напуснал, влюбила си се ти. Тя започна да се усмихва. Щом той те напуснал, ти не си добра, добре не си постъпила, обидила си любовника си. Ти мислиш на мене да ми разправяш, че имаш някакво дете. Не, не говори любовни работи. Ходиш да разправяш, пък си станала на 40 години, прилича ли ти? Тя започва да се усмихва. - "Ти," казва, "ме размиваш." - Ами ти искаш да ме убедиш, че детето ти умряло. Виждам, ти представяш работите в една алегория. Българите говорят много алегорично. Когато отиват да искат една мома, ще дойдат тези женихите, които ходят да правят добро на младите моми. Ще идат, ще седнат на камината и казват: "Иване, ние забелязваме, че имате много хубава нива, че сме хвърлили око на нивата, продавате ли я?" Казват: "Как ще я продаваме, тя от баща ми е останала, тази нива не я продаваме. Ти казва, доста ниви имаш." Втори път, пак дойдат, пак за нивата говорят. Но въпросът не е за нивата. Въпросът е за една от дъщерите. Той казва, че от баща си има няколко ниви. - "На коя си хвърлил око? Една имам от десет декара, друга имам от пет." Казва: "На средната съм хвърлил око." След като говорят така алегорично, ще дойдат до същността, до реалността. Казват: "Средната ви дъщеря сме харесали, допада ни, ще се съгласите ли да я дадете." Дойдат до реалността на нещата. Другояче може да откаже, да каже: "По никой начин не продавам нивата. Да си вървите. Да не идвате друг път, не продавам нивата." Работата спре.

Та казвам: Ние сме на земята да изпълним волята Божия, от която зависи нашето бъдеще. Волята Божия ние сме я изпълнявали, както животните са я изпълнявали. Мислите ли, че ако по необходимостта на закона ви заставят да вършите волята Божия, че това е волята Божия? Един учен човек трябва да извърши волята на Господа, трябва да го заставят да дига и да слага чука. Не е това, което се изисква. Не е работата на чука. Не е работата и на перото. И то свършва една работа да напише едно писмо. Не се изисква и работата на иглата, която ушива една дреха. Изпълнението волята

на Бога, това е най-хубавото, което човек може да направи. В момента, в който ти решиш да направиш волята Божия, ти ще се освободиш от всичките несгоди. Онези вериги, които са на краката ти, ще паднат. Онзи мрак, който имаш в ума ще изчезне. Онзи товар на сърцето ще изчезне. Ще се намериш в един свят приятен, като един цигулар, който свири в един салон добре отоплен, цигулката е на място, лъкът е на място, той е разположен, публиката ръкопляска. Като излезеш, джобът е пълен. Вестниците пишат, приятно му е, че е свирил. При сегашните условия свириш, салонът не е отоплен, струните на цигулката не са на място, публиката те освирква, вестниците пишат зле, че да се чудиш, де да си скриеш главата. Казваш: "Що ми трябваше, концерт да давам на тези хора." Целият свят е пълен все с развенчани виртуози. Онази младата мома, която е разочарована в любовта, не е ли развенчан виртуоз? Младият момък, който е разочарован в любовта, не е ли развенчан виртуоз? Онези религиозни, които са паднали духом казват: "Животът няма смисъл." Не са ли и те развенчан виртуоз?

Случило се нещо, казва: "Не ме слушат хората." Че как да те слушат? Една погрешка има, която е много малка погрешка. Един, в живота му не му вървяло, че пита един мъдрец: "Какво да правя, че да ми тръгнат работите?" - "Каквото кажеш, направи го, не го отлагай." Ние всичко отлагаме, след време. Днешният ден, ако имаш една малка погрешка, поправи я. Най-малката погрешка поправи и най-малкото добро направи го. Ако това направиш, ти си в правия път. Всеки ден може да поправиш една погрешка. Не да правиш погрешка, но да поправиш една погрешка и да направиш едно малко добро. Ние трябва да поправим една погрешка, да дадем повод на Божественото. Като се махне тази погрешка, която сме поправили, духът Божи ще дойде да посади доброто на туй поправеното място, дето била погрешката. Духът Божи посява едно от хубавите Божествени семена в живота. А пък там, дето си направил едно добро, то вече това дърво се разцъфтяло, израства и завързва плод. От него ще се ползуваш. Тъй щото, ако поправяш погрешките, Духът Божи посажда новите семена на живота. Като правиш добро, тия дървета се оживотворяват и плод дават, следователно, има на какво да разчиташ. Някой път вие мислите, че се занимавам с погрешките на хората. Никак не ме интересуват погрешките на хората, в този смисъл.

Преди няколко време, аз ви разправях за младата снаха в

село. Българите са много интересни. Казват: "Представи си пресолила боба." Цялото село знае, че младата снаха пресолила боба. Представете си, пресолила боба. Пък и другото. Представете си, оставила боба недосолен. Ако аз съм една млада невеста, ще кажа: Зная, как да варя боб, вие го солете, както искате. Аз зная да го варя хубаво. Да го сваря е моя работа, но да го соля не е моя работа. Да ме държат отговорна за несварения боб, то е моя погрешка, но не бива да ме държат отговорна за несоления боб.

Аз искам вие добре да сварите боба, но да го осолите, то не е ваша работа. Проявената любов е сварения боб. Ти прояви любовта в дадения случай, ни повече, ни по-малко. Тази любов щом проявиш, ще имаш светлина в ума, мир в сърцето, сила в тялото. Ти ще чувствуваш онази сила, която носи здраве. Весел ще бъдеш. Ти ще почувствуваш един мир в сърцето си, който никога не си чувствувал. И ти ще почувствуваш една светлина, която ще изпълни душата ти с радост и веселие. То е любовта. Ако любовта не внесе светлина, ако любовта не внесе топлина, и ако не внесе сила, бобът не е сварен. И бобът трябва да се сваря. Несвареният боб е опасен и свинете не го ядат. Ако дадете несварен боб на една свиня и тя не го яде, колкото лакома и да е. Ако бобът е сварен, яде го. Но няма по-опасно нещо от това да ядеш несварена любов. По алегии ви говоря. Няма по-опасно нещо да ядеш несварен боб. Няма по-хубаво нещо да ядеш сварен боб. Свареният боб е отлично ядене. Който яде хубаво сварен боб, бъбреците му са намясто. Който не яде варен боб, бъбреците винаги страдат. Ако не искате да ви страдат бъбреците, яжте хубаво сварен боб, за да няма нужда да се оплаквате от бъбреците си.

Сега по какво може да познаете истинската любов? При истинската любов по пътя, през който минавате, ще има сто, двестата души да ви кажат: "Отбийте се, не ни заминавайте." Ако не носите любовта, казват: "Не се спирайте, да си вървите, защото носите нещастие."

Отче наш.

ЗДРАВΟΣЛОВНО ГЛЕДИЩЕ

28 неделно утринно Слово

12 май 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. Духът Божи.

Размишление.

Венир Бенир.

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.

В начало бе Словото.

Някой път се учудвате, какво има да се каже още за любовта.

Още нищо не се е казало. В бъдеще, когато се каже същинската дума за любовта, хората ще бъдат свършени. Ще бъдат свършени, ще знаят, как да живеят. Сега трябва да се разпрavia на малките деца. Детето е родено от разумен баща и от разумна майка, от ред разумни поколения, но детето е невежа, не знае. Дадеш му една книга, нищо не разбира. Казваш му да смята, не знае да смята. Само едно изкуство има, знае да яде, знае и да заповядва това, онова. Но за знание, нищо не знае. Ако го накараш на някаква работа, трябва да го учиш. Някой пита, защо хората не се раждат научени. Че ако се раждат научени, какво ще учат? Само ненаученият човек може да стане учен, а ученият може да стане ненаучен. В света има два процеса: едни хора ги учат да станат учени, други ги отучват от онова, което знаят. Казва: "Защо е така?" Да кажем, няколко поколения си ял месо, научил си се да ядеш. Правиш го майсторски, на какво ли не, на кюфтета, на попска яхния, тюрлю гювеч. След като станеш вегетарианец, трябва да се отучиш от месото. Ще те отучат, че да не се съблазняваш. Казва, че е вегетарианец. Но той само привидно е вегетарианец, той е помак вегетарианец. Помака защо го наричат помак? Веднъж помаците поискали да си направят джамия, ходили в гората да си избират дървета за джамията. Но когато работят, трябвало да не кажат нито една българска дума. Отиват из гората, търсят дървета, избират ги. Казва един помак: "Хубаво е това дърво, право, но на върха е малко кривичко." Всичко казал на турски, но като дошъл до думата кривичко, казал я на български. Вече не може да упот-

ребяват това дърво. Сега и верующите, като ходят да си избират, ще употребят една дума от старото. В приказката е турено, че българският език не е свещен.

При мен някой път идват, че ми разправят нещо, казвам: Това е помашка работа. Някой ми разправя, че една работа не е станала както трябва. Де е злото, че влязла една дума българска?

Та казвам: Ние в живота имаме едни противоречия, които не може да ги примирим. Няма какво да се примиряват противоречията. Бог ни е дал очи и още не знаем, как да употребим очите си. Много нещастия, много неприятности произтичат от незнанието, как в даден момент да насочим погледа си и къде да го насочим. Че казва: "Как тъй!" Представете си, че вие сте един инженер, който карате един трен. Ако вашите очи са слаби и трябва да минете през някой мост, или отдалеч, ако вие не виждате, че линията може да е развалена, или че мостът е развален, какво може да стане? Такива страхотни неща са ставали в миналото. Колко тренове са влизали в пропастта от недовиждане.

Казвам: Вземете в съвременния живот. Вие казвате, че живеете в един век просветен, християнски. Всичките хора са настроили и те са хора просветени. Християнските народи са учени хора, университети имат, разбират. Дълбоко разбират тайните на живота. Сега тия хора имат една задача и не могат да я уредят, бият се тези хора. Вие четете вестниците и вас ви е приятно, дали англичаните побеждават, или германците и вземате страна. Кой са надвили? Каква е разликата между германците и англичаните, и французите като хора? Всяка победа се записва с изчезването на хиляди хора от едната и от другата страна и осакатяването на хиляди хора, които са инвалиди.

Наскоро, тук минавам покрай едно лимоново дърво, което е минало през една война. Гледам го, искам да му помогна да се съвземе. Казвам: Това дърво страда от много знание. Онези, които са го гледали, много са знаели. Първите, които са съжелявали, искали да го наторят, че пръстта нямала хранителни сокове, донесли толкова силен тор, че наместо да го охранят, те го осакати-ха малко. Второто положение гледам, като садят лимони, много знаят. Изучавам, колко хората знаят по лимоните, как си гледат лимоните. Имаме един лимон, казват, че трябва да му се тури син камък. Казвам: "Да му турим." Туриха му син камък, че той изсъхна. Защо изсъхна? От синия камък. Казват: "Да му се тури син камък."

Ама колко син камък да му се тури? Казва: "Една шепа." С една шепа ти ще го отровиш. Изисква се много малко. Един грам ти ще туриш във водата. Та казвам на една сестра да ми донесе една стомна вода, да полеем лимона. Не я оставям тя да полее, но аз ще поля лимона. Дигам стомната, пада върху бъчвата, пукна се стомната, счупи се. Пък чужда стомната. Казвам: "Защо е пострадал този лимон?" - "От невнимание, от незнание." Казвам на сестрата: "Ти ми донесе една стомна, аз я счупих, чужда стомната." Ще кажем: "Пукна се стомната." Пукнала се, но ще трябва да я купим. Пращам я да купи една стомна, макар, че тяхната е вехта, ще им купим нова. Едно поливане ще ни коштува 20 лева най-малко. Тя отиде и гледам, донесе една хубава стомна. Казвам: "Ще вземеш, ще я напълниш с вода и ще я занесеш на сестрата отдето си я взела." Още веднъж да ми не носиш чужда стомна. Тя взема новата стомна, взема и своята, и отива, и двете да ги напълни. Но хубавата стомна се счупва. Аз ѝ казах да напълни новата стомна и да я занесе на сестрата, не и казах да носи и своята стомна. Държах ѝ една малка лекция. Казвам ѝ: "Ще идеш да купиш още една стомна." Отиде, намери една хубава стомна. Ще вземеш стомната и ще внимаваш, като писано яйце ще я занесеш, да се отгървем от тази беля. Казвам: В живота ние правим такива погрешки, от които аз изваждам ред заключения. Често ние правим такива погрешки. Искаме да помогнем. Не можеш да помогнеш на един човек, когото ти не обичаш. Не можеш да помогнеш и на себе си, ако не се обичаш. Не можеш да помогнеш на себе си, ако не обичаш Бога, Който е в тебе. Ти имаш признателност, ти гледаш лицето си в огледалото, но ти още не си видял онова, което Господ е създал в тебе. Да се зароди в мисълта ти една благодарност за хубавото, което е поставено. Някой път ние говорим за ума. Но понякой път ние цапаме ума си с мисли, които не са на място. Понякой път цапаме сърцето си с чувства, които не са място. Може отвън да са, но има мисли, които трябва да ги държим отвън. Сега питам: Как се държи една мисъл отвън? Туй, което ти влияе, с което не можеш да се справиш, то е отвътре. Да кажем, ако влезе един трън доста голям в крака ти, този трън ще те ограничи. Дето стъпиш ще чувствуваш болка. Питаш: "Какво трябва да се прави?" Трънът отвътре, който влязъл в крака ти, трябва да излезе навън от крака ти. Ако ти мислиш, този горкия трън, къде да го пратя, ти го изхвърли навън да си търси чайрето. Той влязъл в крака ти, без да

го караш. Понеже тръните са много горделиви, честолюбиви, като го бутнеш, забие се в крака, в ръката. Казва: "Господине, ти като минаваш, тук трябва да бъдеш внимателен, в мене има достойнство." Той е като пчелите. Като минеш покрай кошера, ще излезе, ще забие жилото си. Понеже не може да го изтегли, умира. Казва: "Ще знаеш още веднъж, като минаваш покрай кошера, да спазваш всичките правила, които пчелите имат." Разправяше ми един ученик един случай. Казва: "Ние имахме кошери, искаха да си открадна мед, от тези старите кошери, бяха. Разкопан така трем*, турени кошерите. Гледам бели пити и си мисля: Ще взема с ножицата, ще клъцна питата, ще я набуча с един шиш и ще я извадя навън. Отидох, но докато я извадих, три, четири ме ожилиха по лицето. После вън се скрих. Връщам се вкъщи, лицето подуто. Баща ми ме гледа и пита: Къде си ходил? - Ходих да гледам пчелите. - Не си ходил да ги гледаш, но си ги бутал. Извадих мед, но очите ми се затвориха. Оттам насетне не ходих вече да изваждам мед от пчелите и намерих, че скъпо струва."

Хубаво, ние виждаме една погрешка. Често в живота си за постигането на някой наш идеал, колко тревоги, колко страдания не претърпяваме. А на нас ни трябва три неща, за да се създаде в нас порядъчен живот. Едно знание, да пазим в изправно положение ума си, т.е. главата си да пазим. Да държим в изправно положение и сърцето си с чувствата си. Образ на това сърце е сърцето, което пипате вътре. Но има и друго сърце, което е във вашия организъм. И трето положение, да държите в изправно положение и тялото си. Защото, ако не знаете как да се движите, с движението си може да предизвикате един човек. За пример, един човек вас с движенията си може да ви разгневи. Съвременните хора в дипломатията са станали толкова внимателни, наблюдателни. Като дойде един дипломат, най-първо ще погледнеш, как те погледне, каква светлина има. От поведението ти съди, какво е твоето разположение. Когато ще те изпраща навън, трябва да бъдеш крайно учтив. За най-малката неучтивост, веднага ще има лошо мнение. То са хора от света. Религиозните хора казват: "Ние трябва да бъдем чистосърдечни, да се проявим такива, каквито сме." Че ако се проявиш такъв, какъвто си, какво ще бъде? Да допуснем ти кажеш тъй: "Той не е религиозен човек." Че отде знаеш, че той не е религиозен човек? Религиозността е вътре в главата. Тя не е

*трем - покрито и отворено място пред стая на къща, пруст

нещо, което се купува отгук, оттам. Човек не става сега религиозен. Казва: "Той стана религиозен." Ако сега може да стане религиозен, изгубена работа е. Той само носи религиозността. Под думата религия се разбира любов към Бога. Тази любов и тя си има своя мода. Любовта и тя ще се появи или във външна, или във вътрешна форма, или ще се развие в отношение. Казвате за някого: "Той не е учен човек." Човек не се ражда учен. Той носи учението, носи всичките възможности със себе си. Казва: "Той е много учен човек." Всичките хора се раждат с възможности, а учеността се определя от възможностите, които му са дадени. Повече от тия възможности учен не може да бъде. Има много учени хора, които са невежи. Мнозина от вас казвате, да кажем, имате един квадрат. Четирите страни са по два сантиметра. Може да сметнете така, 2 по 4 е 8. Или може да сметнете: 2 по 2 е 4. Ако кажеш, че 2 по 2 е 4 или 2 по 4 е 8 - има разлика в смятането. Ако кажеш: 2 по 4 е 8, то е крайният резултат. Ти не знаеш промените. Казваш: 2 по 4 и 2 по 4 е 8, ти се заинтересуващ, как се е образувало 4. Следователно, двете линии на квадрата, какво представляват в органическо отношение. Едната линия на квадрата представя бащата, другата линия представя майката. Те и двете линии са успоредни. Третата линия представя сина. Тя пресича бащата и майката. И четвъртата линия, която представя дъщерята е успоредна линия на третата и тя пресича бащата и майката. Бащата и майката са успоредни и братът и сестрата са успоредни. Следователно, квадратът в духовния свят, представя отношения. Най-първо когато две линии са успоредни, показва отношение между две същества, разстоянието между тях не се изменя. Както и да се кривят, те са успоредни. Туй вътрешно отношение да се не изменя. Казвам: Дотогава, докогато вашият ум и вашето сърце вървят успоредно, вътрешните отношения не се изменят, разсъждавате правилно. Щом се измени вътрешното отношение, стесни се това разстояние, непременно ще дойде катастрофа. Онова, което се движи по тия две линии отгоре, ще се срещне, ще направи катастрофа някъде, или някой малък инцидент.

Та казвам: В напредъка на човешкия живот някъде знаете как да постъпите. Има някои, които обичате, с тях постъпвате добре. Много майки има, които от любов към децата си ги хранят повече отколкото трябва. И децата се разболяват. Има майки, които от любов осакатят децата си. Разболее се детето и те от любов викат един лекар, втори, трети, четвърти. Единият даде един

метод, другият, втори метод. След като са викали 12 лекари, правили са консулт, погледнеш, изпратят детето в она свят. Майката трябва да знае едно нещо. Майка, която обича детето си, то не може да умре. Майка на която любовта е слаба, децата ѝ умират. Когато любовта на бащата е слаба към сина, той умира. Всичките синове, които умират, умират от слабата любов на бащите си. Всичките дъщери, които умират, умират от слабата любов на майките си. И обратното е вярно.

Казвам: Ако хората умират, умират по единствената причина на слабата си любов. Преди години бях в Търново у една сестра. Бях тръгнал на път и се спирам в техния дом. Когато отидох в дома, братът беше здрав. Аз като влязох в къщата, разболя се. Аз зная, че се разболя за изпитание. Аз си седя спокоен, не се интересувам, че се е разболял, тъй привидно седя, незаинтересован. Иде сестрата и казва: "Учителю, наш Иван заминава." Рекох - "Накъде?" - "Заминава си, пък имам малки деца, да го попази Господ поне да се отгледат децата, че тогава да си замине." - "Че рекох, как си заминава тъй без да пита?" Казва: "Учителю, работата е сериозна, ти не вземаш предвид." Ставам, отивам в стаята, той едва диша, не се чува гласа му. Турям ухото си, то доста остро, наблюдавам и го слушам тихо, той се моли. Много хубаво се моли. Послушах няколко минути, той изчете молитвата, очите затворени. Рекох на сестрата: "Сестра, не бой се. Тъй както е той, той е сигурен, той ще се върне, няма да умре. Утре, рекох ще бъде здрав." Казвам: Дотогава, докато любовта в нашето сърце действа, здравето всякога се повръща. Бог е любов в света. Ако ние умираме, умираме от безлюбие. Ако ние страдаме в света, страдаме от безлюбие. Туй трябва да се има предвид. Ако човек страда по закона на любовта, ще опиташ страданието и има нещо приятно. В ума ти ще има известна приятност, ще се радваш, че си пострадал. Апостолите разправят в Писанието, че евреите, като ги набили зарад учението, били ги както евреите знаят да бият, хубаво и се върнали всичките апостоли радостни, че се удостоили да носят страданието, както своя Учител. Имаме друг един пример. Христос понесе най-големите страдания в света, но и Той се върна при учениците си, върна се весел и възкръснал влезе в новия живот. Казва им: "Туй е, което ви помага." Той им даде един пример, че онзи, който обича Бога и да умре, ще оживее. Защо умря Христос? Да покаже, че този, който носи Божията любов, като умре ще

възкръсне. Сега някои от вас питате: Виждане ще има ли в света? Щом се обичаме, виждане ще има и възкресение ще има. Щом няма любов, работите другояче се изпълняват.

Казвам сега: Имайте любов в себе си. Обичайте вашият ум, който Бог ви е дал, т.е. не допускайте да се цапа ума ви. Обичайте вашето сърце, което Бог ви е дал. Не давайте вашето сърце да се цапа. Обичайте и тялото си, понеже е казано: Вие сте храм. Не допускайте тялото ви отвътре да се цапа. Защото постъпките цапат тялото. А от цапане на тялото се явяват всички кризи в живота. Желанията стават причина за всичките страдания, които имаме в душата. Всичките пертурбации, които стават се дължат на неестествените мисли, които по някой път проникват в нашия ум. Една мисъл се натрапва в човека. Казвам: В това отношение трябва да имате едно издържливо знание. Гледам един човек рисува една планинска местност, едно езеро. Всеки ден се приближавам, виждам, той цапа бои. Отблизо като гледам, никакво езеро не се вижда, вижда се нацапано платно, бои се виждат. Ако някой гледа картината само отблизо, ще каже, че художникът не може да рисува. Ако се гледа картината от едно разстояние, вижда се вода, езеро. Казвам: Как се е домогнал до това знание, без да знае така да постави боите, че отдалече като гледаш, да се види езеро. Отблизо не се вижда нищо. Картината е много хубава отдалече, но не и отблизо.

Та сега и вие, като се срещнете отдалече, картината е много хубава, но отблизо не е така хубава. Отдалече, като се гледате, отлични хора сте. Учени хора сте, но щом дойде човек до вас, вижда, че е цапан с бои. Казвам: Не се приближавайте много един до друг. Защото хубавата картина изисква да не се гледа отблизо. Вие мислите, че като се приближите при една картина, ще направите нещо. Илюзия е. На картината ще гледате само външната страна. Няма какво да разглеждате картината, как е нарисувана. Понякоя път ние се учудваме на художниците, на онова разбиране, което имат. Те като турят боите някъде, знаят отдалече, какъв ефект ще даде. Казвам: Геометрици са, на 4-5 метра или на 10-20 метра знаят какъв ефект ще даде. Отдалече трябва да се гледа картината. И вие, когато постъпвате, трябва да имате същата перспектива. Знание трябва. Няма по-хубаво нещо от священото знание.

Един музикант казва: "Я ми дай Ла." Изведнъж, ти ще се отдалечиш, няма да пеш До на ухото отблизо, ще се отдалечиш

от него на пет метра. И в музиката закон има. Колкото си подалеч, гласът е по-хубав. А пък ако искаш гласът ти да е хубав отблизо, наблизко когато са хората, много тихо трябва да пеят. Ако пееш силно ще произведеш съвсем друг ефект.

На мен често са ми казвали: "Учителю, направих, тъй както ти каза." Ама както аз казвам тази работа не става. Трябва да направим работата, както Бог е поставил, както Бог иска. Първото нещо - онова, което аз ви казвам, вие ще го сравните с нещо вътре в себе си. Туй, което аз ви казвам и онова, което ще го сравните вътре в себе си и после, трето едно положение, свидетелството на двама или на трима души е вярно. Туй, което е във вас и онова, което иде отвън и онова, което вие разсъждавате в даден случай, тия три неща показват, как трябва да бъде направена работата. Една работа трябва да бъде направена по любов, по отношение на сърцето. Една работа трябва да бъде замислена, тъй както умът я скроил. И една работа трябва да бъде направена така, както човешката воля може да я направи в даден случай. Та казвам: По любов ще вложим сърцето си. По ум, както умът е замислил нещата. И по воля, волята вземам като най-възвишеното, което волята е решила. Тия три фази, като се съберат на едно място, то е вече в съгласие с онзи Божествен закон. Казвам: Всякога, когато усещате едно раздвояване за една постъпка, Божият закон там не работи.

Аз ви говоря сега от здравословно гледище. Човек, за да бъде всякога здрав на земята, непременно ще дойде на земята на големи изпитания. После областта, през която вие пътувате, трябва да имате желание да не се спънете. Човек трябва да мисли. Като мисли ще образува светлина, която е необходима за вътрешния живот. После трябва да има силна воля. Подразбира сила, която трябва да тури неговите мисли, неговите чувства в движение. Защото без сила нещата не могат да се реализират. Писанието казва: "Да възлюбиш Бога Господа своего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа." По четири неща трябва да възлюбиш Господа. Четири неща има, за да бъде постижимо онова, което ние желаем. Щом човек обича Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила и с всичката си душа, всичко онова, което желае е постижимо. Няма да има никакво изключение. Всичко може да се постигне. Няма да искаш нещата да се постигнат изведнъж. Ти ще посееш едно семе с всич-

ката си любов, която сърцето ти има към Бога, с всичкия си ум, с всичката си сила, и с всичката си душа. Туй семе ще го оставиш на законите на природата. И то ще ти [даде, б.р.] онзи плод, който ти очакваш. Казвам: Всяко нещо, което правим по същия закон трябва да работи. Нещата, които са направени без любов, те не са дълготрайни. Виждаме сега в сегашната култура на християнството неща, които не са направени с любов, не могат да бъдат трайни. Ако днес всичките християнски народи отправят ума си към Бога, войната ще престане. Какво има да спорят. Англичаните са богати, може да отстъпят. Германците, техните братя, които имат по-малко, може да се спогодят разумно. Братя са те, родени от един баща. Но когато братът иска да живее само за себе си, няма предвид баща си и майка си, въпросът е другояче. Ако хората са решили да живеят по братски, ако вие тук на Изгрева решите да живеете по братски, животът ще бъде друг. Казвате: "Бият се." Но има и много работи и тук за уреждане. Колко бодливи телове има турени! Какво показва това? Някой взел една педя от мястото на другия, цял въпрос става. Че всичките спорове са за земя. Германия спори за своите колонии. Русия е недоволна, че във време на войната, всички взеха и на нея взеха Бесарабия, взеха от Финландия, от Полша своето си. Казва: "Не става така." Спорят все за онова, което е взето. Българите и те са недоволни, защото им взели нещо, да им го върнат. На всички хора взели нещо. Какво се изисква? Не отнимай на човека туй, което Бог е направил. На българина да се даде туй, което Бог му е дал. На русина да се даде туй, което Бог му е дал. На англичанина, на французина, на всички народи и на всеки един човек, законът е все един и същ. На всеки един от вас да се даде това, което Бог му е дал. Туй трябва да бъде една вътрешна мярка.

Вчера седим тук и един брат говори. Казвам: Не се месете в политиката. Опасна работа е да се говори за политика. Хитлер отиде и нападна Белгия и Холандия. Казвам: Отиде да освободи Вилхелма, нали е в Холандия. Братът ме гледа. Хитлер отива да освободи брата си, толкоз години не го е виждал, освобождава го. Държат го пленник.

Важното е за нас в този живот да се учим да слугуваме на Бога. Да турим в ума си светлина. Защото светът се нуждае от просветени хора. Сега, както и да говорим, апостол Павел казва: "Ако любов нямам, нищо не се ползуваме". Ако ние в нас не съз-

наваме Божието присъствие, да го виждаме да присъствува в ума ни, когато мислим да Го виждаме, че Бог присъствува в ума ни, да чувствуваме, че Бог присъствува и в сърцето ни, да виждаме, че и Бог присъствува във волята ни. Когато вършим нещо и в постъпките си, навсякъде, във всяко наше действие, Бог да взема участие, тогава нашият живот се развива правилно. Ние сме радостни и весели.

Казвам: Това е новото - да присъствува Бог в ума ни. Да присъствува Бог в сърцето ни. Да присъствува Бог в тялото ни, в душата ни, навсякъде. Както е казал Христос: "Както Отец пребъдва в мене, така и аз в Него, така и вие да пребъдете в мене, за да бъдем всички едно, Бог в нас и ние в Него".

Отче наш.

(На 19 и на 26 май, Учителят не говори лекция.)

ЧЕТИРИ НЕЩА

29 неделно утринно Слово

2 юни 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва.

Ще прочета 25 глава от Матей, до края.

Има едно изречение, което казва, че повторението е майка на знанието, но повторението е и майка на глупостта. Добрите работи, като се повтарят, човек придобива нещо, но и глупостите, като се повтарят, човек изгубва нещо. Има нещо в света, което се спечелва, има нещо, което се изгубва. Опасността в това седи. Има една възможност. Не знаем, кои са били причините за ангелите, които са седели на такова високо положение и слава и знание и в тях се заражда едно изпитание. Някои напускат небето и стават тъмни духове. Разни теории има и никой досега не знае причината. Когато някой приятел напусне приятелите си, никой не знае причината, кое го е заставило. Най-първо се обичат и след това се зароди някоя малка причина, никой не я знае. Как е възможно тази обич да престане? Причините не знаем, но последствията имаме ги на лице, когато двама души се обичат, ядене и пиене има. А щом не се обичат, няма ядене и пиене. Когато двама души се обичат, къщата е добре мебелирана и осветена. Щом не се обичат, къщата е тъмна и разхвърляна. Когато се обичат, добре се обличат, щом не се обичат, добре не се обличат. Тогава, докато някой се облича хубаво, наред вървят работите. Щом не вървят работите добре, започват да се скъсват дрехите, показва, че търговията не върви. Съществуват известни правила, които всеки трябва да пази. И добрите правила се нарушават от умните хора повече, отколкото от глупавите. Понеже на глупавия никога не му идва на ум да седне, да пише някоя поезия, а на умния ще му дойде на ум, да пише поезия и ще направи доста глупости. Въпросът не е с глупавите хора. Ние знаем тия работи. Всеки от вас може да пише поезия, но писали ли сте поезия? Казвате: "Да се римува, то е лесна работа." Всеки знае да замеси хляба, но ако вземете брашно, от десет години седяло в чувала, какъв ще бъде този хляб?

Върху тази глава, какво ли не се е казвало. Страхотни рабо-

ти за вечното мъчение. Един български свещеник казал на слугата си Стоян: "Не зная Стояне, какво ще се прави в онзи свят. Ще има скърцане със зъби." Стоян отговаря: "Ти, дядо попе, няма да се плашиш, твоите зъби са паднали. Няма какво да се мъчиш." В телесен смисъл, мъчението е един акт вътрешен. Не е тъй както се пише. Но за да бъде понятно, ще го представя на физическия свят. Както го е описал Данте, то не е ад. На Западния фронт е много по-страшно от дантевия ад. Войниците от пукането на бомбите и на снарядите, очите са им излизали навън. Пукат се. Изкривени лица, нервната система разстроена. Каквото и да пишат вестниците, все е малко. Тези хора имали някаква идея. Каква идея имат? Едно време за Бога се биели, а сега? За един Версайски договор. Не искат да го корегират. И след като измрат милиони хора, тогава ще го корегират. Защо преди това да не е възможно да го корегират? Вие се чудите, защо тези хора не разсъждават правилно. Но аз ви питам, във вас има едно желание да се помолите, но казвате: "Кой ще става да се моли, студено, зимно време." Казвате: "И под юргана може." Какво те заставя да лежиш под юргана? Защо да не вземеш юргана на гърба си, че да станеш прав. Какви са съображенията, че ще легнеш на едната страна и ще четеш молитвата? Ако се молиш на лявата страна, ако се молиш на дясната страна, или на гърба, или на лицето, молитвата ще бъде чута от Господа, но ще има различни резултати. Ако имате един оратор, който ще легне на страната си и ще ви говори на лявата или на дясната страна, или на лицето си, или на гърба си, какви ще бъдат резултатите? На лявата страна, на дясната, на лицето, или на гърба, те са изключителни случаи. То не е естествено положение. Когато се моли човек, трябва да се представи в едно красиво положение пред Бога. Мисълта ти и чувствата ти трябва така да бъдат, че да няма никакъв дефект. Аз съм виждал мнозина, като отиват да се молят, отиват с такова едно изкривено лице и православни, и евангелисти, какви не съм ги наблюдавал. Седи той пред иконата и сълзи му текат. Да покаже на Господа, че много страда. Той вярва в иконата, че тя ще изпрати мисълта му до Бога. А той умният човек, който мисли, не иска да я изпрати. Един богат човек хванал един слуга, той бил умен, но не знаел да чете. Името му било Иван. Един ден казва: "Като дойде, прочети ми онази книга." - "Не зная", казва "да чета." - "Да си се научил."

Разните хора изваждат разни тълкувания. Човек със злото

се отчуждава от Бога. И това става мълком. Вие поне психически имате тая опитност. Двама души са близки, но по едно време усещат, че са се отдалечили. После, не си говорят. Докато хората си говорят и се карат, значи, че се обичат. Докато се карат още има любов. Колкото оскърбления има, показва, че има любов. Колкото оскърбления има, показва, че още има любов. Но като престанат да си говорят, още по-лошо е. Ако разглеждаме тялото физиологически, когато има болки в крака, в главата, в гърба, човек още може да се лекува. Но когато престанат болките в крака, кракът изсъхва. Не може да се лекува. С изпитания е зле, но без изпитания още по-зле. Аз не искам да ви говоря за невежите хора. Съвременните големи художници правят картини и си правят своите изложения, за да видят мнението на хората. Големите артисти, мъже и жени, по някой път, играят роля и според ролята ще се определи, как да играят. Има актьори, които на сцената разплакват хората. Има проповедници, които като говорят най-сериозни работи, никога не разплакват. Вие, като четете тази глава, хваща ви един страх. Казвате: "Аз от кои съм?" Една свещ, която гори, какво ще пита? Ако гори, от горящите свещи е. Ако не гори, не е от тях. Мнозина братя са ме питали, колко са напреднали. Лесна работа. Дойде някой, дам му една задача по математика. Питам: Когато имате едно скръбно чувство, какво число сте? Отивате в гостилница, давате 54 лв. за ядене и след това имате едно коремоболие. Питам: Кое стана причина за това? Значи за 54 лв. ти си купи една болка. Питам сега, с колко лева ще я излекуваш? Някой път с по-малко. Една доза рициново масло - 5 лв. Това е външна страна. Кои са същинските причини? Тази храна, която ти е произвела болките, няма никакво съотношение към тебе. Ти си ял храна, която те мрази. Всяка храна, която ти причинява приятност, тя те обича. Ако те заболи корема и си ял яйца, или риба, те те мразят. Или на научен език казано, тази риба няма никакво отношение към вас. Вие някой път с болестите трябва да постъпвате тъй, както един американски доктор ми е разправял. Една вечер се връща той от театър и усеща, че подире му вървят двама апаша, гледат да го оберат на някое пусто място. Докторът извадил кесията си, обърнал я да им я покаже, че няма нищо в нея. Като им показал, отишли си. Щом имате нечиста кръв, апашите вървят подир вас. Обърнете кесията надолу, да им покажете, че няма нищо в нея. Дотогава, докогато човек има и последната ло-

ша мисъл и последното лошо чувство, може да е скрито някъде, защото възможностите за страданията са скрити в човешката душа. Той ги носи, чу туй е карма, едно съчетание. Един мой познат ми разправи един сън. Казва: "Сънувах една вечер един поп, мой познат, близък, върви облечен в черно и много други попове, все с черно облечени. И този, който върви, погребва някого. Те вървят в процесия, аз вървя отстрана и гледам. Събуждам се и си мисля, какво означава този сън. Според поверието, лошо е да сънуваш поп. Него ден ми дойдоха такива страдания, казвам си: Откъде го видях този поп!" Но този поп е вътре. Той е едно кармично състояние, което човек изпитва. Черният цвят е винаги носител на странни работи. Господ казва на Каина: "Защо ти е потъмняло лицето." Щом почне да потъмнява лицето, човек е вече неразположен. И ако имате едно огледало, щом почне да се изменя цвета на лицето ви, отдалече още може да разбирате състоянието си. Сами можете да бъдете лекари на себе си. Вие още не сте чели, колко са ударите на пулса и дали са ритмични. Някой път не са ритмични. Един нередовен пулс. Или черният цвят всякога произтича, когато настане разстройство на черния дроб, или стомаха. Човек добива един черен цвят. Или, ако много се разстрои черния дроб, тогава добива жълт цвят. А българите са мислили, че като пожълтее човек, поумнява. Почва да мисли, но мисъл от притеснение. Жълтеница казват. Има ли някакъв цяр? Има, не мрази никого. Нищо повече. Има една потаена омраза, която разстройва черния дроб. За да се разстрои черния дроб, изискват се 5, 10, 15, 20 години, за да се произведе едно болезнено състояние. Вие някой път се намирате в добро състояние, но в добрите състояния се изплаща кармата. Ще ви дойде едно изпитание. Изпитанията ще дойдат. Тогава естествено, че не може да ги избегнете. Имате една дъщеря, която ви е обичала, която гледате като едно ангелче, но един ден вашата дъщеря се изопачи. Почва да става замаяна, непослушна. Казва: Че къщата по-рано била светла, но сега е тъмна. Брата си не търпи, майка си не търпи, измени се сърцето ѝ. Кой са причините? Тя се е влюбила в един свой познат от миналото, но който е останал много назад. И в този разваления момък вижда своето щастие. Но там е нейното нещастие. Българите когато сготвят някое развалено месо, ще му турят масълце, червен пипер, миризми, ще го докарат. Аз имам само един пример и той е от Сливен. Имаше един брат, който

беше тръгнал в пътя. Много добре вървеше. Една сестра се влюбва в него. Казвам на сестрата: "Слушай, този брат не е за тебе. Той си има една тежка карма." Казва: "Най-големите страдания да мина, но с него да бъда. Две години да живея, но с него." Среца ме след две години и ми казва: "Кешким* да бях те послушала." И тази сестра и досега гледа този брат. Не е лошото в любовта, но тя мислеше, че там ще намери своето щастие. А те са два противоположни полюса, като рака и щуката. Тя е един обективен ум, материалният свят я интересува, иска да живее добре, да си има къща, апартамент, деца, автомобили. А този е един замаян човек, цял ден с цигарата, напише няколко реда, а откъде ще дойдат парите, не иска да знае. Нищо не пипва. Него го мързи, каквото и да е да бутне. Носи си цигарата, пуши и отвреме, навреме цитира автори, поети и доста хубаво ги цитира. Той ходил в Русия, следвал нещо и се обезсърчил. Аз считам, че той имал едно влюбване, изгубил е първата си любов и е изгубил вяра във всичко. И казвам на тази млада сестра: "Ти не можеш да възстановиш това, но ако искаш ти да се жертвуваш за него, добре."

Сега да направя аналогия. Ако вие се влюбите в дявола и се ожените заради него, мислите ли, че ще бъдете щастливи. И на някоя казвам: "Не се жени!" - "Как да се не женя?" Не се жени за дявола. За кого трябва да се жениш? Ожени се за онзи, който те люби, който те обича, но никога за онзи, който не те обича. Без любов не се жени, защото ще имаш страдания. Ако не се ожениш ще имаш страдания, но ако се ожениш ще имаш десет пъти повече страдания. Моралът е там. Сериозна работа е женитбата. Женитбата е един акт. То е едно отношение на човека към Бога. Във всички свои съществувания, човек ще учи четири неща: Ще се научи да люби Господа с ума си. Ще се научи да люби Господа със сърцето си, Ще се научи да люби Господа с всичката си душа и с всичката си сила. Четири неща, като ги завършим, ще завършим своето развитие. Че ти искаш да се жениш, най-първо, готов ли си да жертвуваш живота си и всичко да дадеш? И този, за когото се жениш, готов ли е всичко да даде, да се жертвува за тебе? Но ако и той и ти не сте готови да се жертвувате, стойте си настрана. Живейте си тъй.

Не можем ние да бъдем благоприятни на Бога без любов. Тази лъжа трябва да изчезне. Като се приближаваме при Бога,

* кешки (тур.) - по добре би било, гано, камо ли

всеки наш акт трябва да бъде пълен с любов. Като се приближаваме при Бога да няма ни сянка на една изопачена мисъл, на едно изопачено чувство, на една изопачена постъпка. Не говоря за външни работи. Че човек говори по-високо, или че не се обхожда, всичко зависи от състоянието на ума, от състоянието на сърцето, на човешката душа и от състоянието на човешката сила. Единственото нещо, което спасява хората в света е любовта. Само любовта може да спаси и да повдигне хората. И понеже ние разрешаваме въпроса на хиляди години, сега разрешаваме въпроса. Някой път се чудим, защо хората не са разумни. Че най-разумните хора се бият. Че какво им коштува на англичаните, германците, французите да коригират един Версайски договор? Защо всички мислят само за себе си? И в нашия живот е същото. За пет пари човек някой път разваля живота си. Всичките ни страдания в света произтичат от безлюбие. Ако човек ми дава подарък без любов, ако носи хляб, аз го давам на кучетата. Имам една котка, която ме учуди. Давам ѝ един хубав козунак, не го яде. Казвам ѝ: "Какво искаш?" Давам ѝ кашкавал и него не яде. Но един ден ми пращат от едно място една пита селска, давам ѝ от нея, яде. Казвам: Този козунак е без любов и този кашкавал е без любов, но тази пита е с любов. Онова, което носи благо в живота, то е любовта. Нашата душа, нашият стомах и нашият ум са хиляди пъти по-умни от котката. Никога не можеш да проектираш в ума си една лоша мисъл, нито в сърцето си едно лошо желание и никога не можеш да прекараш през душата си една лоша постъпка. Те не се лъжат. Не зная, дали има развален ум, то е едно старо понятие. Казват: Развалено е човешкото сърце. Но от съвсем друго съображение е нацапано. И това сърце, за което казват, че е лошо, Господ казва: "Сине мой, дай ми сърцето си!" Туй, което ни причинява страдания, то е отвлечено, за което не искам да говоря. Когато туй лошото влезе в човешкото сърце, човешкото сърце се изопачава. Когато се разстрои стомаха, измени се лицето, но причината не е в лицето. Като се оправи стомахът, пак има едно красиво лице. Грехът не е едно естествено състояние. Той иде отвън. Една чужда мисъл отвън, причинява туй състояние. Христос казва онези неща, които са му направили, гладен бил - значи за сърцето, гол бил - облекли го. Кой са тези бедните хора? Иде някой човек, имаш един подтик да му направиш добро. Не се отказвай от своя вътрешен подтик. Имаш един подтик, много малък. Не се отказвай, какъвто и да е. То е

онова Божественото начало. Тези, малките подтици, носят най-хубавите последствия. От малките подтици във вашето сърце и в ума си, никога не се отказвайте. Тези, които вървят по закона на любовта, онези, които служат на любовта, с която умът им се занимава, с която сърцето им се занимава, с която душата им се занимава, онези, които служат на любовта, с която тяхната сила се занимава, те ще наследят благата, които Бог е определил заради тях.

Пазете най-малкото правило: Щом някой път не послушате това, малкото подбуждение, изправи се пред Господа и кажи: "Прости ми, Господи, че не те послушах!"

Отче наш.

НОВИ И СТАРИ НЕЩА

30 неделно утринно Слово

9 юни 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. Духът Божи. Размишление. Венир-Бенир.
Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матей. (Учителят прочете първите осем стиха.)

Тук става един спор, дето сегашните хора не ги интересува. Ще ги интересува, че минавал Исус през сеитбите и учениците започнали да късат класовете. Според буквата на Мойсеевия закон в събота нищо не трябва да се къса и да се яде. От другите дни трябва да се приготви. Казвам: Има ред други работи, които нас така ни смущават. Ева се смущаваше за нищо и никакво. И ние съвременните хора се смущаваме за такива работи, които са ни в клин, ни в ръкав. (Учителят прочете останалата част от главата.)

Често се говори за новите времена и за старите времена в живота. Учените хора дават едно тълкувание. Обикновените хора и те дават тълкуванията си. Имаме нови и стари дрехи. Някъде новите дрехи са ценни. Старата дреха на един светия е ценна, новата не е толкова. Старото дърво е по-ценно от младото, повече ражда, повече плод дава. Всички говорят за новите времена.

Нови неща са ония, които правилно разрешават мъчнотиите, които срещаме в живота. Под думите стари работи, разбираме неща, които вече са излишни. Старостта е разрешила въпросите, а младостта ги разрешава. Тъй щото, някои, вие искате да бъдете млади, да живеете с разрешени въпроси, без да разрешавате. Правите една погрешка. Като остарееете, тогава искате да разрешавате, не живеете в разрешеното, но започвате да мислите за младините си. Връщаш се назад и казваш: "Едно време, като бях млад, като бях дете." Или някой разправя за своята религиозна опитност. Казва: "Едно време имахме много любов, колко усърдни бяхме. Сега не са толкоз усърдни." Много повърхностно се разсъждава по този въпрос. То значи едно време кесията беше пълна със злато, пък сега е празна. Седиш и се обезсърчаваш. Но то не дава никакво тълкувание. Че пълната кесия, какво ще ти

допринесе? Ако ти останеш със своята собствена кесия, като имаш пълна кесия казваш: "Човек всичко може да направи." Така е, но само в този порядък, в който живееш. Но представи си, че си в една гора, с твоята пълна кесия, какво ще те ползува? При хората дето има хлебари, зарзаватчии, дрехари, всичко можеш да направиш, но в гората между дърветата, какво те ползват твоите пари?

Или ние понякоя път, като се намерим в някоя мъчнотия, започвате да мислите, защо Господ така е направил света. Какво подразбираме? Значи, защо Господ не е напълнил кесията ми със злато, ами оставил кесията ми празна. Оставил малко работа и за тебе. Вие мислите, че много кесии не са напълнени. Аз считам, всеки извор, който тече, пълна кесия, която Господ напълнил и от хиляди години тече. Ако твоята стомна или твоят котел е празен, ще си дадеш труд, ще идеш при пълната Божия кесия, която тече, ще напълниш котела си. Ще дойдеш в дома си и ще питаш, защо Господ не дойде да ми напълни стомната. Голяма личност си, че Господ да ти служи. Било е време, когато Господ ни е служил. Сега сме станали възрастни. Господ седи, пък ние трябва да служим. Ние нямаме една представа за величието на Бога. Искаме Господ да ни служи. В какво Той трябва да ни служи? Има работи, в които Господ трябва да ни служи, друг не може. Ако е за живот, да ни даде живот, Той трябва да служи. Но за малки работи, които ти сам можеш да направиш, да искаш Господ да ти служи, това не е право. Ти в къщи нямаш хляб, казваш: "Господ не е ли помислил за туй?" Отдавна е помислил. Защо хлябът не идва? Ще ви дам един пример. Ако ти разрежеш гърлото на един човек и туриш хляба в устата, като го съдвчи, този хляб ще влезе ли в стомаха? Ще влезе през устата и ще излезе навън. Казваш: "Защо излиза?" Много естествено, гърлото е прерязано. Ако човешкото гърло беше намаесто, хлябът, който дъвчеш, ще влезе в стомаха. Ако хлябът на твоята къща не иде, гърлото ти е прерязано. Ще намериш хирург да зашие гърлото ти. Аз виждам хората с прерязани гърла.

Всичките в сегашния живот считате, че всеки човек, който се мъчи е светия. Не, той е мъченик. Светия става само онзи човек, който е победил смъртта. Човек, който умира не може да бъде светия. Той е мъченик. Казва: "Стана светия, понеже се мъчи." Но с мъчение, светия не става. Извадете тази идея из главата си. Който победи смъртта, той е светия. Ако не можеш да побеждаваш мъч-

нотиите в твоя живот, ти си мъченик, но ти не си светия. Ако ти нямаш пари, ти не си светия, но ти си мъченик. Ако нямаш знание, ти си мъченик, но не си светия. Ако нямаш сила, ти си мъченик, но не си светия. Тъй се ди въпросът. Казват: "Виж какво било туй. Отрязали му гърлото, храната излиза навън." Ще видите, че има едно духовно гърло.

Някой път някой казва: "Не мога да се моля." Защо не можеш да се молиш? Има си причини. В Америка един набожен християнин, набожен, но беден, посещавал той събранията вечерно време. Всяка вечер той отивал. Една вечер, като се връща, минава покрай къщата на един богаташ, гледа прозорецът отворен и на прозореца оставена една торба. Почудил се той и си казал: "Господ заблудил този богаташ да остави торбата си тук за мене, понеже ми трябва пари." Хваща торбата, тръгва си. Казва: "Толкоз години се моля, ето торбата дойде най-последно." Отива в къщи, вика жена си и децата си, казва: "Господ отговори на молитвата ми, дойде торбата, ето." Жената замесва хляб, приготвя хубаво ядене, децата се радват, че дрехи, всичко ще имат вече. Отива той да се моли, но рече да се моли и торбата застане пред него, молитвата отива до торбата, не отива по-нагоре. Друг път молитвата отива нагоре в пространството, вижда Господа, сега отива до торбата и се връща. Той мисли. Минава ден, два, три, моли се и молитвата все се връща. Казва: "По погрешка съм взел тази торба." Не е тази, която Господ определил, препятствие има за тази торба. Взема торбата и отива при богаташа. Казва: "Взех тази торба и мислех, че ще уреда работата си, но тя ми спря молитвата, изгубих съобщението си с Бога, изгубих вътрешния си мир. Първоначално торбата произведе радост, но сега започвам да осиромашавам." Оставя му той торбата.

Примерът, който е даден е даден дотук. Проповедниците така го дават. Но още една страна има, която проповедниците не са дали. Връща се той и отива да се моли, молитвата отива нагоре. Радостен е той. След няколко дена иде един слуга и носи една голяма торба. Той, човекът се наплашил, казва: "Тази работа не е на добре. Аз взех торбата, не ми провървя." Сега я носят. Но въпросът аз ще го оставя вие да го разрешите. Той видял слугата с торбата и си казва: "Бела има." Аз искам вие да разрешите въпроса, какво станало с торбата. Дали тази торба е била пак между Господа и него. Какво е станало с торбата, оставям вие да разрешите.

Онова, което ние сами си позволим да направим без волята Божия, то всякога ни пречат. За пример: Вие имате един карикатурист, който рисува карикатури. Всички неща направени в света са много сериозни, много хубаво направени. Една карикатура, то е една измислица на човека. За пример, един карикатурист, за да даде някакъв ефект, той ще направи носът по-дълъг, отколкото трябва, два, три пъти по-дълъг. Вземете в "Папагал", турчинът е нарисован с голям нос. То бива, бива, но повече от 15 сантиметра. Ако би рисували носа на един слон, той е много по-дълъг, отколкото 15 сантиметра. Аз не съм мерил колко е дълъг носът на един слон, но предполагам да има един метър. Ако ние имахме един метър дълъг нос, какво щяхме да правим с него? Слонът със своя нос си помага, той си взема храната отдето минава, всичко взема с носа си, работи с носа си. Много умно същество е слонът. От всичките млекопитаещи, той седи на първо място до човека, той е най-умното животно. От слона нагоре, човекът е най-умен.

Ние живеем в един свят и често не знаем, защо се случват известни противоречия. Ти имаш една глава и не знаеш, защо е главата ти. Имаш дробове и не знаеш, защо са дробовете ти. Имаш стомах и не знаеш, защо е стомахът ти. Човек може да страда от три неща: може да страда или от главата си, или от дробовете си, или от стомаха си. От главата си страда, когато не знае, как да мисли, от дробовете си страда, когато не знае, как да диша, от стомаха си страда, когато не знае, как да се храни. Значи, страда човек когато не знае, как да мисли, не знае, как да чувства и не знае да тури ред и порядък в своите чувства, не може да тури ред и порядък в постъпките си.

За пример, вие по някой път искате да идете в оня свят между ангелите. Какво ще видите? Ще видите големи същества са, голяма светлина излиза, имат хубави облекла, около главата си имат ореоли. Мисля в 45-та година на миналия век във време на една епидемия в Англия, в която десет хиляди хора са измрели, един астроном, като наблюдавал вечерно време небето, към десет часа, гледа един човек, голям с километри в пространството от изток към запад. Търка очите си, гледа, мисли да не е някакво заблуждение. Няколко вечери го наблюдава по същото време се явява. Той повикал десет други астрономи между тях и една жена. По същото време наблюдават небето. Наблюдава единия астроном, гледа човек в пространството. Търка очите си, казва си: "Илюзия,

не мога да виждам ясно." Дойде друг и той гледа, вижда човека, търка си очите, мисли, че някаква илюзия вижда. Изредили се деветте мъже и всичките мислят, че е някаква илюзия. Като погледнала жената, казва: "Един голям човек виждам в пространството." Авторът, който писал за този пример, разправя, че като изчезнала епидемията, изчезнал и този човек. Значи, този големият човек имал връзка с епидемията. При сегашните условия, ако някой попадне, пак ще види един грамаден човек, който ръководи туй, което става в западна Европа. Ние се безпокоим, защото тия хора воюват. Питам ви, когато вие вземете една българска буталка, аз я кръщавам мътилница, първо вземат млякото, сваряват го, подквасват го. Като се подкваси, турят го в мътилницата, турят му вода. Вземат една чукалка и бият млекото. Какво е виноватото млякото, че го бият? Като го бият, погледнеш, изскочи маслото. Като се очука добре млякото, вземат, че с една лъжица извадят маслото в котела, омият го, турят го в гърнето, а мътеницата, която остане, какво я правят. На мене не ми харесва думата мътеница. Защото тя не е измътена. Тя не е измътена из кокошките, може да е бутаница.

Няма по-хубаво нещо, още като стане човек сутрин, да знае, какъв тон да вземе. Гледам онзи диригент, който дирижира някой път, дава верен тон, някой път не може да даде верен тон. Мислите ли, един диригент, който пил вечерта, 50 или сто драма ракия, или половин кило винце, че може да вземе верен тон. За да може човек да се моли добре, човек трябва да не пие. Ние съвременните хора трябва да се отучим от пианството. Всяка мисъл, която размъща човека е пианство. Всяко чувство, което размъща човека, то е пианство. Всяка постъпка, която размъща живота, то е пианство. С физическото пианство борба се води. От туй, астралното пианство, всички трябва да се освободите. Даже напреднали християни попият си винце. Някои казват, че са въздържатели. Но съм забелязъл, че много християни има, които в годината дватри пъти ще се напият. Когато някой започне да кряска в къщи да вдига шум, как мислите, не е ли пиан? Когато някой вземе да пъшка, мислите ли, че онзи който пъшка на леглото е здрав? Мислите ли, че онзи, който кряска е здрав човек. Има едно кряскане разумно. Някой път бащата се разгневи, казва: "Аз ще ви изтрепя всички в къщи." След като каже бащата, може ли да направи това? Щом като говори, че ще ги изтрепе, той е пиан. Като

изтрезнее, започне да мисли. Казва: "Казах, че ще ги изтрепя. Как ще ги избия, нали съм ги раждал." Той като избие жена си и децата си, какво ще стане с него?.

Сега думата "избива" има на български, двойко значение. Казваме: "Избиваме нещо." Ако отделите "из" и остане само "бива", какво бива? "Бива ли да пия", казваме. -"Бива което има." ."Бива ли да имаш?" - "Бива." -"Бива ли да свириш?" - "Бива." Като турим едно "из" пред бива, става "избива", съвсем друго значение. "Бива" значи, човек, всичкото добре, което има, да направи. Като не направи доброто, което трябва, което "бива", то става "избива". Всяко нещо, което не става е "избива". Всяко нещо, което става е "бива". Казвам сега, всички вие отделете "из" турете едно тире и тогава пишете "бива". Спрете се върху нещо, което бива. Бива да мисля добре. Бива да обичам Бога. Бива да обичам ближните си. Бива да обичам себе си. Бива да обичам всичко в света, което Бог е създал.

Та казвам: Да има една вътрешна връзка между главата ни, дробовите ни и стомаха ни. Ако ние бихме свързали стомаха с постъпките, ако бихме свързали дробовете с нашите чувства и силата си и ако бихме свързали успеха на живота с нашата мисъл, ние ще бъдем на правата страна.

Та казвам: Трябва да имаме един пример. Ти ставаш сутрин, смутен си. Ще идеш при Господа да видиш, как Той мисли и как Той чувствава. Обичай хората, както Той ги обича и в постъпките си Господа ще вземеш за образец. Всяка сутрин трябва да ходиш при Господа да научиш, как Той върши своите работи, та и ти да ги вършиш, както Него. И в религията тази е задачата. То е едно предметно учение за живота, за самоусъвършенствването. По този начин, ние ще се подмладяваме. Сега ние остаряваме, че Господа ние го търсим там дето не е. Някъде в нас ще приемем нещо. Има нещо в мозъка ни, има нещо в чувствата ни, има нещо в нас, една малка светлинка, която трябва да приемем. Когато Бог е в нас, виждаме нещо светло в ума ни някъде. Не го знаем къде е. Чувствуващ светлина и ти е приятно. Ти, като че виждаш нещо. Когато чувствуващ добре, усещаш в сърцето си нещо приятно, пак имаш една малка светлинка. Когато светлинката съществува горе в ума и долу в сърцето, всичко върви, всичко, каквото започваш, става. Когато потъмнее, тази светлинка се изгуби, има блъсканица. Както вечерно време, когато се изгубиш в някоя гора,

ако не спреш, може на 20 места да си пукнеш главата. Сега вие всичко очаквате да ви докажат, като умрете, да идете да видите Господа, къде е. В едно бедно семейство всякога идвала една госпожа, тъй малко грозничка, но тя била дегизирана, да не я познават. Отива, носи нещо за ядене, хляб, остави ги, погледне ги намръщено и си отиде. Казват: "Много хубави работи оставя, но е много намръщена, като че отнемай къде го прави, гневи се като оставя нещо." Едно от децата я запитало: "Защо толкова хубави работи правиш, пък си така намръщена, какво зло сме ти направили? Може би ти е омръзнало да ни носиш ядене? Защо ни се сърдиш, не може ли да бъдеш по-весела?" Тя му показала юмрука си. Какво искала да каже? Аз да ви кажа, какво искала да каже. Ако стана по-весела, вие ще станете по-лоши. Някой път казват: "Снеми си маската да те видим." Ако ме видите, ще ме знаете, аз искам да ме не знаете. Защо Христос казва: "Да не знае лявата ръка, какво прави дясната." Всичкото зло седи, че ние каквото направим, всички трябва да го знаят. Снесем едно яйце, кудкудякаме навсякъде. Всички вестници знаят. Там е всичкото заблуждение. То е естественото положение за кокошката. Кокошките в своето естествено положение, никак не са кудкудякали, като снасяли яйцето. Снесе яйцето, мълчи. Когато кокошките дойдоха и станаха ученици на хората, тогава се научиха да кудкудякат. Вие направите едно нещо и кажете: "Дотегна ми тази работа." Наточите десет пъти зелник на когото обичате, казвате: "Дотегна ми." Чукате млякото, казвате: "Дотегна ми." Обувките обувате - "дотегна ми." Спите - дотегне ви да спите. Работите, дотегна ви да работите. Питам, какво трябва да правите, като ви дотегна? Дотягането винаги показва, че умът не е на място и сърцето не е на място и чувството не е на място.

Следователно, всяка сутрин, като станем, имаме една работа, трябва да наместим ума си. Ще идем при Бога, ще оправим ума си. Ще идем при Бога, ще оправим сърцето си. Ще идем при Бога, ще оправим постъпките си. Всяка сутрин, като станеш, ти дали виждаш Господа или не, ти помисли заради Него и кажи: "Искам да бъда като Господа. Да мисля, както Той мисли. Искам моята душа да бъде тъй широка, както Неговият Дух. Искам да постъпвам точно тъй, както Той постъпва."

Тази е най-лесната работа. Аз съм виждал малките деца, какво правят. Вие казвате: "Туй, как да го направим?" Аз съм виж-

дал малките деца, като дойдат до една каца с мед, гледа кацата. Започне да мисли. Тури си пръста в кацата и опита меда. То чувства. После иде, че си измие пръста във водата. Направете и вие същото.

Отче наш.

СВЕЩЕНО ЧУВСТВО

31 неделно утринно Слово

16 юни 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството. В начало бе Словото.

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матей. Духът Божи.

Какво ще извадиш из тази глава? Вие сте вещи, чели сте Евангелието. Всички четат това Евангелие, ненаписаното малцина го четат. Има едно Евангелие във всеки човек. Когато някой път човек се намира в голямо смущение, се таки го чете. Някой път като четат Евангелието, разбира се, отиват в Откровението. То е най-мъчната работа. Някои започват отначалото, от Битието, как Бог е създал света. Тия две неща, началото и краят са най-мъчните. В началото детето като се ражда, то не знае нищо, не помни къде е било. Някой път казвате: "Има ли онзи свят или няма", не помните. Нима детето знае, че е било в утробата на майка си. Децата вече като станат на година и половина, две години, имат малки спомени, спомнят си за първите впечатления, когато се е пробудило съзнанието. Има една страна в социалния живот, еднообразна. Казва: "Да идем на църква, да послушаме, за Бога да приказваме." Бих употребил една дума, но тя е банална, тя не изразява туй, което искам. Една дума, която се употребява много пъти, тя губи смисъла си. Повтаряш: "Любов, любов, любов", но не знаеш, какво нещо е любовта. Любовта не е нещо, което може да ти го предадат с думи. Ако само повтарят захар, захар, ти ще останеш само с думата, няма да знаеш, какво нещо е захарта. Ако кажеш: Вода, вода, вода и не пиеш тази вода, ти няма да имаш понятие. Ти за да кажеш светлина, светлина и не можеш да я видиш, да я опиташ, какво ще разбереш. Има неща, които, като не се опитат, си остават неразбрани.

Има една свещена страна. Религията е място, дето имаме едно свещено понятие за Бога. Туй е вътрешен свещен живот, когато дойде до него, човек трябва да го държи чист. Пък ние туй го излагаме на показ. Става вече обикновено. Щом човек стане обикновен, той вече изгубва смисъла на живота. Човек всякога

трябва да остане необикновен. Казвате: "Той е необикновен човек." Че това е хубавото, да бъдеш необикновен човек. Някой път казвате: "Да се примириш с всичките хора." Че това е вярно, но в какъв смисъл. Да се примириш с всичките разумни хора, разбирам, но да се примириш с всичките глупави хора. Тях не трябва да ги срещаш никога. Ние под думата човек разбираме хора, само на Божествената любов. Всеки човек, който е влязъл в областта на живота, той се е заблудил. Сега в любовта има много заблуждения. Сега, за пример, вие двама души, че вие сте необикновени от всичките в обществото, може да е вярно, може да не е вярно. Може ли точно да определите, колко ви обичат? Децата имат една мярка и с ръце определят, колко обичат майка си, баща си, колко обичат братчето си, сестричето си. То отваря ръцете си и показва, кого колко обича. И като ги отвори ръцете, че не може повече, то е най-голямата любов. Много хубаво разсъждават, защо дясната ръка показва ума, лявата ръка показва сърцето на човека. Детето иска да каже: "Аз обичам баща си и майка си с всичкото си сърце и ум, напълно ги обичам."

Сега вие по някой път искате да знаете, какво нещо е реалното, света и какво нещо е илюзията. Ти не можеш да определиш реалното и илюзията. И двете думи не са из българския език. Реалното на български ще кажем същественото, пък илюзията е нещо привидно. Думата реално, значи нещо, което можеш да държиш, да хванеш. Има и друго определение. Зимно време има 30 градуса студ. Казвате: "Студено!" Отивам при огнището да наклада огън. Драсвам една клечка, втора, трета, но огънят не се запалва. Или пък туря на огнището една картина, която представя, как гори огънят. Реално ли е туй? Ще видите, че на картината огънят гори, но той нищо не може да ви даде. Ако запаля огъня, от реалния огън вие ще получите нещо, ще почувствувате топлина. Туй което възприемате от огъня, то е реалното за вас. Значи, реалността допринася нещо. Всяка една мисъл, която допринася нещо е реална. Всяко едно чувство, което допринася нещо е реално. Всяка една постъпка, която допринася нещо е реална. Всяко едно нещо, което в нас допринася нещо е реално. Пък има неща привидни. И те са хубави, но те спадат към рисуваните работи, към художеството. Рисувах една картина, тя не е реална. То е сянка на реалността. То за да стане реално, ти трябва да намериш тази сянка, да намериш някоя картина и да намериш човек, който е

рисуван. За пример, някой художник е рисувал слънцето, но трябва да излезеш някоя сутрин да видиш слънцето, като изгрява, че тогава да направиш едно сравнение. Този художник, като рисувал реалното, той схванал само сянката на реалността. Та по някой път и ние имаме едно възпоминание, любовни картини имаме в света. Вие всички имате такива любовни картини. Те са доста хубави картини, най-хубавите ви картини. Те са доста хубави картини, знатни картини, през целия ви живот седят във вашата светая светих на видно място. Питам: Какво ви ползува, когато баща ви умрял, пък ви оставил неговия лик? Какво имате вие от баща си? Аз сега се спирам върху един въпрос, за който трябва да се мисли. По някой път вие мислите, че имате някаква опитност в живота. Аз казвам, че всеки момент, който ние минаваме, трябва да бъде пълен с реалността. За пример, моята любов не може да запълни вчерашния ден. Следният момент трябва да бъде запълнен с любовта от следния момент. Съзнанието във всеки момент трябва да бъде запълнено. И волята всеки момент трябва да се усилюва. Ние разчитаме на една вяра на миналото. Казвате: Аз едно време много вярвах. Но вашата вяра се е обуславяла на материални работи. Вие вярвате, понеже са ви давали. Представете си, че някой човек нищо не ви дава, ще вярвате ли. Аз похвалявам в този случай децата. Детето каквото и да му каже баща му и майка му, то вярва. Баща му казва, че ще донесе слънцето и то вярва. Вие може да го убеждавате, но то казва: "Баща ми каза, че ще донесе слънцето." Тази вяра трябва да имаме. Но щом бащата само веднъж излъже детето и детето да се усъмни, тогава бащата сам го пропъжда.

Сега, необходимо ли е на вас, баща ви цялото слънце да ви го донесе? Необходимо ли е баща ви да ви донесе всичкия хляб на света изведнъж или по-малко. Та по някой път, някои от вас, религиозни хора искате да станете, учени, всичко да знаете. Най-първо, човешката глава не може да събере всичкото. Де ще го събереш? Даже знанието, което е без тежест, ако го събереш всичкото знание, няма да може да дигнеш главата си. Даже всичките философи, които постоянно разсъждават, се развиват само две способности, в лявото и в дясното полушарие на челото. От двете страни на челото излизат рогчета. Казват някой път: "Рог ли ще ти израсне?" Тия хора, забележете, че главата държат надолу, тежка става. Не могат да я държат нагоре. Или понякога път искате всичката любов. Вие ще се намерите в едно чудо. Ако всичките расте-

ния ви обикнат, те ще отворят устата, ще кажат: "Дъжд, светлина!" Ще искат от вас. Ако животните ви обикнат и те ще искат от вас. Ако хората ви обикнат, ще тръгнат да тичат, да искат. Какво ще правите тогава? Те най-първо ще искат и после ще ви дадат. Пък вие разбирате, ако всички ви обичат, значи, че ще ви дадат нещо. Реалността не е там.

Казвам: Има в света едно същество, което всички обичат, но то задоволява на всички нуждите. Вие понякога път искате да бъдете като Бога. Казвам: Може ли да задоволите нуждите на всички? Даже някои от вас, които сте семейни, имате опитността да задоволите едно - две същества, които дойдат. Имате четири дъщери и четири сина. Може ли да ги задоволите или да им задоволите нуждите? Забележете величието на Бога, че Той задоволява нуждите и на малките същества и на една пчела задоволява нуждите. А пък на един човек трябва милиони да му даваш, за да задоволиш неговите нужди. На една пчела, една капка мед ѝ стига, а на един човек цяло тенеке трябва да му дадеш. Една пчела пари няма да иска, костюми, шапки няма да иска, малки работи иска тя. Един човек, какво няма да иска от Бога. Той ще иска някой път един голям диамант. Някой път ще иска корона. Корона трябва да му намери. Някой път ще иска огърлица, някой път ще иска обуца. Обуца ще му намери. Автомобил иска. Автомобил ще му намери. Иска да се разхожда от един свят на друг. Ще му вземе билет, ще го прати. Иска на Сириус да иде, ще го прати. Иска на слънцето да иде, ще го прати. Накъдето иска, ще го прати. Вие не сте от тях. Има други хора, които искат тия работи. Отиват.

Вие сега казвате: "Той Господ е милостив, благоутробен." То е в един свят, дето децата са непослушни, дето има неразбрани работи, че бащата по някой път трябва да бъде милостив. Но Божията милост отива още по-далече. Бог вижда много неща, които не са съобразни. Нима е съобразен грехът в света? Но Бог го допуска. За пример: Вие какво понятие имате за злото? Злото влиза в обществена безопасност. Обществената безопасност не влиза ли в държавата? Ти, като идеш в обществената безопасност, как мислиш, ще те посрещнат ли с баница или ще ти дадат обед, или ще те посрещнат братски? Ще те поставят на изпит. После ще искат да знаят дали си пял, дали знаеш да говориш. После ще искат да знаят, знаеш ли да пееш. После ще искат да знаят, знаеш ли да се молиш. Идеш в една църква, свещеникът не изисква така

от тебе. Злото и доброто съществуват в Божествената държава. Като вървиш по волята Божия, Бог те изпраща в църква. Като престъпиш Божия закон, той те изпраща в обществената безопасност. Питате: "Защо е злото?" Да се оправите. Обществената безопасност е исправление. Добрият живот е в църквата. Понякоя път вие се оплаквате, че някоя болест дошла. Вие сте в обществената безопасност. Дошъл ревматизъм, ти си в обществената безопасност. Дошло коремоболие, вие сте в обществената безопасност. Дошло главоболие, вие сте в обществената безопасност. Някой кореспондент влязъл в някоя държава, ще го интернират. Пращат го навън от държавата.

Трябва да имаме едно свещено чувство, когато дойдем на изпитанията, на които сега хората се намират. Ние имаме едно чувство. Седим някой път да съдим, защо германците, англичаните и французите се бият. Вие нямате право да питате. Че двама пехливани се борят, какво лошо има? Искат да покажат, кой е по-силен. Който надвие е по-силен. Когато свалят на земята, няма ли да има мъчнотии. Някой път ръката му може да е изкълчена или кракът изкълчен. Вие казвате: "Защо се борят тия хора?" Да си покажат силата. Те дават добър пример на страхливите наоколо, които са като баби. Те като се борят, хиляди хора се насърчават от тия юнаци. Много вярващи има, които мязат на зайците и на жабите. Човек, когото постоянно го е страх, той е заек. Човек, който го е страх и бяга от мъчнотиите, той е жаба. Но този крайният страх и той има добра страна. Крайният страх на жабите спасил заяка да се самоубие. Заякът, като дошъл на света, намерил, че от него по-слабо същество няма. Казва: "Станах подигравка, всички мене гонят, нямам никакво достойнство, не искам да живея. Такъв живот, дето Господ ми го дал, не го искам." Отишъл той да се дави. Видял, че жабите се изпоплашили от него и влезли във водата. Казва: "От мене има по-страхливи." Като се върнал при другите зайци казал: "Изпоплаших ги всичките, изпохвърлиха се във водата."

Сега да дойдем до същественото. Трябва да имаме едно чувство вътре, като погледнем на растенията или на животните, като погледнем на себе си или като погледнем нагоре, към слънцето да имаме един свещен трепет. Някой път някои искат да знаят, кой заставил Христа да дойде на земята. Христос дойде на земята да научи, Той сам, какво нещо е любовта и да я опита. Той

дойде да научи, какво нещо е страданието. Преди да беше дошъл на земята, не знаеше, какво нещо е страданието. Сега вие питате: "Не може ли Христос без страдание да спаси света?" Че всеки от вас, ако би могъл да спаси света без страдание, би бил Христос. Сега, кое е по-хубаво, със страдание или без страдание да бъде Христос? Аз турям въпроса тъй: С наука ли да бъдем учени хора или без наука да бъдем учени хора. Един човек от невидимия свят, или един ангел, той ако не е преминал през една опитност, той ще има понятие за една картина. Той за злото няма представа, той ще има представа само за доброто. Реалността каква е? Доброто и злото остават неразбрани. Сега човешкият живот за ангелите е неразбран. Понякоя път, за да бъде разбран нашият живот, тогава някоя ангел, който много е страдал, който е бил на земята, той се праща да помага на някой човек. Има ангели, които не са страдали и те не могат да помагат на страдащите хора, тях ги пращат при щастливите хора, при богоизбраните. Някоя път вие искате Бог да ви прати някой ангел да ви помага. Че той, как ще ви помогне, той няма вашата опитност. Той не знае, какво нещо е грехът. Да допуснем, че вие имате два плода. Единият е сладък, другият е горчив. Един ангел няма право да опитва горчиви плодове. Ако той би се опитал само да близне горчивия плод, той в небето не може да влезе. Той ще изгуби небето. Вие десетина пъти може да близнете горчивия и пак си оставате. Представете си един велик художник, нарисувал един отличен портрет, много хубава картина, един гениален образ, пък изкривил едното око. Никак не му прощават на художника. Веднага той ще развали своя живот. Има важни работи, които развалят целия живот.

Съвременните хора, както живеят, едно изложение не могат да дадат. Един ден вие ще идете в невидимия свят, ще направите изложение на картините, които сте нарисували тук, да видят, какво сте направили. Всеки човек, който иде в невидимия свят, трябва да направи едно изложение. Реалното ще занесеш със себе си. Писанието казва, че добрите дела на човека ходят пред него. Като идете в оня свят ще направите едно изложение от онова, което сте мислили, каквото сте чувствували, каквото сте направили. Небесните жители, като дойдат, ще се произнесат да останеш ли в невидимия свят или да те върнат тук да работиш на земята. Сега вие мислите да идете в невидимия свят по благодат без картина, без нищо. Като идете там ще ви турят диадема, огърлица, ангел-

ска дреха, корона, златна, ще ви дадат китара в ръка. Вие ще имате китара, пък не знаете да свирите. Вие тук на земята не знаете да свирите на китара, пък в оня свят, как ще пеете? Съвременните хора гледам някой път в хора пеят, не взимат участие, само да се каже, че пеят. Няма никаква модулация в гласа. Един човек, ако разбира любовта, неговият живот ще бъде като днешния ден, ясен, безоблачен. Ако човек разбира Божията мъдрост, като днешния ден ще бъде животът му. Любовта, това е светът на душата. Мъдростта е светът на ума. Истината е светът на волята, на човешкия дух. Сега човек живее в три свята. Любовта ще те научи да жертвуваш, да си готов на всичките жертви. Че като жертвуваш, да се радваш, не като жертвуваш четири реда сълзи да ти текат. Казваш: Аз млад и зелен отивам, умирам. И млад като умираш да се радваш и стар като умираш, да се радваш. И слуга като си, да се радваш и господар като си, да се радваш. И светия като си, да се радваш и грешник като си, да се радваш. Ето в какъв смисъл вземам, че като си грешник да се радваш. Представете си, че вие сте един теляк. На български няма дума. Мислиш ли, че ти като теляк няма да се оцапаш? Ще се оцапаш. Като теляк ще видиш много форми, които не са така красиви. Много съблазни ще дойдат в ума ти, докато си теляк. То е грешно състояние. Сега теляци има и в умствения свят. Някой човек не знае как да мисли, теляк става. Искаш да оправиш погрешките. Той в морално отношение не знае, как да постъпва, той теляк става. Те, теляците имат кесии направени от лен, някои от коноп, някои от волска козина, други от биволска.

Та казвам: Предстои ви велика задача. Няма по-хубаво нещо да може човек да очисти ума си от всичките ония противоречия, които съществуват. Всичките противоречия, които съществуват в ума ти да можеш да ги примиряваш. И противоречията, които съществуват в сърцето ти и тях може да ги примиряваш. Като нямаш противоречия можеш да ги примириш. Веднъж мене един ми каза: "Не исках да ви безпокоя, но не мога сам да си помогна." Каза ми: "Защо се разболях?" Казвам: "Да дойдеш при мене." - "Защо?" - "Защото преди тебе беше идвала жена ти при мене и се оплакваше, че не се отнасяш добре с нея, мъчил си я. Тя ме помоли да ти кажа някоя блага дума да се отнасяш малко по-човешки с нея." Пък казвам: "Ти си сега в обществена безопасност. Тази болест се дължи на това, че ти не се отнасяш добре с жена си. Като се отнасяш добре с нея, болестта ти ще мине." Каза: "Сериозно

ли говориш?" Казвам: "Много сериозно. Казвам, ако не оздравееш, ела пак след десет дни." Иде след десет дни, казва: "Много ти благодаря, много съм добре с моята възлюбена, светлина дойде в ума ми." Казвам: "Господ живее в жена ти, ти нямаш почитание към Господа, уважение нямаш към Господа. Господ живее в нея. Има една страна в нея, дето не е Господ, има една страна, дето е Господ." Господ казва: "Не трябва да постъпваш така." Онези, които обиждат Господа, трябва да знаят, че Бог поругаем не може да бъде. Да не се оставяш Господ сам да бъде с тебе, тогава вече работата е друга. Докато Господ праща мене да се примириш, ти си на спасителен път. Ако остане Той сам да се разправя, работата е свършена. Не докарвайте въпроса Господ да се разправя с вас. Като дойде някое малко изпитание, благодари на Бога.

Благодарете на Бога за любовта, която Той изявява към вас. Благодарете на Бога за мъдростта, за светлината, която изявява към вас. Благодарете на Бога за свободата, която ви дава. Да се изпълни сърцето ви с благодарност. То е сила. Този закон и в дома действа, и в народа да действа, в обществото и в цялото човечество, навсякъде да действа.

Казвам: Ние ще започнем не от друг морал. Да бъдат отношенията на всички коректни, еднакво коректни. Всякога човек да има много чиста мисъл за Бога. Всеки един човек, който и да е, да има много чиста мисъл за Бога. Всеки един човек, който и да е, да има много чисти постъпки за нещата.

Желая днешната светлина, така да остане завинаги в ума ви. Днешната светлина да остане в сърцата ви завинаги. И в постъпките ви тъй да бъде.

Отче наш.

ТЪРПЕНИЕТО

32 утринно Слово
23 юни 1940 г. 5 ч.с.
Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матей.

Днес ще ви говоря върху търпението. Много пъти сме говорили върху него. На съвременните хора им липсва търпение. Постоянство имат. Човек може да постоянствува, има желание да постигне нещо. Може би вие имате разни мнения за търпението. Търпите някаква болест. Но това не е търпение. Имаш един чувал турен на гърба си, казваш: "Ще го нося." Това не е търпение. Когато вола на нивата е впрегнат, търпи, но това не е търпение. По своя воля не оре, но целия ден тегли оралото. Казвате: "Много търпелив е." Някой носи сиромашията, казвате: "Търпи." Да носиш страданието, това не е търпение. За да бъде човек търпелив, той трябва да бъде гениален по сърце, по чувства. За да бъде търпелив, той трябва да бъде гениален по воля. Търпението е едно от великите качества. За Бога казват, че е дълготърпелив. Ти посееш едно семе, очакваш някакъв плод. Трябва да бъдеш търпелив. Има големи деца, има и малки деца, има религиозни деца, има и философски деца. Аз наричам всички хора деца, които нямат търпение. Те бързат. Едно дете, като иска нещо от майка, си бърза. Исква начаса да му го даде. Мисли, че майка му може всичко да направи. Има някои неща, които майка му може изведнъж да направи. Поиска сладко от майка си, майка му има гърне със сладко, отвори гърнето, даде му една лъжица. Но някой път няма хляб, то иска хляб. Сега някои от вас при сегашните условия, може да идете на фурната. Но представете си, че хлябът и на фурната се е свършил? Трябва да чакате най-малко два часа, докато се изпече. Връщате се от фурната, че нямало хляб за вас. Чудите се, как тъй да не е останало един сомун. Искате да купите нещо, нямате в джоба пет лева. Чудите се, как тъй да дойдете до това положение, да нямате нито един лев в джоба си. Как тъй, провидението да не промисли заради вас. Който мисли така, той не знае, какво е търпението. Който мисли да има поне един лев в джоба си, то не е законът на

търпението. Търпението е едно качество да издържаш. Ти трябва да издържаш. Каквато и тежест да се тери върху гърба ти, ти трябва да имаш съзнание, че си герой, че може да носиш, че може да дадеш един добър пример на хората. Търпеливият човек може да се състезава с хиляди души и да ги накара да бягат. Десет хиляди души ги разпъртушини така, че всички вземат хоризонтално положение, да се сгушат. Един търпелив човек и хиляда души може да носи. Ако се качат десет хиляди, може и тях да носи, приятно му е като ги носи.

Вчера аз седа и размишлявам. Иде една сестра и казва: "Учителю, един рой се хванал на вишната, не го знаем откъде е дошъл. Хванал се на едно дърво. Защо се хванал и той не знае. Не намерил някоя дупка, но се хванал за един клон." Казвам: Този рой, дали е от нашите или отвън е дошъл, чужд. Ако е от нашите, не харесал тия кошери, излязъл малко да се разходи. Може да има най-малко 7-8 хиляди пчели, може и 9-10 хиляди да са. На брата му дошло на ум, взел един прът, закачил за него един кошер, намазал го с маточина, турил го отгоре на роя. Пчелите седят на клона, не влизат в кошера. Седят на купчина размишляват. Пък се задава дъжд, гръмотевици, ще ги накваши, те излезли на разходка със своята царица. Братът казва: "Чакай да вземем една кадилница, да ги накадим, да им кажем да влязат в кошера, понеже дъжд иде." Като нагласихме кошера, като ги накадихме, всички влязоха в кошера вътре. Тия пчели са излезли от един кошер. Пчеларите казват, че старата пчела, старата майка излиза из кошера. Каква е всъщност теорията, няма да се спираме. Те казват, че винаги от кошера излиза старата пчела, младата остава. Други твърдят обратното, казват, че старата майка остава в кошера, а новата царица излиза навън, младата отива в света да воюва. Всичките пчели от кошера не излизат. Определено число излизат. Другите остават. Ако се спрем да разискваме върху въпроса, коя царица излиза из кошера, младата или старата, ще се яви нетърпение. Някой път учените хора стават нетърпеливи, как тъй да не се приеме неговата теория. Като поддържаш една теория, тя най-първо трябва да съответствува на един факт като истина. Туй което твърдиш, като теория, така ли е, или само предполагаш. Не само трябва да предполагаш, но трябва да имаш един факт, на който трябва да се обуславяш.

Ти не може да бъдеш търпелив човек, ако нямаш любов.

Търпението е външната страна на любовта. Следователно, чрез търпението ще знаеш, каква ти е любовта. Един човек, който е нетърпелив и любовта му е такава. Каквато му е любовта и търпението му е такава. Ако попиташ: "защо съм нетърпелив", ще ти кажа: "Защото любовта ти е малка." Защо съм търпелив? Защото любовта ти е голяма. Представете си един кошер от 30 хиляди пчели, ти го знаеш, повдигнеш го във въздуха. Или ако дигнеш десет хиляди хора в един салон като нашия, дигнеш ги във въздуха и ги понесеш. Какво ще кажете. Че онзи, който кара земята, не ви ли носи на гърба си? Като казваме, че ни носи на гърба си, то е вече нашето съзнание. Ти съзнаваш, че трябва да бъдеш търпелив. Има два вида търпение, едното, с което се издържат неволите в света. Има и нещо неприятно, което трябва да се издържи. За пример, бременната жена носи едно дете в утробата си, трябва да има търпение. Всичките майки имат търпение, но много деца, като се родят са нервни. Тази нервност се дължи на майката. Тя като го носила, била нервна и детето става нервно. Ако майката, докато носила детето, е била търпелива и детето ще бъде търпеливо. Ако майката има любов и детето ще има любов.

Каквото е било състоянието на майката през време на бременността, такова ще бъде състоянието и на детето. Някой път вие мислите да обърнете някой човек. Може да го обърнете, но то е едно състояние. Може да го родите, но и там има качества. Туй дете може да бъде търпеливо, пък може да бъде нетърпеливо. Роден е той, но от кого е роден? Сега аз говоря за едно раждане. Има една философия, непреривен възход. Всеки ден вие се раждате. Вие тази сутрин сте се родили, вечерта ще остарееете, ще легнете да спите, утре пак ще се родите. Ден след [ден, б.р.] вие се раждате, остарявате и придобивате известна опитност. Сега по някой път вас ви е страх от старостта. Старостта е един възрастен човек. Старостта е един богаташ, който иска да има слуги да го носят. Вие имате едно съзнание, че едно време вие сте били млади. Сега имате съзнание, че сте стари. В какво седи вашата младост и вашата старост? Казвате: Едно време аз не разбирах. Едно време не си разбирах, но си бил по-весел. Сега, като си разбрал много работи, станал си малко песимист, гледаш мрачно на живота. Обезсмислил се е. Питам в какво седи това обезсмисляне? Един [ден, б.р.], като се обезсмисли животът ти, него ден ти не си се родил. Всеки ден се раждаш от една майка. Вие вземате идеята

"роден от Бога". Въпросът другояче седи. Ако всичките хора бяха родени от Бога, ние може да оправим света, като кажем, ще се оправи света. Но сега има някои работи, като ви говоря, вие ще кажете: "Може ли да бъде така или не?" Вие сега имате известни възгледи. Вземете един религиозен човек, един владика, той си има корона, има си мантия, излезе там в църквата, ще си покаже ръката на всичките, те трябва да я целуват. Погледне този човек с короната, казва: "Знаете ли, кой съм аз? Аз съм владика с корона на главата." Ако беше тази корона Божествена, той щеше да запоявда на целия свят. Той има корона, но утре го хване някоя болест, дойде лекарят, казва: "Трябва да се тури инжекция." И владиката се огъва на инжекциите. Трябва да го лекуват. Той е помазаник на Бога, има нужда да му турят инжекция от някакъв серум, за да оздравее. Ако вие сте един владика, как ще си обясните туй противоречие?

Един брат, хванала го една болест и той ми казва: "Ще ида в Бургас да се лекувам, да ми стане по-добре, да прекарам полесно." Казвам: "Може да идеш." Аз го виждам, че ще страда, но нищо не му казвам. Той мислеше, че като иде в Бургас ще му бъде по-добре. Казвам: "Добре ще бъде." Отива той в Бургас и пише оттам: "Учителю, загажихме съвсем." Казал му един лекар, че ще му направи операция и за три - четири деня ще му мине. Като му направили операцията, не само че не му минава за три - четири дни, но месец минава и не му минава. Идат и ми казват: "Отива братът." Казвам, не е лошо да иде в оня свят. Какво има, като иде в оня свят. Стига да е готов. Казвам, в дадения случай, този брат го учат на търпение. Той досега носеше неволята, доста за търпелив минаваше. Кой как дойде казва: "Много търпелив брат, такъв търпелив брат не съм виждал, хич не се тревожи." Не се тревожи така, но го виждам в Бургас се тревожи. Казвам, няма нищо, той ще остане, трябва да се научи на търпение. Иде братът тук, гледам го съвсем закъсал. Казвам му да иде да го прегледа един, аз не вземам никакво участие в лекуването му. Иде той. Онзи намерил работата много сериозна. Казва: "Я оживее, я не." Много сложна е работата. Казвам: "Нека му определи диагнозата, каква е. Казвам, ще оздравее." Кажете сега: Как ще оздравее? Всичко зависи в света от онова състояние, вътре на търпението на човека. Ако човек е търпелив, той може да постигне много. Казвам: "Трябва да научиш търпението." Щом научи търпението, той ще оздравее.

Христос казва: "Ако имате вяра, колкото синапово зърно, каквото кажете ще бъде". Ще бъдат нещата, ако са разумни. Нали човек казва: "Може да бъда поставен на голямо изпитание." Преди години тръгвам от Варна и пристигам в Пазарджик. Там ходих при един приятел, за пръв път минавам. По особена програма вървим. Аз му казвам: Еди-кой си ден трябва да тръгнем и да вървим в София. Иде един евангелски проповедник и му казва, че еди-кой си ден ще идем в София. Проповедникът казва: "Не казвайте, че еди-кой си ден ще тръгнете за София, но кажете: Ако е рекъл Господ." Той казва: "Него ден ще вървим." Казва: "Не може така да се говори. Него ден може нещо да се случи." Аз оставих на него да вземе файтон, но той обича своите търговски работи, ходил и забравил да поръча файтон. Пък гарата е три километра от къщата. Гледам файтон няма, пък трябва да вървим. Излизам вн, гледам един кон, свързан и една каруца при него. Казвам: Отвържете коня, качихме се на каруцата. Човека, чиято бе каруцата ни настигна и му казвам: "Колкото ти струва, ще ти платим." Проповедникът и той се качи на каруцата. По едно време, една клечка излязла от оста, спряхме се. Казвам: "Върнете се десет крачки назад." Намериха клечката, поставиха я на мястото ѝ, стигнахме на гарата три минути преди да тръгне влака. Взехме си билет, качихме се на трена. Казва ми моят познат: "Не зная, какъв беше този дявол." Рекох, не е дявол това. Проповедникът мисли, че ние като кажем, че ще идем в София, ние разпореждаме работите, както ние искаме. Той мисли, че по Бога мисли. Той казва: "Аз мисля право, вие мислите криво." Като се качихме на гарата, аз му казвам: "Сега и ние мислим право и вие мислите право." Нашето учение се постави на опит. Каруца нямаше, намерихме. Клечката излезе навън, намерихме я. Тренът дойде и навреме се качихме. Божествено е нашето учение. И твоето е Божествено, но още не е проверено. Нашето е проверено. Когато по твоето учение намериш колата и клечката и се качиш навреме и то е Божествено. Всяко нещо, което става навреме, то е Божествено. Всяко нещо, което носи светлина в ума на човека, то е Божествено. Всяко нещо, което носи топлина в човека, то е Божествено. Всяко нещо, което носи сила в човека, то е от Бога. Онова, което е Божествено, то е общо и е достойние на всичките хора.

Има някои хора, като ги видя, аз зная, че ще останат още на земята. Да ви кажа, как го зная, не мога да ви кажа, но го зная, че

ще седи още на земята. И да иска да умре не може. Не го искат, няма място определено за него. Искаш някой път да се качиш, няма място, на трена, или няма място в автомобила. Някой път не искаш да идеш, пък си заставен да идеш.

Казвам: Всичките изпитания, които идат на хората, са за да се усили търпението на човека. Представете си един баща, който е чувствителен човек, пък има палаво дете. Дава му всичките средства, книги, но то бяга от училище, не слуша майка си, обича да побива братчетата и сестричетата си. Аз в България само веднъж видях един търпелив човек, в Пловдив беше, евангелист, който приблизително минаваше за търпелив, човека. Той седнал, чете една философска книга, детето му се качило на гърба му, тегли косата му, закача го. Той се пообърне, поусмихне се казва: "Ти ще поумнееш като станеш като мене." Нищо не му казва, не го бута. Детето пак се качи на гърба му, пак го погледне. Той, бащата, чете книгата. По едно време го сменя от гърба си, поставя го до себе си и казва: "Я издекламирай нещо, този човек иска да знае, колко си учен." Изпъчи се това дете, доста самонадеяно, започна да декламира. - "Виж го ти какъв Панголозин!" Пан значи голям. Рекох: "Той е професор, опитва ти търпението." Казва ми: "Идеалист бях едно време, пишех любовни писма, на този пишех и той ми пишеше любовни писма. Аз му пишех докато дойде на земята. Казва: Татко, всичко се уреди. Сега виждам, как се урежда, не слуша. Няма нищо, каквото дал Господ, трябва да го нося." Казвам: Този беше един светски човек и имаше търпение. Виждам, че той носи от миналото търпението. Казва: "Едно на гърба ми." Казвам: Ти на гърба си едно не може да носиш, Господ има милиони. Някой от вас носите една неволя и нея някой път не може да я носите. Тази неволя седи на гърба ти. През всичките условия, през които ние живеем, кой е който разпорежда със съдбините? Ние търсим. Всеки ден хората се раждат, умират, на този кракът счупен, на този ръката, другиму главата пукната. Някой се разболял, влязъл в болницата, хиляди болести има. Някому направили операция, не заздравяла раната. Как ще си обясните тия работи?

Нещастията в света произтичат от малкото любов, която хората имат. Нещастията на хората произтичат от малкото търпение, което хората имат. Но търпението е външен резултат. Човек не може да стане търпелив, докато неговият ум, неговото сърце и неговата воля не са взели участие. Даже някой път, щом

започнете да ставате нетърпеливи, трябва да знаете, че ще ви дойде някаква болест. Щом започнеш да се нервираш, някаква болест ще ти дойде. Щом боледуваш с търпение, скоро ще оздравееш. Защото не е мъчна работа, като знаеш как. Ако отиваш на една фурна и имаш пет лева, на фурнаджията като покажеш пет лева, хляб ти дава. Ако вземеш хляба и не дадеш парите, казва: "Върни хляба." Защо петте лева имат по-голяма сила отколкото твоите думи? Ти отиваш в църквата и гледаш, дали ще се прекръстиш. Ако се прекръстиш, мислят, че си религиозен. Дойдеш, ако изчетеш Отче наш, ще те считат за вярващ, ако не четеш Отче наш, не те считат за вярващ. Човек трябва да направи нещо. Не е мъчно човек да направи нещата, ако знае как. Всичката мъчнотия седи, че човек не знае. Човешкият организъм е в състояние сам да поправи работата. Не мислете, че един лекар отвън може да ви лекува. Лекарят, който лекува е вътре в човека. Лекарят от вън донася един малък импулс, една малка запалка, поощрение, побуждение. Достатъчно е да кажеш на един човек, че той ще оздравее и той ще повярва в това. Той да не казва: "Как ще оздравея?" Щом му кажеш: "Ще оздравееш!" - ще оздравее. Щом една болест не се маха, тя е дошла да се научиш на търпение. Сега няма само ревматични болки. Има един любовен ревматизъм. Любовен ревматизъм, от който всички страдате. И млади и стари страдате от любовния ревматизъм. Ние, съвременните хора не сме достатъчно изправни със себе си. Тебе те е страх да признаеш, че носиш в себе си Божията любов. Дойде някой и ти говори, иска от тебе, проси ти нещо. Но има едно просене от което трябва да се освободите. Едно дете постоянно иска: Мамо, това, мамо, онова. Тези деца са своенравни. Има деца, които просят, но носят страдания, три, четири деня гладувало, седи тихо и спокойно, не иска. Усещат, че този човек има нужда, помагаш доброволно, този човек носи търпеливо. Към такъв човек може да имаш любов. Той не иска от тебе. Той няма обуца, скъсани му са обувката, седи спокойно, не казва нищо, не казва, не прави сравнение с тебе, който си хубаво облечен и шапка имаш, а аз съм окъсан, недоволен. Той казва: "Аз ходя обут с бащините ми обуца, които Бог ми е дал." В човешките работи бос ходи и гологлав ходи. Ние, щом видим, че един човек няма хубаво палто, щом ходи бос, казваме, че е осиромашал. Ако ходи гологлав без шапка, казваме, че е осиромашал. Сега не искам туй да стане един култ. Ще бъде

смешно, ако искаме да се покажем, че гологлави може да ходим и боси може да ходим. Аз за пет минути мога да направя едни обуца. За пет минути ще си направя едни обуца от плат. Прекарвам показалеца, турям ги, натъквам ги на краката си. Вие се чудите сега, как може да стане. Че не е ли чудно, един човек свири на цигулка и за една вечер взема 50 хиляди лева. Вие 50 хиляди лева не може да ги спестите за 20 години. Той като направи няколко движения с ръката по цигулката, от единия до другия край по струните, прави тия пермутации, плащат му. Как този човек застава хората да му платят 50 хиляди лева за неговото изкуство.

Един американски милионер повикал един знаменит виртуоз в Америка, поканил го той да му плати хиляда долара възнаграждение. Милионерът имал едно кученце и казал: "Свирийте." Като започнал да свири, кучето се разляяло. Казва: "Достатъчно." Изважда и му плаща. Питам сега: Защо му плаща? Той казал, че кучето разбрало, че той добре свирил, понеже се разляяло. Милионерът така вярвал, че като се разляяло кучето, музикантът добре свирил. Вие ще наречете този човек ексцентричен. Няма никаква съобразност там.

Някой път може да искат да опитат вашата вяра. Има сега една сестра, се разболяла. От 5,6 месеца, тя не излиза, държи се загъната в дрехи, да не я лъхне вятър. Казват: "Отива си сестрата." Ами че аз се радвам, ако си отива. Да иде при баща си. Щом е свършила училището да си върви със своя диплом. Казват: "Много е отслабнала." Казвам: Всеки, който отива на онзи свят все ще отслабне. Ако е тежък не отива. -"Какво да се прави, не може да яде." Хубаво е, нека се научи да яде както трябва. Не трябва много да яде, само парче хляб. "Не може да приема стомаха й." -"Че още по-добре." Като излиза навън, гледа ме и си казва: "Колко е особен този Учител." Казвам: "Да излезе да се разхожда." "Не може да се мърда." -"Рекох, може да се мърда." Тя не може да се мърда, пък иска мене да размърда. Друга сестра иде и ми разправя: Огън има, голям огън. Казвам: Хубавите работи на огън стават. Пекат някоя скабрица* на скара. Тя се пържи, той гледа, дали се е зачервила скабрицата отгоре. Тя се пече, той я обръща, като се опече, радва се. Като я извадят, работата не е свършена, турят малко лимон, масълце. Отлична работа. Нали вие сте яли такива

* скабрица (вер. от скомбер - лат.) - скумрия

скабрици. Сега това е в преносен смисъл. Една хубава дума казана, това е една скабрица, хубаво изпечена на скара. Едно хубаво чувство, това е една скабрица опечена. Една хубава постъпка, това е една хубаво опечена скабрица. Казвате: "Ние сме вегетарианци, не ядем риба." Аз казвам: Ям, по три ги ям и бих желал и вие да ядете такива скабрици, опечени хубаво. Има умствени скабрици.

Сега трябва да бъдем всички образец. Онова, което Христос е направил и онова, което светиите са направили, то е поощрение за всички. Каквото Христос е направил и ние може да го направим. Каквото вие правите и аз мога да го направя и онова, което аз направя, и вие може да го направите. Всеки може да се научи да свири, всеки може да се научи да пее, понеже всички имате условия. Всеки един човек, който има една отлична глава, едно отлично сърце, едно отлично тяло, той е изпратен на земята да върши волята Божия. Всеки един човек има една специфична мисия. Има някои работи, които само някои от вас може да ги свършат, да ги направят. За пример, в природата как е. Това, което първият пръст може да го направи, вторият не може да го направи. Това, което вторият пръст може да го направи, третият не може да го направи. Това, което третият може да направи, четвъртият не може да направи. Четирите като се съединят могат да направят това, което сами не могат да направят. Да кажем, ако ти вършиш една работа с дясната ръка, ще имаш един резултат, ако правиш една работа с лявата ръка, ще имаш друг резултат. Ако аз лекувам с дясната ръка един болен човек, след като оздравее, този човек ще поумнее. Ако го барам с лявата ръка, този човек ще оздравее, няма да поумнее, но ще стане по-добър. Ако го барам с двете ръце, то е по-добре. Пък на един човек, за да му предадем всичките хубави качества, едно училище трябва да мине. Ако един човек го погледна добре, ако един човек го изслушам добре и ако той ме изслуша добре, когато му говоря, ако го пипам добре, ако го бутам с крака добре, аз му предавам нещо хубаво. Всякога от краката, от ръцете, от очите, от ушите излиза нещо Божествено. Когато аз ви говоря, и ако вие ме слушате, може да се ползвате. Някои от вас ще кажат: "Ние сме слушали тези работи." Разбрана е само тази работа, която е опитана, ще бъдете доволни. Вие сте жаден. Давам ви чаша вода, вие я опитвате. В опита ще се образува връзка между мен и вас, или между когото и да е. Законът е същият. Ония блага, които Бог ни дава, ни свързват с Бога. Бог ни дава

дрехи, сме свързани с Бога, ако опитваме благата му. Ако Бог ти дава едно страдание, защо да не го опиташ? Ако Бог ти дава една сиромашия, защо да не я опиташ? Тази сиромашия е на място. Всичко онова, което Бог ни дава, трябва да го опитаме, да видим, хубавата страна. Всички Божии работи носят едно благословение. Няма Божествена мисъл в света, която да не носи своето благо. Няма Божествено чувство, което да не носи своето благо. Няма Божествена постъпка, която да не носи своето благо. Ако дойде една болест, то е благословение. Ако дойде една сиромашия, то е благословение. Ако дойде знание, то е благословение, ако дойде добрина, то е благословение. Но и най-противоречивите неща, като дойдат, от Божие гледище, то е благословение. Писанието казва, че всичко, което се случи на онези, които обичат Господа, ще се превърне за добро.

Светът сега се намира в едно противоречие. Мислите ли, че онова, което англичаните вършат е право? Мислите ли, че това, което германците вършат е право? Право е то. Ние, които разбираме нещата, не взимаме ничия страна. Защото не знаете, каква е целта на съвременното човечество. Българите имат една поговорка, казват: "В къщи петелът пее, не кокошката." Хубаво, ако в къщи винаги само петелът пее, а кокошката никога не кудкудячи, какво ще стане? В дадения случай, когато петелът пее е на място, но и когато кокошката кудкудячи, е на място. Чудни са хората, когато правят сравнения. Художникът трябва да рисува с боите си. Музикантът трябва да вземе лъка си и да свири. След като е работил, художникът има нещо, една картина. Цигуларят след като свири, картина няма, всичко се носи из въздуха. На ушите е тази картина. Може да мине ден, два, три, година може да мине и музиката ще остави нещо, отпечатало се. Казвам: Не е само четката, не е само ръката, но и с езика си, когато говориш, с очите си когато гледаш, може да оставиш нещо. Казваш: "Веднъж срещнах един човек и той ме погледна много мило, погледа му няма да забравя." Години са се минали, ти не можеш да забравиш хубавия поглед. Една хубава постъпка, една хубава мисъл, едно хубаво чувство оставя, едно вечно впечатление в човека, който отива и в другия свят.

Та казвам: Истинският баща в света е само Онзи, от който излиза любовта. Истинският баща е само Онзи, от когото излиза мъдростта. Истинският баща е само Онзи, от когото излиза

истината. Истински син е само онзи, който е приел любовта на бащата. Истински син е само онзи, който е приел мъдростта на бащата. Истински син е само онзи, който е приел истината на бащата. Казвам: В тия времена, всички вие трябва да приложите Божията Любов, Божия закон. Аз наричам закон само онова подбуждение в дадения случай, което подбужда сърцето ти да възприемеш любовта. Аз наричам закон само онова подбуждение, което кара умът ти да възприеме Божието знание. Аз наричам закон онова подбуждение на волята, което те кара да възприемеш онзи факт на истината, която ще те направи свободен. Казва Христос: "Онзи ми е брат, майка, приятел, който изпълнява волята Му."

Та казвам: За да изпълниш волята на Бога, без търпение не може. Всичко, което ни се случи, да благодарим за него. То е един процес. Не да го разправяме на другите. Аз говоря за една вътрешна опитност в себе си, трябва да бъде тъй. То е един вътрешен свят. Но да бъдем търпеливи сега. Някой път аз зная, какво нещо е търпението. Моето съзнание е всякога будно. Като иде някой човек, иска да ме опита, колко съм търпелив, да ме сатне. Никога не трябва да се смутим, каквото и да дойде. Иде при мене един и ми казва: "Дотегна ми да живея." Аз се усмихвам, казвам: "Ти още не си живял." Казва: "Дотегна ми тази сиромашия." Ти още не знаеш, какво нещо е сиромашия. Сиромаш е онзи човек, който е обикнал сиромашията, че види хубавата страна на сиромашията. Докато не видиш хубавата страна на сиромашията, не си сиромаш. -"Аз съм богат човек." Ти докато не опиташ богатството, не си богат. Ти докато не обичаш богатство, какво можеш да направиш с богатството. Един богат човек, бих желал, да има една хубава библиотека, един орган да свири, да има една хубава стая за молитва, да има няколко души професори, пък този богатият човек да е свързан с всичките бедни хора, всичките хора да му бъдат любезни братя, да не се плаши. Наричам богат човек онзи, на който кесията не е затворена, на който чешмата не е затворена. Чешма, която се затваря е слаба, чешма, която не се затваря е силна. Сега не казвам, че трябва да се затвори. Има чешми, които трябва да бъдат затворени, обаче не се позволява Божествените чешми да се затварят. Човешките може да се затварят, Божествените - никога! Дойде човешката любов, обърни ключа, дойде Божествената, остави я да тече. Има едно богатство, човешко, има едно богатство, Божествено. Има едно търпение

човешко, има едно търпение - Божествено. В Божественото търпение ти влизаш в положението на всичките хора. Една задача му е дадена, виждаш го той плаче. Скърби, той трябва да скърби. Охка, трябва да охка. Върти се, трябва да се върти. Въртенето е гимнастика, упражнение. Наблюдавал съм болните. Като ги гледам, усмихвам се, намирам, че прави хубави движения. Казва: "Ти никак не влизаш в положението ми. Не знаеш, какво ми е. Ти се смееш." Казвам: "Мене ми прави голямо удоволствие, като те гледам. Ако ти не беше болен, нямаше да правиш такива движения." Казва: "Да не ти дава Господ." Казвам: "Аз ходя да ги търся. Ти си специалист, затова дойдох при тебе." Ако вие вземете само външната страна, смешен става човек.

По някой път в източната философия говорят за търпението. Знаете, колко мъчно е човек да търпи. Седнете сутрин спокойно и стойте, без да си мърдате очите половин час, мисълта да е концентрирана, да мислиш, че всичките ти работи са уредени. Като седиш, ще се яви щипеница, ти седиш спокойно. Никаква лоша мисъл да не мине в ума ти, че работите ти са наред. Десет минути така да седите. Ще ви дойдат разни мисли. Някой ще хлопа на вратата, някоя муха ще мине, ще обърне вниманието ви, някоя бълха се скрила, ще ви ухапе, не трябва да се помърдате, да бъдете страж на всичките неща. Нищо да не ви смущава. Веднъж препоръчах това на един брат и той ми каза: "Като правих онова, което ми препоръча, заспах." Да се концентрираш, без да заспиш поне пет минути. Много мъчна работа е да се концентрираш, поне пет минути, да не допуснеш нищо лошо в ума си. Като се концентрираш ще ти мине мисълта, какво ли става сега във Франция, какво ли става сега на небето, какво ли става в ада. Кажи си: "Нито ада ме интересува, нито небето ме интересува в дадения случай, интересува ме само настоящето, което Бог ме учи, урока, който имам."

Тогава аз превеждам един пример. Той е следният. В древността, осъдили един философ, който много философствувал, казал едно изречение, за което го осъдили на смъртно наказание. Понеже бил много учен, царят искал да го избави и му казал: "Ще ти турим едно гърне пълно с мляко догоре на главата, да обиколиш целия град, и нито една капка да не излееш, тогава ще бъдеш свободен от наказанието." Обиколил той града и като се върнал го попитали: "Какво видя около града?" Казва: "Нищо не видях."

Туй гърне аз го наричам Божията любов. Ти не може да познаеш Божията любов, която носиш в твоя ум, в твоето сърце, докато не обиколиш целия град с туй гърне и да не излееш нито капка. Като се върнете ще кажат: "Ето един човек, който е разбрал Божията любов." Сега всички страдаме от една философия. Аз понякога път казвам: Братята не живеят добре. Какво разбирам? - Не използват Божиите блага. Понякога път и аз казвам за себе си: И ти не живееш добре. Какво разбирам. И ти не използваш Божиите блага. Някой път може да използваш своето благо. Кое е по-хубаво, да страдаш за своите грехове или да страдаш за погрешките на другите? По-добре е да страдаш за погрешките на другите. Добре е да страдаш и за своите погрешки, изправяш се. Още по-добре е да се ползуваш от погрешките на другите. Като изправяш своите погрешки, ти се учиш, като изправяш погрешките на другите е още по-добре. Още по-добре е да служиш на Бога. Всичко онова, което става в света, ти се учиш от всичко, всичко изправяш. Да вършиш волята Божия, значи, всичко онова, което Бог е създал, ти да го извършиш, да не внесеш никаква поквара. Това ще бъде за вас. Ако речете навън да го разправяте, ще влезете в стълкновение. То е, за който разбира.

Някой път дойде при мене някой и ми говори за много работи. Казвам си: Ти сега на този човек може ли да гледаш на него като на себе си? Мнозина са идвали да ми разправят. Дойде мъжът, оплаква ми се от жена си. Аз казвам: "Жена ти е много добра, но ти [не, б.р.] разбираш." Той си казва: "Трябва да е виждал жена ми, като говори тъй заради нея." Дойде тя и тя ми се оплаква от мъжа си. Казвам: "Много добър е мъжът ти. Ти не го разбираш. Ти не го познаваш." Тя си казва: "Идвал е той." А пък аз ги виждам, че и двамата са добри, само че не се разбират. Мога да направя, който и да е мъж да обича жена си и коя да е жена да обича мъжа си. То е лесно, като да се яде баница. Но ако го направя, то ще бъде най-голямото нещастие. Може да го направя, когато ще бъдете щастливи.

Сега да ви приведа един пример, да видите какъв е законът. Сега на вас казвам, че мога да ви направя да станете нещастни. Казвате: "Как?" Представете си, че вие имате една торба със злато, аз задигам златото по един начин, без вие да знаете. Вие казвате: "Окраде ме този човек." И веднага се смутите. Аз ви изпитвам. След време аз се дегизирам, вие мене не ме познавате, вземам

друго лице, дойда при вас. Вие ми казвате, че при вас дошъл един философ, много учен човек, като ви разправял нещо, ви обрал. Казвам: "Тъй ли? Аз мога да го намеря. В тази работа аз съм маг. Като кажа една дума, парите ще дойдат." Казват: "Много ще бъдем радостни." Казвам: "Затворете си очите, 15 минути като седите така, парите ще дойдат." Затваряте си очите. Аз пък нося торбата скрита. Остава тази торба. Те като я видят, казват: "Колко учен е този човек." Мистичната страна е това, да мислите право. Ти имаш любовта в себе си, дойде един ангел, задигне торбата с любовта. Този същият ангел ще дойде след време и пак ще донесе любовта. Ти ще бъдеш радостен. Туй постоянно става с вас. Все току ви обират и пак вие забогатявате.

Отче наш.

ПЪРВАТА ЗАПАЛКА

33 неделно утринно Слово

30 юни 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството. В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Лука. Духът Божи.

Дванадесета глава, която прочетох, е говорена близо преди 2000 години. Приложение има в сегашния живот. Какво приложение имат съвременните религии или науки в живота? Казват: Да живеем, да вярваме в нещо, в едно учение. Музикантите говорят за музика, да знаят да пеят, да свирят. Художниците говорят за изкуство, да знаят да рисуват. Ораторите говорят да знаят да говорят.

Интересни са религиозните хора. Аз не зная, какво разбирате да е религиозен човек. Религия е излязла от лигата. Лигата като тече, образува една връзка между всичките мисли, чувства и постъпки на хората. Нарича се лига или религия. Думата религия няма съдържание, безсъдържателна дума е. Като кажеш религия, мислиш, че означава нещо, пък тя нищо не означава. Много проста дума. Заради тази простота сега я гонят. Казва някой: "Аз съм много религиозен човек." Защо - че носи, имате религия. После някой казва: "Аз съм много добър човек." В какво седи добрината на хората? Това е много крив въпрос. Да оставим тези детински въпроси. Защото едно време, хората са били деца, говорили са като деца. После са станали възрастни. Сега в нашите времена религиозните хора са остарели, защото всичките хора стават религиозни, когато изгубят смисъла на живота. Щом някой казва, че е станал религиозен, виждам, че се обезсмислил животът му. Става религиозен, ходи, взема пари назаем. Вземе отгук, оттам, изпохарчи всичко. Сега, като ви говоря за заем, има така чиновници, на този дал пари на заем, на онзи дал, дойдат, проверят, няма парите, намерят го на тясно, турят го в затвора. Той все добро правил с чужди пари. Никога с чуждо нещо пари не правете. Нека да гладува, защо му са парите. Казва, че пари му трябвали да се

облече. Трябвали му две хиляди лева да се облече, да излъже някоя мома. Или някому трябвали 4, 5 хиляди лева, бил на служба, трябвало да се облече, хубаво с цилиндър, да го видят хората. Всичките хора все се надяват да дойде някой министър с цилиндър да им оправи работите.

Отива сестрата на Хитлера, на един такъв голям човек в Германия, отива при братя си и той ѝ казва: "Къде да те туря, нищо не знаеш, много си проста. На каква служба да те туря?" Справедлив е човекът. Тя мисли, че брат ѝ вече може да я настави някъде. Някои хора, като повярват в Бога, казват: "Той ще ни намери някаква служба", понеже повярвали в Господа. Господ казва: "Какво сте научили?" Не знаете да пеете, а капелмайстор искате да станете.

Някой ми казва: "Нищо заради мене да не говориш." Казвам: Но това има две злини. Ако ти направиш едно престъпление и аз не говоря за него, ще направя добре. Ако кажа нещо, ще се докачиш. Ако не направя дума за твоята погрешка, ти си доволен, аз ще мълча. Но като направиш добро, искаш да говоря за тебе. Тогава позволи ми и за погрешката ти да говоря. За доброто ти да говоря, то е правото. Не е лошо, човек да говори за лошото, но той трябва да бъде като един добър музикант, да каже: "Ти не взе този тон, ще ти кажа как се взема. Ти сол в първата октава или във втората октава, или в третата октава си взел правилно." Колко души от вас можете да вземете сол в четвъртата октава вярно? Някой от вас може да вземе сол в първата и втората октава, но в третата е помъчно, а в четвъртата октава малцина може да го вземат вярно.

Та казвам: Всичкото съвременно знание е произлязло от едно стълкновение. Хората са се заблудили. Има две подбудителни причини в разбиранията на хората в света. Едното е разбирането на злото, другото е разбирането на доброто. Някои разбират, какво нещо е доброто, други разбират какво нещо е злото. Ако искаш да чупиш камъните, търси чук да ти помага. Мислиш ли, че чукут няма да ти помогне? Ще ти помогне. Ти ще обвиниш ли, че този чук троши камъните. Ако не ги чупи с какво ще градиш? Или някой път градят с хубаво направени тухли, но някъде дошло, че трябва тухлата на половината да се пречупи и я сложи на мястото. Някой казва: "Не цепи!" Но ако човек не знае да цепи, как ще гради? Цепенето е цяла наука. Онези, които градят, които мажат зданията, цапат. Замаже с цимент, нацапа. Ако не цапа не може да

гради. Казвам: Няма да цапаш, ако си съградил вече. Онова, което си съградил няма да цапаш, но онова, което градиш, цапай го. Ако светът сега се цапа, показва, че се гради. Нашият свят не е съграден, вследствие на това, онези, които градят, цапат. Мислите ли, че ако вие влезете в една къща, която мажат, всичко ще бъде наред? Пода, всичко туй оцапано ще бъде. Долу ще бъде оцапано, а стените ще бъдат хубаво замазани. Най-после и подът и той ще се измени. Какво лошо има ако се оцапа нещо? Сега често ми казват: "Оцапахме се." Казвам: Съградено е нещо. Ако си се оцапал, когато градиш, ще те похвалят. Когато всичко в къщи е чисто и ти се цапаш, тогава тебе ти липсва нещо.

Изследвайте характера на децата и на хората. Когато едно дете пише, аз съм наблюдавал някои деца, като пишат, цапат си пръстите. Като писало детето, нацапало си пръстите с мастило. Показва, че е работило. Някои хора, като пишат си цапат пръстите с мастила, пък някои като пушат цигари, пръстите им стават жълти от тютюна. Учи се човек да пише. Искам да ви кажа, как аз разглеждам света. Някой път човек е оцапан. Някой път ти говориш и като говориш ще си оцапаш езика. Често някои болести се явяват от някои думи. Ако не вярвате, аз ще ви кажа, да кажете няколко думи, да видите няма ли да ви заболи езикът. Ще ви излезе голям мехур на езика. За пример, хваща те ревматизъм в коляното. Защо те хваща в коляното? Защото си престъпил добродетелта, нищо повече. Добрите думи се кредитират от краката. Заболи те лакатя, престъпил си правдата. Затова ръцете ти страдат. Защото правото все с ръцете го правим. Ще подпишеш правото с ръката, ще го дадеш някому. Не гледаш както Господ иска, ще те заболят очите. Не слушаш както трябва, ще заболят ушите ти. Не говориш както трябва, ще те заболи устата. Ще те заболи гърлото. Не мислиш както трябва, ще те заболи главата. Не обичаш хората, както трябва, ще те заболи корема. Сега някой дойде и казва: "Не зная отде се яви тази болест." Боли го коремът, аз зная откъде е дошла. Доста богати хора са идвали да ги лекувам. Преди години дойде при мене един богат човек да го лекувам. Казвам: "Никакво лекарство няма за тебе. Ще ти дам доста скъпо лекарство. Ти пари имаш. Казвам: Ще намериш десет вдовици и ще ги посетиш. Ще посетиш първата вдовица, после втората, третата и така всичките ще посетиш." Тия вдовици, това са елементи. Казва: "Не може ли с друго лекарство?" - "Рекох. По никой начин

не може. Твоята болест с лекарство не се лекува. Само тия десет вдовици като посетиш, ще ти мине." Аз ги турих едната на единия край на града, другата на другия край. Казва: "Далече." Казвам: "Лекарство е това." Той ме гледа, гледа и ми казва: "Тебе ти е охолно." Всички ние страдаме от една голяма немърливост в живота. Младият момък е спретнат. Като стане, огледа се на огледалото, облече се хубаво. Старите българи, момците носеха хубави дрехи, нашарени с гайгани, поясът добре стегнат. Върви спретнат, като че целия свят е негов. Като стане на 30 години, народи деца, поясът не е вече така спретнат. По-рано, като го срещна, разправяше за момите, че еди-коя си дъщеря на еди-кой си чорбаджия, разправя за чеибера ѝ, после за талията ѝ, за последните ѝ чехли, а пък ноктите ѝ, краката ѝ, зъбите ѝ бели като мъниста, пък ушите ѝ. Казвам: Какъв учен човек. За него всяка една мома е скъпоценен камък, ако може да я купи, не е лошо. Ако можеш да я купиш евтино и да я продадеш скъпо, не е лошо, ще си уредиш работите. Ако ти се излъжеш и я купиш скъпо, а продадеш евтино, тогава ще загазиш.

В сегашния живот вие трябва да започнете да пеете. Не се самоосъждайте. Вие се самоосъждате. Казвате, че имате тези и тези погрешки. Хубаво е да имаш погрешки. Ако имаш погрешки, ти си работил. Щом нямаш никакви погрешки на земята, аз се съмнявам от тебе нещо, че може да стане. Ако ти, като земеделец, излезеш на нивата в своята парадна форма, обикаляш само нивата, ако ти се облечеш хубаво, туриш цилиндър, облечен в парадно облекло и обиколиш нивите си и се върнеш, нищо няма да стане. Ако така облечен пак обиколиш къщата си, която се строи, ти нищо няма да направиш. Ще трябва да вземеш своята мистерийка, ще вземеш тухли, вар, ще градиш. С цилиндър работа не става. И на нивата нищо няма да направиш със своята парадна форма. Сега при мене мнозина са идвали със своите цилиндри и ми казват: "Каква е вашата религия?" Казвам: Аз искам да освободя хората от тия лигавите работи. Нямам нищо против религиите, но религиите са един долап, в който като влезеш, няма да те пуснат оттам, докато не дадеш и последното кодрантче*. Религиите поставят добрите хора в рая, лошите - в ада. Като ги поставят там, не могат да излязат във веки веков, свършено е. Че те говорили ли са с

* когрант (лам.) - римски монети, които се споменавам в Новия завет, еден когрант е равен на 2 лепти

Господа, били ли са Негови съветници? Казват: "Тъй е писано в свещените книги." Свещените книги хора са ги писали, не ги е писал Господ. Господ говорил, хората са писали. Те са писали онова, което допада на тях, онова, което не допада не са писали.

Та казвам: В това разбиране на живота, ние сами се осакаштаваме. Една грешка не може да се изправи, ако ти не я изправиш. Ако едно дете се заинати и не иска да говори, то ще остане нямо. Казва: "Не искам да говоря, не искам да мърдам устата си." Всички деца, които не искат да говорят, те са много тщеславни. В България дойдоха мисионери, англичани и американци, които искаха да се научат хубаво да говорят български и тогава да започнат да говорят. Те не можах да научат български. Които започнаха да говорят с погрешки, те се научиха да говорят. Докато се научиш да говориш един език, ще правиш погрешки. Българите, които отиват в странство, правят погрешки, но се научават да говорят. Направиш погрешка, корегирай я. Направиш погрешка, корегирай се. Докато се научиш може да правиш погрешки и в говоренето, и в писането. Всички вас ви е страх да не правите погрешки, пък от главата до петите само погрешки имате. Гледам носът му не е на място, погрешка носи в себе си. Веждите му са изопачени, погрешка носи в себе си. Очите му не са на свят, брадата му не е на свят, космите и те не са на свят, ноктите и те са дисхармонични. Като погледнеш на ноктите е отбелязано, от каква болест има да боледува в бъдеще. Онези, които заболяват от охтика, ноктите им показват охтика. Онези, които заболяват от ревматизъм, ноктите им показват ревматизъм. Онези, които са неврастеници, ноктите им показват неврастения. Онези, на които умът им ще кръшне малко, показват ноктите това. Най-хубавите благородни чувства, правите мисли, правите чувства, са написани на ноктите. Виждали ли сте вие хубави нокти? Понякоя път изследвайте светските хора, които доста хубави нокти имат. Когато на един човек носът е на място, очите са на място, ушите са на място, аз му позволявам, да си маже лицето, да го краси, да тури червило. Но когато къщата му не е съградена, той да я маже, то е цапане. Ако знаеш, тури си цвят, че не ставай смешен. Като си направиш устата червена, или като я почерниш, защото когато устата се почернят има един смисъл, когато почервенеят имат друг смисъл, когато пожълтеят имат трети смисъл. Аз не ви говоря за самоосъждане. Когато ще мажеш къщата си, избери най-

хубавия цвят. Намери цвета, с който да замажеш къщата си. Сега туй е външната страна.

Целият наш външен живот се дължи на онова вътрешно състояние, което ние сме минали през хилядите години. Всичкият този живот се отразява. Сегашният живот, който живеем на земята и той ще даде своя отпечатък за вбъдеще. Най-първо, той дава отпечатък върху самите вас. После самите ваши мисли ще дадат отпечатък и върху другите. В едно семейство какъвто е бащата и майката, такива са дъщерите и синовете. Ред поколения си мязат. Даже те ги познават. Някой от внуците, казват за него, че мяза на дядото, има същите черти на дядото, същия характер, говорът, движенията.

Сега се спират и казват, какво казал Христос. Христос навремето се намирал в голямо противоречие с тия дебелите глави на евреите. Мойсей тури закона, че в събота нищо не трябва да се работи. Ако идеш в събота, събереш някоя съчица за огъня, ще те извадят на позорния стълб и ще те утрепят. Евреите разбраха Божия закон изключително, че не трябва да имат връзка с други народи, всички други са езичници, пък те са правоверни. Буквално разбираше. Като четете Стариият завет, ще видите, какъв е характерът им. Питате, защо им пати главата? Защото такава е тяхното разбираше. Много хубави работи имат писани, но и толкова лоши работи има. Сега, заради добрите работи се възнаграждават, а заради лошите се наказват. То е вече закон за кармата.

Но лошото в евреите, ето къде седеше. Те бяха народ много религиозен, но и много користолюбив. Двама брая Яков и Исав бяха, но малкият брат, за да вземе първенството, отиде, че излъга баща си, показва користолюбие. И майката взема участие, тя го научи. Яков каза: "Баща ми ще ме познае, брат ми е космат и вместо благословение, ще ме прокълне, че искам да го излъжа." -"Не бой се", казва майка му, -"ще вземеш кожата на някое одрано агне, баща ти ще попица и ще мисли, че си Исав." Като отиде Яков при баща си, казва му: "Гласът ти мяза на Яковия, но ръката ти мяза на Исавовата. Нещо е станало."

И вие някой път мязате по ръката на Исава, а по гласа на Якова. И баща ви се чуди. Туй е голямата криза, драмата, която съвременните хора претърпяват. Вземете сега Румъния, искаха ѝ Бесарабия. Русия ѝ казва: "Едно време бяхме слаби, взе това от нас, сега ние сме силни, ние си го вземаме от вас. Сега, ако искате,

по мирен начин ще го дадете." Сега Бесарабия трябва да се даде и Добруджа трябва да се даде. Версайският договор трябва да се поправи. И ние имаме Версайски договор в нас. Имаме и Бесарабия задигната, и Добруджа, всичко туй трябва да се повърща.

Често при мене идат някои и ми казват: "Кажи ни къде ще бъдем в оня свят." Рекох, за сега не търсете оня свят, търсете този свят. Вие още хиляда години в оня свят няма да бъдете. Тук ще бъдете. Някой казва: "Като умра, къде ще бъда?" Тук ще се въргаш на земята. Цялата земя е пълна се с такива души, заминали. Влезеш в някоя гостилница, 30-40 души подсмърчат. Влезеш в някое съдилище, 10-20 души съдят и те подписват присъди и те си дават мнението. Влезеш в някоя къща, има млада мома, там има още 10-20 моми фалирали и те седят в къщата и те вземат участие. Казват: "Какъв е този неуреден свят?" Казвам: "Какво търсите тук?" - "Че", казват, "какво търсим, да оправим тази работа." Как оправят работата? Казват: "Не слушай мъжа си, този пуюк не го слушай. Той е едно говедо. Сложи му един гем, че му се качи на гърба." Спорят се сега.

Та казвам: Понякоя път е добре да дойдат при нас умрелите. Преди няколко дена седя, имам едно хубаво разположение, замислил съм се. Току иде една мрачна мисъл, един песимизъм, едно отчаяние. Гледам наоколо откъде иде, няма никой. След половин час идват дами, пратили ги от провинцията при мене. На едната синът умрял, на другата друго умряло, всичките закъсали. Още като идат в пространството до мене идат техните мисли. Пратили ги, аз да им уредя работата. Казвам им: "Слушайте, ще се научите да обичате Господа. Няма да ходите да хленчите за вашите деца." Душите са на Господа, пратил ги Господ при вас да се запознаете с тях, после тези души се връщат при Господа. Ще благодарите, че са заминали. Вие искате, като говедо да хванете една душа и да я държите. Господ я изпратил за пет години. Казвате: "Защо Господ я взе?" Че то е Негова работа, не е твоя. Твоят учител нарисувал една формула на дъската, няма да се мине половин час, ще я изтрие, ще напише друга формула, ако ти не я напишеш, той ще напише друга. Той няма да я остави на дъската. Той ту пише, ту заличава, защото дъската е малка. Ние съвременните хора трябва да знаем, че Господ пише и изтрива.

Но на вас искам да ви кажа нещо, от което да се ползвате. Никога не се спирайте да гледате безобразни работи. Това е едно

правило. Виждаш някой човек си счупил колата, не се спирай да го гледаш. Ако си майстор и можеш да я поправиш, иди помогни. Но ако не си, замини си, не е твоя работа. Карат се двама души, не се спирай да слушаш как се карат и защо се карат. Ако можеш да уредиш работата, спри се и я уреди, ако не можеш, не стой, мини и замини. Минаваш покрай някоя нива неорана, не се спирай да питаш защо не е изорана. Ако можеш да я изореш, изори я, ако не, мини и си замини. Минаваш покрай някой беден човек, не се спирай да го гледаш колко е окъсан. Ако можеш да му помогнеш, спри се. Защото обличането в света трябва другояче да го схващате. Защото хората най-първо трябва да се облекат с една отлична мисъл. Второ, хората трябва да се облекат с едно отлично чувство. И трето, хората трябва да се облекат с една отлична постъпка. Човек има първо тия трите обличания да направи. След като си се облякъл така, тогава може да мислиш за обикновеното обличане, за обикновените дрехи. И те ще дойдат. Един човек, на когото мисълта не е на място, един човек, на когото чувствата не са на място и постъпките не са на място, защо му са хубавите дрехи? Хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки изискват хубави дрехи. Ние, съвременните хора, нямаме още хубави дрехи от хубава материя. После ние не сме и против пръстените. Хубави пръстени, с най-хубави скъпоценни камъни от най-хубаво злато, че в златото да няма никакъв примес, същинско злато, това злато помага. Хубаво е всеки един от вас да има по един златен пръстен. Хубаво е всеки един от вас да има по един сребърен пръстен. Ако носите сребърен пръстен ще страдате по-малко. Ако материалните работи не вървят, носи сребърния пръстен на малкия пръст. Той ще уреди работите. Разбирайте ме сега. Ще уреди работите, ако разбираш езика че като туриш пръстена, ще започне да ти говори, ако му разбираш езика. Не се носиш чисто, не обичаш хубавото и красивото в природата, сребърния пръстен ще го носиш на безименния пръст. Ако искаш да бъдеш безсъвестен, носи го на средния пръст. Ако искаш да имаш благородни чувства, носи го на първия пръст. Ако искаш по Божествено да постъпваш, носи го на палеца. Всякога, когато искам да оправя работата, турям сребърния пръстен, който вие не виждате. Вие ще кажете: "Сребро нямаме." Мислено ще туриш на пръста. Невидим пръстен ще носи човек.

Вие сега идвате и ме слушате, и сте станали много учени,

вече цитирате от Писанието, какво казал Христос. От мене по-добре знаете Библията. Някои от вас повече от мене знаете написаната Библия, но онази Библия, която аз зная, нея не я знаете. Тая Библия не я учат толкоз, защото няма какво да я уча. То е резюме от една голяма Библия. Вие тук имате една глава от една реч, която Христос държал по няколко часа. Тук имате едно малко резюме. Тия притчи, те са несвързани. За пример, ние много пъти говорим за любовта. Но трябва едно училище, трябва някой да покаже, как трябва да се обича. Ти не можеш да обичаш, докато някой не ти покаже. То е се таки да идете в една къща и да говорите, вие мислите, че като говорите за любовта, любовта с говор не иде. Вие може да говорите и имате право да говорите. То е се таки, да влезете в една къща и да говорите за огъня, за кибрита, но огънят с говоренето няма да дойде. Като идеш да говориш за огъня, ще носиш една запалка, ще запалиш огъня и като го запалиш, ще млъкнеш. И в любовта е същото. Вие докато говорите за любовта, вие нямате любов. Тя е идейна любов. Но за да дойде любовта, ти трябва да имаш една запалка. Първата запалка, като дойде във вас, ще ви покаже, какво е любовта. Когато Божият дух дойде във вас, той носи запалката. Всякога, когато Духът иде, Той ще ти създаде една голяма неприятност. Знаеш защо ще я създаде. Ти не искаш да се концентрираш в себе си. Ти си се разсеял навън. Всичките ти работи те спъват, къща имаш, пари имаш, богатство. Тогава, Духът като дойде, ще те лиши от всичко това, за да ти даде ново съзнание. Ти ако няма за какво да мислиш, ще се концентрираш в себе си. Като се концентрираш ще запалиш запалката, огънят ще се запали. Казва: "Грей се сега на този огън!" Ще започнеш да мислиш, че Бог е, Който урежда работите. Не съм против къщите, но една къща, като съградиш, след десет години ще изгори. Имаш жена и дете, след десет години ще умрат. Веднъж с един варненски адвокат се разговаряхме. Като спорехме му казвам: "Няма да се минат много години и ти ще измениш своите възгледи." Аз му казвам, че ще му предскажа, макар че аз не обичам да предсказвам, но на тебе ще ти предскажа, че след четири - пет години, ще се случи нещо с тебе и ти свършено ще измениш твоите сегашни възгледи, които сега имаш, свършено ще ги напуснеш, много религиозен човек ще станеш. Казва: "Аз идиот ли съм? По никой начин не може това да бъде." Казвам му: "Запиши си го това." - "Как е възможно това?" - "Сега остави този

въпрос, ти сам след пет години ще дойдеш при мене да ми разправиш как е възможно." Ето как е станало. Този адвокат сега е на онзи свят. Той се оженва и обиква жена си. Интересува се от македонското дело. Те бяха двама братя адвокати. След пет години, той бил една вечер на събрание, жена му била сама в къщи. Счупила лампата, заляла се с газ, запалила се и изгоряла. Заравят я. След това става един преврат с него и той ме намира и ми казва: "Убедих се, повярвах, но тя стана жертва, зарад мене." Казва: "Защо не ми каза така?" Казвам му: "Няма защо да ви разправам, в Божиите ръце сте, може да ви обърне Господ." Ние сме много смешни същества, с много големи претенции. Всеки ден животът ни виси на косъм. Вървиш някъде, може да те бутнат да си счупиш ръката, крака, може да ти се случи да оглушееш. Ние да благодарим на Бога, че ни пази от всичките злини, с които сме заобиколени. Имаме толкоз врагове, ако ги знаем, ще ни побелеят главите преждевременно. Казвам: В сегашните времена като стане сутрин да се моли, усърдно в душата си. Да имате желание да слушате, да изпълнявате волята Божия.

Сега, аз не искам да говоря за вашите погрешки, понеже вашите погрешки са и мои погрешки. Понякоя пъг аз говоря за моите добродетели, понеже моите добродетели са и ваши добродетели. Аз говоря за любовта, но знаете ли колко мъчно се предава любовта? Материалните работи са най-голямата спънка за любовта. Ти когато обичаш един човек, никога не му давай пари на заем. Ако го обичам, ще му дам ключа от касата си, ще му кажа: "Вземи колкото искаш и после ги върни." Ще го оставя да постъпи, както аз постъпвам. Когато някой мене ме обича, той трябва да ме остави. Щом ида в дома и започне да ме гледа, че се плаши от мене, той няма любов. В любовта трябва да имате абсолютно доверие един към друг. Дойде някой при мене, аз му вярвам. Мене са ме лъгали мнозина. Защо? Зная, че ме лъже и аз пак му вярвам. Любовта в мене не може да допусне, че той ме лъже. Мене тук колко са идвали да ме лъжат. Той като ме лъже и сам вярва в лъжата. Някой дойде, минава за доктор, той никакъв доктор не е. Друг иде, минава за студент, той никакъв студент не е. Такива лъжи са ми казвали. Идват други и го препоръчват, казват: "Учителю, той се обърнал към Господа." Казвам: "Той се обърнал, но кесията не се е обърнала." Вярвам в обръщение, където и кесията и сърцето се е обърнало. Всички се обръщат.

Туй, за което ви говоря, то е нашето минало, то са големите заблуждения, които са натрупани. Всеки ден аз намирам и гледам тия хора да казват: "Ние не сме на правия път". Казва: "Аз не съм на правия път, но и вие не сте на правия път." Казвам: "На ваше разположение съм, кажете ми истината." Казва: "Трябва да дойде в църквата." В тия каменните църкви? Писано е във вашите книги, но тия, които са ги писали, те не ги изпълняват. Христос има право да говори, понеже, каквото говори, го изпълни. Това, което Христос е говорил, като го изпълниш, говори тогава на хората. Много работи са написани. Някой мъж се ожени и трепери от жена си. Защо? - Много ревнива е тя. Не е лоша ревността, но тази ревност трябва да бъде справедлива. Жената, която е ревнива, трябва да бъде абсолютно чиста, никаква нечиста мисъл, никакво нечисто желание не трябва да има в душата ѝ. Тя има право да бъде ревнива. Но на която умът е пълен с всичките лоши мисли и желания, и тя е ревнива, ревността ѝ не е на място. То мяза на един бивол, който като излязъл от локвата, маха опашка. Мъжът има право да бъде ревнив, той трябва да бъде абсолютно чист. Аз не искам да съдя хората. Един човек, за да го съдиш, трябва да му дадеш да оправи живота си - така е Божественият закон. То е съдба, ще му дадеш условия да се изправи. По закона на любовта може да се изправят най-евтино всичките погрешки. Бъдещите благословения, които идат, Бог ще ни даде тия благословения. Ако не възприемем любовта, ние ще си създадем една карма, много по-лоша отколкото сега имаме. Преди години Бог даде на Съглашението условия да оправят света. Даде им победа. Казах им: "Ще победят." Сега ви казвам: Ще ви победят, нищо повече. Какво им коштуваше да турят Божествената правда. Направиха тъй, както знаеха. Казвам: Сега побеждават другите, те трябва да поправят света. Ако те не поправят, ще дойде ревизия още по-строга. В света трябва да се даде правото. Никой не трябва да се лишава от правото. Каквото право му е дал Бог, трябва да му се даде. На жената трябва да ѝ се даде правото, което Бог ѝ е дал. На мъжът трябва да се даде правото, което Бог му дал. На слугата трябва да се даде правото, което Бог му дал. На вола трябва да се даде правото, на растението трябва да се даде правото. На всичко трябва да се даде правото, което Бог е дал. В нищо няма да престъпваш Божия закон. Казваш: "Аз не мога." Не, ще туря след запетая след "не", ще кажеш: "Не, мога!"

Сега любовта е единствената сила, [в, б.р.] която можем да намерим правото. Значи да се свържем с Бога. Тогава ще видим ясно нещата. Сега ние тука всяка неделя се събираме и четем три молитви. Първо, Добрата молитва, 91 псалом, Молитвата на Царството. Сега аз вече виждам, че някои казват: "Дотегна ни да повтаряме едно и също нещо." Като четем Добрата молитва, всичко което е вложено в Добрата молитва да стане. Каквото е писано в 91 псалом и то да стане и каквото е писано в Молитвата на Царството и то да стане. Не искам само да говорим. Да стане вътре в нашия живот, да стане в живота на семейството, на обществото, в народа и в човечеството. Светът трябва да се преобрази. Вие всички сте дошли тук, трябва да изпълните задачата си. Ще нарисувате една отлична картина. Вие няма да нарисувате картината, но ще копирате. Като копирате, ще гледате да стане по-близо до оригинала. Сега спор става между всичките художници, всичките художници спорят за този оригинал. Но природата и тя не е оригинална и тя е копие, но тя е по-близо до оригинала. Онези художници, които добре копирали, картините са хубави. Сега като намерите любовта, трябва да я копирате. Любовта трябва да е изобразена на вашите очи, любовта трябва да е изобразена на вашия нос, на вашата уста, във вашето лице, в пръстите, на ноктите, на космите, навсякъде трябва да бъде изразена. Всеки косъм трябва да е подписан с любов. Много цветове има любовта. Всичко трябва да е подписано с любов. Щом така са подписани, тогава може да живеем разумно, да живеем тъй както трябва.

"Това е Живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил". Това е живот вечен да познаем ония велики възможности на любовта. Защото всичкото бъдеще, което иде зависи от любовта, която ще възприемем сега, която ще приложим не по старому. По стария начин вие сте я опитали. По нов начин ще я приложите, че тази любов да я носите навсякъде във вас.

Туй сега пожелавам на вас.

Сега насърчителната мисъл е следната: Макар 70 пъти да паднеш на ден, пак да станеш. Стани, изгърси се и пак ходи да изпълниш волята Божия. Не се обезсърчавай, че не стават работите. И 70 пъти да паднеш на ден, пак стани и върви напред. Не казвайте, че не живеете добре. Кажете: "Живеем добре." Втори път като

паднеш, пак стани и кажи: "Живеем добре." Казвайте: "Живеем
добре, живеем добре, живеем добре."

Отче наш.

КОМЕДИЯ, ДРАМА, ТРАГЕДИЯ

34 утринно неделно Слово

7 юли 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството. В начало бе Словото.

Ще прочета 11 глава от Евангелието на Йоана. Духът Божи.

Две неща трябва да интересуват всеки човек, т.е. ония хора, които са направени по образ и подобие на Бога. Някой път хората отричат, че Бог съществува. Туй отричане е право. Ако има Господ, който мяза на хората, той не съществува. Ако има Господ, който е направен според образа на хората - това положение не е право. Но ако хората са направени по образа на Бога - то е правото положение.

Сега друг въпрос. Съвършенството е цел, към която човек се стреми. Съвършенството плаши хората. Казвате: "Що е съвършенството?" Съвършен е онзи човек, който може да извърши всички Божии блага, не да ги използва в обикновения смисъл, но да ги използва за добро. В какво седи изкуството на един художник? - Да може добре да рисува. Не да рисува карикатури, това не е художество. Карикатурата това човек е измислил.

Казвам: Комедия в живота е човешкият живот. Драма е духовният живот, трагедия е Божественият. Всичките хора ги е страх от трагедията, защото е Божествено нещо. А всички обичат комедията, понеже е човешка комичната работа. Ще дойдем в спора, какво нещо е комедия, драма. В комедията героите се усмиват, в драмата трябва да страдат, в трагедията трябва да се ограничават, умират, изчезват от своето място. Всякога в трагедията героите изчезват от сцената. А пък целият свят е пълен с герои от комедията. Кого как срещнеш, всички, които съществуват, са хора на комедията. Та сега, комичните герои трябва да минат в драматичните, драматичните - в трагичните.

Хубаво, сега някои не искат да умират. На мястото на онзи, който умира, ще се роди друг. Един се ражда, друг умира. Раждане и смърт, това са двете кофи, които се движат в обратна посока по онова успоредно въже на един кладенец, от който вадят вода. Едната кофа се качва, другата слиза. Празната кофа слиза, то е този, който

се ражда, когато нагребете живота, изтегляш нагоре, то е този, който умира. Всеки, който се напълнил в живота, той е пълната кофа, изваждат го горе в невидимия свят, да даде придобитото, за да го занесе в другия свят. Смъртта не е нищо друго, освен един закон за жертва, за самоотричане, за щедрост. Човек, докато не се научи да умира, той щедър не може да стане. Онзи, който не иска да умира и щедрост няма. Всеки човек, който го е страх от смъртта, той не е щедър. Българите го казват: “Пинтия.” Казва: “Не искам да умирам.” Пинтия е той. Какво значи думата пинтия?

Всяко нещо, разбрано, е драматично. Всяко нещо, неразбрано, е комично. Трагично е всяко нещо, което може да се приложи. Седенето на житото в хамбара е комедия, хвърлянето на нивата е драма, като го оженат и овърхат, то е трагедия. Процесът в хамбара е комедия, мисли си туй, което не е. Драмата е като на нивата, пак си мисли туй, което не е. Казва: “Отиде, свърши се тази работа.” Изникне, оживее и пак като овърхат, чуди се пак, казва: “Не се ли свършиха тези страдания.” Тогава от трагедията пак ще дойдем до комедията на човешкото. Човек, за да бъде весел, трябва да познава комедията много добре. Човек, който не разбира комедията, той винаги е песимист. Който е комичен, той винаги е весел. За да бъдеш весел, непременно трябва да обичаш комичните работи, да се смееш на онова, което не разбираш. За пример, комично е, когато детето obuе дрехите на баща си и крачолите се влекат. Облече палтото на баща си и ръкавите увиснат. Един ден, това момче ще стане като баща си, тия гащи ще му станат. В дадения случай то е малко и преждевременно иска да стане голямо като баща си. Всеки човек, който преждевременно иска да бъде свършен, той е комичен. Всеки човек, който преждевременно иска да стане учен, той е комичен. Всеки, който преждевременно иска да бъде богат, е комичен. Хубаво е човек да вижда комедията, да бъде весел. Комедията е глупост. За пример, ако някой път играем някоя комична роля, не че сме глупави, ние минаваме за много умни. Умният става комичен, когато не постави нещо на своето място. За пример, ако един художник, който рисува, направи един образ, направи едно чело от 3 сантиметра високо, един нос от 7 сантиметра дълъг или 8 сантиметра. Брадата му пусне 15 сантиметра, на какво ще замяза? Извади тази картина, иска да я покаже на хората, че е нещо гениално. Онези, които разбират изкуството, виждат, че това е една комедия. Този човек

няма понятие за отношението на земята.

Та казвам: Аз виждам хубавата страна на комичния живот. Трябва много да благодарим на глупавите хора. Ами че всичкото удоволствие комичните хора го представят. Та казвам: Комедията произтича от едно вътрешно неразбиране на живота, на истинския смисъл. Но пак хората, тъй както го разбират, не е лошо. Колкото и да е весел човек, казва, не си струва толкоз весел да бъде. -“Да стана малко песимистичен и другите хора трябва да станат сериозни сега.” Но и в религиозните хора има една комична страна. Той седи някъде сериозен. Набожните хора са комични. Каква е вашата идея да бъде човек набожен? Седи човек и премигва с очите си, иска да се покаже какво нещо е набожността. После хората играят роля и в трагедията. На сцената умира, пък не знае как да умре. Защо бърза като умира, проточи крака си и тъй го проточи, че става комичен. Хубавата страна на трагедията е, че тя освобождава човека от едно мъчение. Когато мъчението, страданието е непоносимо, трагедията ще те освободи. От трагедията ще минеш в свободата. Трагедията считаме това, което освобождава човека. Умиращ, освобождаваш се от излишните страдания. При трагедията има излишни страдания. Понякоя път ние от живота образуваме драма, искаме от живота това, което не може да ни даде. Да допуснем, имаш 20 хиляди лева някому, дал си една полица, ако не ги платиш, ще те затворят. Пък си един честен човек, никога не си лежал в затвор. Смутиш се, вече имаш драма. Цялата нощ мислиш, какво ще стане. Той си мисли, че ще го затворят, че като го затворят какво има? Ще те затворят в една стая, ще ти турят един адютант да те пази. Какво лошо има. После ще имаш хляб. Като си отвън, като не си затворен, ще мислиш само за себе си. Щом те затворят, ти си осигурен - хлябът ще дойде. Адютантът ще погледне, ще каже: “Как сте?” - Аз така го разглеждам. Вие така не го разглеждате. Аз, като съм в затвора като вас, и аз не го разглеждам тъй.

Ако човек не разбира драмата, той е слаб човек. Слабият човек, като влезе в драматичния живот, той съставя драмата. От неразбирането на условията, при които се намира, се образува драмата в него. Казва: “Какво ще правя, какво ще кажат хората?” Хората ще кажат, че не си платил и те затворили. Два месеца ще лежиш, какво има, че си лежал? Ще излезеш из затвора. Къде е причината? Причината е у тебе. Ти не трябваше да вземеш тия

пари назаем. Казваш: “Защо се случи?” - Защото не си мислил. Ако беше мислил не щеше да влезеш в затвора. За пример, направиш си някой модни обувца, идеш при някой обувчар, вземе ти мярка, пък ги направи такива - французки. След това те убеди, че тия обувца са хубави. Свят ти пръстите, ти ходиш с тях, образуват ти мазоли. Казваш: “Французки обувца”, но те ти образуват мазоли. Щом си направиш модерни обувца, то е янлъш* мода. Ти станеш християнин и си туриш такива обувца, които образуват мазоли. Ти си янлъш християнин. Един християнин, ако постоянно се безпокои, какъв християнин е. Какво ще стане с България? Какво ще стане със света? Господ, Който създал света, Той е определил светът да си светува, българите ще си българуват и ти ще си живееш, нищо повече. Някой българин го взел, че му направил баня, окъпал го малко. Нищо не значи. То е привилегия, че си на баня.

Необходимо е да разбираме настоящия живот, условията, които сега ни са дадени. Казва: “Какво нещо е съвършенството, съвършеният свят?” Светлината, която ни огрява, това е съвършенството. Тя произтича от умове, които са съвършени. Топлината, която иде, произтича от един извор, който е съвършен. Въздухът, който дишаме, произтича от един център, който е съвършен. Всичките блага, които имаме идат от един съвършен свят. Ние живеем в един съвършен свят и искаме да влезем в друг някой. Казвате: “Да идем в онзи свят между ангелите.” Не че идеята е крива, но тя е комична в разбирането. Едно дете, което влиза в първо отделение, ако в него се зароди желание да иде в университета между професорите, какво ще прави? Детето е на 8 години, като иде между професорите, ще стане ли професор. Те ще го погледнат, ще го погалят, ще му кажат някоя сладка дума. На това дете му трябват най-малко 30 години, за да стане един добър професор. То трябва да мине през отделенията, прогимназията, гимназията, да свърши университета, че някаква специализация и тогава вече има възможност да стане професор. Сега проповядват да идем на оня свят. Но каква е идеята за оня свят? Оня свят е като един хор. Представете си един хор от 160 души. Всички пеят. Всички пеят с такива хубави гласове, че никоий не прави погрешка. За да влезеш в този хор, трябва да знаеш да пееш хубаво. Ако не можеш да пееш, кракът ти не може да припари

* янлъш (тур.) - грешка, погрешен, сбъркан, неустински

там. Ти, като идеш, ще образуваш един дисонанс. Сегашните хора със своите мисли, както сега мислят, те в оня свят не може да влезат, понеже ако влязат ще произведат един дисонанс вътре. Лошите мисли на хората миришат. Хубавите мисли имат хубаво ухание, лошите мисли имат лошо ухание. Добрите чувства имат хубаво ухание, лошите имат лошо ухание. Хубавите постъпки имат хубаво ухание, лошите постъпки имат лошо ухание. Ти не може да влезеш в другия свят с такива идеи. Онези, които се занимават с другия свят, едни отказват, които отказват, комична страна има. Други твърдят, че има оня свят и те комична страна имат. Едните отричат, че няма такъв свят. Такъв комичен свят няма, съгласен съм, не съществува такъв комичен свят. Но един друг разумен свят има. Има един свят, дето съществата се обичат, никой не говори зло никому. Има един свят, дето злото се подчинява на доброто, омразата се подчинява на любовта, лъжата на истината. Такъв свят има, дето всички хора по братски и сестрински живеят, дето цял живот никой не хвърля лош поглед никому, но се радват на щастието на другите, живеят един за друг. То е оня свят. Оня свят е и този свят. И ние може да живеем там. Но за да живееш там, трябва да има кого да обичаш. Човек най-първо обича себе си. Във вечността Бог е бил сам. Някой казва: “Защо Бог е създал света?” Сега на туй аз няма да ви отговоря, има някаква причина, на която той е отговорил. Ако не беше създал света, не щяхме да съществуваме. Създаде света заради нас. Че Той не иска само заради себе си да живее. Исква и за другите да живее. Ние понякога път сме като Господа, сами създаваме. И ние трябва да създадем нещо. Ако ти не можеш да обичаш другите хора отвън, де е твоята сила? В любовта се показва именно силата на човека. Човек, който не може да обича, той е слаб човек. Най-първо с малкото ще започнеш, с омразата. Сега не искам вие да вземете тия схващания в този смисъл, но само един поглед върху разсъжденията.

Ние живеем в един свят, за да бъдем свършени. Свършени трябва да бъдем, за да можем да използваме благата, които Бог ни е дал. Защото в тия блага намираме смисъла на живота. Всеки един от вас е недоволен и прав е. Но недоволството във вас може да се задоволи, ако се стремите към свършенство и ако използвате благата, които Бог дава в света. Сега за пример, понякога път боли ви главата и не знаете, къде е причината за болката на главата. Болката на главата се дължи на стомаха. Щом

храносмилането не е правилно, винаги има главоболие. Ще направя една аналогия. Мисленето е храносмилане. Правилното мислене е свързано със стомаха. Когато една мисъл е вече свършена, ти я използваш, то е истинският Божествен свят. Когато те заболи главата, показва, че нещо в стомаха има нередовно. Ти като ядеш, не благодариш на Бога. Някой човек те обича. Ти не си доволен от него. Защо? Две неща има: Или яденето, което приготвил, не е знаел, как да го приготви, или ти не знаеш как да оцениш това ядене. Сега двама души от вас се различават. В различието седи противоречието. Двама души имат желание да ядат баница. Единият има един баничар, другият има друг баничар. Спорят се, кой баничар да направи баницата, как да се разреши въпроса. Днес, в неделя ще ядем баницата опечена от №1 и двамата ще ядем от нея. Утре, понеделник, баницата ще опече №2. Единият баничар да направи баницата и другият баничар да направи. Постоянно се намираме в едно противоречие, кой да бъде господар, умът или сърцето трябва да се подчини. На какво основание? Когато е въпрос по отношение на осветлението на сърцето, сърцето трябва да се подчини на ума. Когато е по отношение на топлината, умът трябва да се подчини на сърцето. Щом дойде въпрос за топлината, умът трябва да отстъпи. Щом дойде до светлината, сърцето трябва да отстъпи. Щом дойде умът и сърцето по отношение на човешката воля, те трябва да отстъпят, понеже силата е там. В света трябва светлина, трябва топлина, трябва и сила. Трябва умът, трябва сърцето, трябва и човешката воля. Човешката воля е в приложението. Приложението е на настоящето. Настоящото всякога трябва да го гледаме весело. Никога не гледайте песимистично на нещата. Ако разглеждаш настоящето, всичките блага са там. В настоящето е Бог. Ти си спял за своето благо, мислиш някъде за бъдеще, какво ще станеш. Остави твоето бъдеще. После мислиш в миналото, какво си бил. Остави това. Сегашното е важно. Днешният ден е най-важният ден. Ще си кажеш: “Аз живея в свършенство днес. Ще използвам всичките блага, които Бог ми дава.”

Ние, като напуснем събранието, ще идем да направим едно хоро, ще направим упражненията. Някой ще каже, какво са пощуряли тези да се въртят. Питам онези, които са насядали край масата с чаши в ръка или които пушат пури или които взели чадъри, или бастуни, те ли са най-умните хора? Аз бих желал хоро да

въртя и да ми свирят, отколкото да пуша тютюн. Ако [е, б.р.] зимно време и искам да си стопля ръката, на място е пушенето. Аз [съм, б.р.] жаден, пиенето е на място. Но тия хора, които пият, ни най-малко не са жадни. Пиенето абсент не утолява жаждата. Пиенето ром, също, ни най-малко не утолява жаждата. Ако дойдем до действителния живот, че се образува една кръчма и кръчмарят казва: “Най-хубавото вино е чистата вода.” Колко души ще ходят да пият от него? Хубавата вода е най-хубавото вино.

Някои питат, защо хората не приемат истината. Вкусът им е изопачен. Направи една кръчма, вода да продаваш, никой няма да дойде, много малко хора ще дойдат. Сега да оставим света. Казват: “Така е определено. Така трябва да стане.” Когато един човек пие вино, аз не го осъждам. Казвам: “Този човек е комедия.” Той мисли, че като пие вино, ще придобие нещо. Аз го виждам, че той ще изгуби и туй, което има. Защото в комедията винаги кръчмарят печели, клиентите винаги губят. В драмата е вече въздържанието. Отде произтичат страданията? Щом речеш да бъдеш въздържател, понеже имаш един навик, гледаш чашата, че се мъчиш да си пийнеш. Въздържаш се, то е драмата. В себе си, когато съвършено се откажеш от пианството, то е трагедията. Когато се откажеш от всички лош живот на земята, то е голямата трагедия, която ще те постигне един ден. Когато забравиш престъпленията, ще изчезнеш от земята. Сега не бихте ли обичали всички така да изчезнете? Тогава ще дойде възкресението. След трагедията в света ще дойде възкресението, раждането на новия живот.

Сега да бъдем съвършени, да използваме, всичките настоящи блага, които Бог ни е дал. Всеки да ги използва тъй, както той разбира. И да благодари на Бога тъй, както той разбира, както той чувства. Всичките други хора после да му служат само като едно малко допълнение. Дотогава, докато мислим правилно, мисълта на хората може да ни бъде полезна.

Казвам: Уповавайте на онова, което Бог е вложил във вас. Бъдете весели в комедията на живота, в навиците, които сте образували. Бъдете весели и в драмата, че като гледате нещата, пак да се смеете. Как искаш да пиеш? Аз съм давал един пример, за един, който изхарчил всичкото си богатство и най-после станал въздържател. Чел евангелието и разбрал, че трябва да се живее трезвен живот. Пианиците няма да наследят Царството Божие. Искал да си даде на себе си един урок. Отива в кръчмата и казва:

“Дай едно кило вино! Дай ми една чаша с вода! Напълни още една чаша с вино!” Той дигне чашата с вино, тури я до устата и пак я остави на масата. Отвътре нещо иска винце. Той казва: “Слушай, аз 30 години те слушах и изпълнявах всички твои заповеди. Сега ти ще ме слушаш, вино няма да пиеш.” Взема чашата с водата и пие. Онзи отвътре казва: “Винце!” Пак дигне чашата с вино и каже: “30 години тебе те слушах, сега ти ще ме слушаш.” Дига чашата с вода, изпива я, плаща за виното, оставя го и си отива. Свършил с въпроса.

Желая сега и вие на вашите герои на комедията да дадете такова едно разрешение.

Отче наш.

СЪВЪРШЕНСТВО ВЪВ ВЪЗПРИЕМАНЕТО И ДАВАНЕТО

35 неделно утринно Слово

14 юли 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

(Учителят каза всички да излезем на поляната. Всички се наредихме в полукръг. Една сестра застана в кръга и иска да остане само тя с Учителя. Учителят ѝ каза да напусне кръга и да си върви.)

Този дух го има във всички ви. Туй във всички ви седи. Искам да ви покажа, че го има. Този дух лицемери. Когато нещо не е по угодата на човека, когато нещо Бог не направи, както човек иска, човек казва: "Аз не вярвам в Бога." Дали нещата са така както ние ги искаме или не, те еднакво трябва да ни засягат. От нашето гледище нещата може да са лоши, но така изглеждат на нас, защото не сме свършени.

Сега ще направя една забележка. Всички ще бъдете смели. Когато един човек хули името Божие, ще му кажете, че това не трябва да го прави. Когато се отнася до вас, мълчете, тогава може да мълчите, но когато дойде да похули Бога, там ще говорите.

Тази сестра мисли, че като е по-близо физически ще придобие нещо. Нищо няма да придобие. То е едно физическо разбира не да искаме да сме близо. Колкото физически сме по-близо, толкова по-зле.

Вие искате да се ползвате. Има две течения в света, едното е от центъра към периферията, другото е обратното. Това е кръвообръщението в човека. Когато човек възприема една мисъл отвън, това е неговата венозна кръв, която се връща към центъра. Ние някой път правим движения, навеждаме се надолу, това е венозното течение. То съответствува на корените на едно растение. При венозното течение, материята иде от противоположната страна на земята. Когато гъстотата на една материя е пред нас, ние вече имаме едно венозно течение, което трябва да се пречисти, пък когато гъстотата остане зад нас, тогава ние имаме едно артериално течение. Та казвам: За да разбираме любовта, не трябва да има

гъстота пред нас, трябва да има едно артериално течение. Ще дойдем до другото течение, венозното течение. И то ще дойде, те са неизбежни работи.

Тази сестра мисли, като господарка. Този дух е непокорен и от небето е изпъден навън, толкоз години седи като светия, иска да ме лъже. Още десет хиляди години да седи, аз ще имам същото мнение. Той навсякъде иска първото място, облича се с много хубави дрехи, но всичко е външно. Дойде ли до вътрешното, няма. То не е само до нея. Във всинца туй го има във вас. То е скрито във вас. Вие се мислите, че сте много кротки, но всъщност, като ви ритнат някъде, се вижда.

Та казвам: Злото не е грехът. Злото ние трябва да го подчиним, да му заповядваме. Като се научим да му заповядваме, ще бъдем свободни. Щом не заповядваш на злото, няма да бъдеш свободен.

Когато правите едно движение надолу, показва, че вие сте били растение с корените към центъра на земята. То е едно венозно течение. Тази кръв трябва да се върне към центъра на земята и да излезе от центъра към другата повърхност, която е обърната към слънцето. Онова течение, което е обърнато към Бога. Значи едно течение трябва да мине през нашия ум да се преобрази. То е нашият дух, който се е озарил от Божествената светлина. Този стремеж трябва да възприеме някаква сила, за да се преобрази.

Питам сега, какво препятствува на тази сестра да застане при всичките? То е гордостта, която съществува. Гордостта, то е едно чувство, което е дадено на човека като самоуважение и тогава е на място. Онези блага, които Бог е дал на човека, той трябва да ги пази. То е самоуважение. Когато един човек започне да мисли, че той е нещо повече от другите, то е гордостта. Той започва да се сравнява като Господа, казва: "И аз като Него мога. Аз мога да заповядвам на целия свят." Казвам: Всичките ви нещастия, на колкото и да са и на светиите, те идат от едно състояние на безлюбие, когато човек няма любов. Щом се нарушава твоят мир, нямаш любов. Любовта изключва всичките скърби, всичките противоречия, любовта изключва безсилието, всичко лошо любовта го изключва.

Та казвам: Хубаво е сега, че ние извадихме злото навън. Но има едно зло потребно. Човек може да не каже нищо като излезе, няма да вика, отвън мълчи, а отвътре мърмори. Отвън минава за

много добър. Казва някой: "Да знаеш, че аз говоря истината." Ни най-малко не говори истината. Истината говори само онзи човек, който се подчинява на истината, който е свободен. Тази истина не е само заради мене. Когато всички имаме еднакво отношение към Бога, еднакво изпълняваме волята му, ние сме свободни. Щом аз изпълнявам по един начин, вие по друг, не сме свободни.

Една въшка може да се качи на главата на човека и мисли, че е свободна. А пък аз не мога да се кача на главата на въшката. Какво става? Ако аз се кача на главата на въшката, убивам я. Тогава въшката ме осъжда и казва: "Аз се качих, исках да опитам човештината ти и ти за едно качване ме уби." Вие казвате, че въшката е глупава. Ни най-малко не е глупава. В Божествения свят, ще те осъди, че не си имал търпението да я държиш на главата си. Сега да ви кажа закона. Една въшка има право само една секунда да стои на главата ти. Щом се качи и седи повече от една секунда, смъртта я последва. Но въшката не знае това. Казвам: И вие може да се качите на главата на един светия, но само една секунда може да седите на главата му. Ако не слезете във втората секунда, нещастията ще дойдат. Вие сте се качили на главата на един светия, имате състоянието на една въшка. Тогава ще дойдат страданията. Туй страдание е смъртта, което вече иде. Та казвам: Щом се качиш на главата на един светия, ще стоиш една секунда, на втората ще слезеш долу.

Казвам: Всичко онова, което ние правим, трябва да бъде разумно. Аз не искам нещата да бъдат еднообразни, понеже в еднообразието е грехът. В еднообразието престъпленията са неизбежни. В разнообразието има една вътрешна свобода. Свободни сте, когато всичко е подчинено на Божественото. Подчинение без любов, то е робство. Подчинение с любов, това е свобода. Туй трябва да се знае. Ако на един човек, на когото ти служиш, той не те обича, ти не си свободен. Ако той те обича и ти му служиш, той те освобождава. Ако ти му служиш без любов и той не е свободен. Ако той приема твоето служение, което ти му правиш, ти си свободен. Ако ти правиш някому услуга без любов, той не е свободен, ти го заробваш. За да бъдем свободни, аз трябва да правя нещата с любов и вие трябва да ги приемате с любов. Ако вие ги приемате с любов, аз съм свободен. Ако аз ги правя с любов, вие сте свободни. Тези максими трябва да ги пазите. Вън от тия закони няма втори. Ако правиш нещата с любов, освобож-

даваш другите, ако на вас правят с любов, освобождават вас. Едновременно всички трябва да бъдем свободни. Любовта трябва да дойде по два начина.

Всеки трябва да прави упражнения. Някои мислите, че не може да ги правите. Аз гледам, всички тук правите упражнения, но трябва да ги разбирате. Те са по закон. Вие правите едни упражнения, като се въртите наляво и надясно. Ние се навеждаме надолу или изнасяме крака напред, назад. Какъв смисъл давате на крака? Десният крак е за братята, левият крак е за сестрите, тогава ще правиш с десния крак известни упражнения. Ако упражненията са хармонични, ти постъпваш добре. Ако искаш да знаеш дали сестрите постъпват добре, трябва да правиш упражнения с левия крак. Щом започнеш да се кривиш, значи отношенията на сестрите не са прави. Всеки ден ви гледам, как се кривите, мислите, че упражненията са прави. За да правиш правилно гимнастическите упражнения, трябва да имаш правилни отношения към всички същества, които Господ е създал. Хармония трябва. Най-първо дигате ръцете нагоре. Значи, благословиенето да дойде за вашия ум, за вашия мозък, след туй, туй благословение да слезе във вашите гърди, да слезе към стомаха, да се свърши при краката. След това вземете обратното движение нагоре.

Във вас има желание да служите на Бога. В туй положение вие се подигате нагоре. Считате Господа някъде в небето. Небето е нашият вътрешен ум. Само като мислиш, ти си в небето. Само като работиш ти си в небето. Щом не работиш, щом не чувствуваш, щом не мислиш, ти не си в небето. Човек е в небето, когато мисли, чувствува и работи.

Сега аз се радвам, че изкарахме дявола навън. Сега искам и вие да го изкарате навън. Да кажете на този дявол да си върви. Ще му кажете: Или ще си вървиш, или ще ме слушаш, каквото ти казвам. Няма две мнения. Досега дяволът ви е заповядвал осем хиляди години и вие сте му служили. Сега той ще ни служи. Осем хиляди години са достатъчни, каквото ни е казал, сме го правили. Няма някоя погрешка, която да ни е казал и ние да не сме я направили. Сега каквото ние кажем, той ще ни слуша. Той ще каже, че е ангел, че има благородство. И ние сме благородни. Той е излязъл от Бога и ние сме излезли от Бога. Той трябва да се подчинява на Бога. Сега той се учи на подчинение. Писанието казва: "Изпитвайте духовете от Бога ли идат." Та да оставим тия

работи.

Всяко нещо правите от любов. Любовта е двойка. Едната любов, която раздава, другата, която възприема. Вие трябва да изучавате и двата закона да бъдете съвършени във възприятието и съвършени в даването. Тогава ще се образува този вътрешен мир.

Сега, когато правите тия упражнения, едни се издигат, други клякат, разбъркана работа. Туй показва, че хармония няма. В един оркестър всеки знае своята част и всички заедно свирят, не може единият да е по-напред, другия по-назад. Всеки трябва да спазва известно време. Ако приложим любовта, всичките движения ще бъдат хармонични, няма да има препятствия. Не искам да си правите бележки, но всеки един от вас, сам трябва да се поправя. Някой път едни движения правите бързо. Но това не е естествено, понеже това движение оставя една дисхармония и в стомаха, и в дробовете, и в мускулите. При всяко движение, което правиш, ти трябва да мислиш, когато правиш едно движение, за да бъде мощно движението. Щом правиш едно движение и не мислиш, тази енергия се изразходва, без да има някаква полза. То е един житен клас, който няма плод. Нещата, за да бъдат разумни, трябва да присъствува човешката мисъл. При това, трябва да вземе участие и вашето сърце, и вашата душа. Туй, което правите трябва да го обичате. Всеки ден ако няма едно разнообразие, ще има еднообразие. Всеки ден ще искаме нещо ново. Новото е в мисълта, новото е в чувството, новото е в постъпките.

Искам днес да направим упражненията по всичките правила. Всеки един от вас да заповядва и да стане господар на себе си. Искам всеки един от вас да заповядва на дявола. Да му кажете в себе си: "Ще слушаш!" Няма да го изпъждате, но ще го турите на работа. И каквото му кажете, да го изпълни. Той, като се убеди, че може да му заповядвате, отличен слуга е. Той е и отличен господар, но и отличен слуга е. Днес се постарайте да направите това. Както виждате, днес денят е хубав, само има едно малко облаче. Едно малко противоречие имате.

(Направихме упражненията.)

ПРИЛОЖЕНИЕ

36 неделно утринно Слово

21 юли 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството. В начало бе Словото. 10 глава от Евангелието на Матей. Духът Божи.

Аз няма да ви говоря, по съображения, че много сме говорили, малко сме вършили. Всичките хора са станали виртуози в разклащането на въздуха. Всеки от вас е майстор в разклащането на въздуха. По майстори от вас няма в това отношение. Единствените хора, които съм препоръчал в небето, като майстори в разклащането на въздуха, то сте вие, ако искат специалисти. Сега други работи има да се учат.

На бойното поле старите дявовци, които са по на 120 години, не отиват, но младите, които са по на 21, 25, 30 години. После отиват да стрелят не ония, които ги е страх да теглят куршум, да убият човека. Вие сега разсъждавате, че не трябва да се убива и т.н. Да оставим тия философии. Аз питам, като отидете при крушата и откъснете десет круши, не ги ли убивате? Отивате при крушата, откъснете десет круши и минавате за миролюбив човек. Вие десет круши сте убили. Вие не само, че ги отделяте от техните родители, но вземате, че ги изядете и казвате: "Ние сме хора миролюбиви, като нас няма в света, мравка не обичаме да настъпим."

Да направя едно сравнение, за да си извадите едно заключение. Кой от вас да държи матура? Който никога не е учил, или който е учил 8 години? Кого скъсват на матурата, който знае, или който не знае? Дошъл някой, скъсали го на матурата, дойде да се оплаква. Що ще се оплаква, не знае. Дошъл друг, издържал матурата. Знае човекът. Кой страда? Слабият. Кой се оплаква, слабият човек. Силният човек не се оплаква. Силният човек, носи раните си и върви напред и раните му скоро оздравяват. Той само напљончи и раната заздравее. На друг раните стоят с години, станат на живеници, не оздравяват. Кой сяда да яде, гладният или ситият? Кой отива да пие вода? - Жадният. Кой отива да се учи? - Който не знае. Който знае, какво трябва да прави? Който знае, той трябва

да иде да проповядва. Ученикът да се учи, учителят да преподава и двамата да се учат. За мене толкоз проста работа е ученият човек. Всеки човек, който изпразва стомната с вода, е учен. Всеки, който пълни стомната е невежа. Ще кажете: "Защо е така?" Много проста работа. Ти, като напълниш една стомна с десет кила вода, че я туриш на гърба, стане ти приятно. Като излееш водата, туриш празна стомна на гърба, леко ти е. Учени хора са всички, които изпразват стомните. Само невежите са, които ги пълнят. Ако стомната е пълна, невежа си, ако е празна, учен си. Ако много знаеш, учен си, ако нищо не знаеш, какъв си? Невежа. Сега вие си правете вашите заключения. Има два вида учени хора, едни, които пълнят стомните, аз ги наричам големи невежи. Има големи невежи и малки невежи, има и много учени хора. Онзи човек, който изпразва едно шише от едно кило, той е малко учен, който изпразва, цяла една бъчва, той е много учен. Онзи е малък невежа, който пълни шише от едно кило, онзи, който пълни цяла бъчва е голям невежа. Тази бъчва трябва да се носи, какво ще правите. Вие напълните цяла бъчва с вода, казвате: "Какво да правя?" Стане ученият човек, отвори грездея на бъчвата, изпразни бъчвата, вземе я, върви по пътя. Защо ви е тази бъчва? На кръчмарите бъчвите трябват, това разбирам.

Сега някои от вас искате да бъдете добри, някои от вас искате да бъдете лоши. Добрият човек е, който е облечен специално, с цилиндър, с дрехи, с обувца, с часовник, с пръстени. Лошият е, който е взел мотиката, че тръгнал, като дошъл на нивата, разрови пръстта, махне тази трева, онази трева, всичките треви. Казва: "Тук не ви искам. Да не ви стъпва кракът на нивата, да се махате всичките." Кой е лошият човек? Кой е по-добър - който се е облякъл, че дошъл на нивата, никого не изпъжда от нивата, облякъл се е хубаво? Кого бихте хванали да ви работи, ако имахте една нива, този облечения с цилиндър, който не иска да пипне нищо на нивата и казва: "така всичко да седи както Господ го е направил", или онзи, който дойде и всичко разхвърли, тревата извади и я изхвърли навън? Ако не знаете да пресадите едно цвете от едно място на друго, вие не сте от учените хора. После, ако не знаете да изядете една круша, една ябълка, тогава какви хора ще бъдете. Тези хора, които ядат, правят най-голямото престъпление в света. По-голямо престъпление от яденето в света няма. Най-голямото престъпление е да ядеш. Но и хората, които правят най-

голяма работа, то са тия престъпници, които правят най-голямото престъпление. Големите престъпления се оправдават с работата, която хората свършват. Пак ще мислите. Аз не искам да ви цитирам, какво е казал Христос. "Да се обичате едни други". Аз, като срещна едного, съблека му палтото, съблека му всичките дрехи, че го оставя гол. Казвам: "Хайде в банята. Измий се, излез навън!"

Накарам го да работи. Казвам: "Я облечи тия опраните дрехи от кълчица, или от козина, защото те са дрехи на светии. Като ги облечеш, да те бодеш, че като седнеш да не можеш да спиш, но да се молиш, цялата нощ." Някой път вие обличате от козина дрехи. Ако искаш да заспиш, гладка дреха носи. Ако искаш буден да бъдеш, от козина дреха носи. Сега мене постоянно идат и ми се оплакват от тия дрехи. Казват: "Какво да правим?" Казвам: "Светия искаш ли да бъдеш?" Тогава облечи дрехи от козина. Ако искаш да заспиш, облечи меки дрехи. Които искате да станете светии, от козина носете дрехи. Онези, които не са кандидати за светии, да носят меки дрехи.

Злото е дреха за светията. Доброто е дреха за онези, които искат да заспават. Не е лошо да спиш, на онова, хубавото легло, направено от пружина, като легнеш, възглавничките мекички, всичко мекичко, парфюм има, замирише. Ти заспиш, засънуваш един сън, че си цар, засънуваш, че си богаташ, че имаш слуги, заповядваш на света. Казваш: "Ура! Да живееш!" Събудиш се.

Като керемедчии забърквайте хубаво кашата. Като градинари, хубаво разкопавайте. Като преподаватели, хубаво преподавайте!

Отче наш.

ПОРЕДИЦА “УТРИННИ СЛОВА” ВКЛЮЧВА СЛЕДНИТЕ КНИГИ:

1. Абсолютната истина. Година I (1930-32), беседи 1-16
София, 1949; София, 1994
2. Ново разбиране. Година II (1932). Том 1, беседи 1-12.
София, 1949
3. Сеятелят. Година II (1932-33). Том 2, беседи 13-27.
София, 1950
4. Дреха на живота. Година II (1932-33). Том 3, беседи 18-40.
София, 1950
5. Ново разбиране за времето. Година III (1933-34). Том 1,
беседи 1-20. София, 1996. Първо издание
6. Младият, възрастният, старият. Година III (1934). Том 2,
беседи 21-48. София 1996. Първо издание.
7. Учение и работа. Година IV (1934-35). Том 1, беседи 1-14,
София, 1939
8. Ценната дума. Година IV (1935). Том 2, беседи 15-41,
София, 1941
9. Трите родословия. Година V (1935-36). Том 1, беседи 1-17,
София, 1943
10. Устойчиви величини. Година V (1936). Том 2, беседи 18-34,
София, 1943
11. Той създава. Година VI (1936-37). Том 1, беседи 1-15,
София, 1947
12. Старото отмина. Година VI (1937). Том 2, беседи 16-35,
София, 1947
13. Ликвидация на века. Година VII (1937-38). Том 1, беседи 1-18,
София, 1948
14. Красотата на душата. Година VII (1938). Том 2, беседи 19-39,
София, 1948, 1994
15. **Първият момент на любовта. Година IX (1939-40). Том 1,
беседи 1-18, София, 1997. Първо издание.**
16. **Обичайте и радвайте се. Година IX (1940). Том 2,
беседи 19-36, София, 1997. Първо издание.**
17. Новото начало. Година ? (1943-44). Том 1, беседи 1-13,
София, (1944 ?)

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Обичайте и радвайте се	3
2. Нови пътища	16
3. Трите обещания	29
4. Великото благо	43
5. Светлина, топлина, сила	56
6. Майката на съвършенството	67
7. Божията мисъл	78
8. Както ме е отец въздигнал	89
9. Най-малката погрешка и най-малкото добро	97
10. Здравословно гледище	106
11. Четири неща	116
12. Нови и стари неща	123
13. Свещено чувство	131
14. Търпението	139
15. Първата запалка	153
16. Комедия, драма, трагедия	166
17. Съвършенство във възприемането и даването	174
18. Приложение	179

Учителят Петър Дънов
ОБИЧАЙТЕ И РАДВАЙТЕ СЕ
(първо издание)

Издателство "Бяло братство" - София
Художник на корицата Огнян Георгиев
Коректори Теодора Шкодрева
Меглена Шкодрева

Формат 84/108/32
Печатни коли 11.50

Компютърен дизайн
Рекламно-издателска къща "Зодиак-Н" - В. Търново

Отпечатано в печатница "АБАГАР"